P.G. WODEHOUSE

KÖSZÖNÖM, JEEVES!

Vagyi

P. G. WODEHOUSE

KÖSZÖNÖM, JEEVES!

CICERÓ

A mű eredeti címe:
Thank You, Jeeves

Fordította:
Molnár Zoltán

Fedélterv és illusztrációk:
Zsoldos Vera

Copyright © by The Trustees
of the Wodehouse Estate
Hungarian translation by Molnár Zoltán, 2001
© Illustrations by Zsoldos Vera, 2001

Jeeves benyújtja a felmondását

Árnyalatnyi szorongás borzolta bensőmet. Semmilyen külső jelét nem adtam, hiszen nem több volt, mint egy hangyányi aggodalom. Miközben jó öreg hajlékomban üldögéltem, renyhén jártatva ujjaimat a bendzsólelém húrjain, mely hangszer az utóbbi időben jócskán a szívemhez nőtt, önök nem állíthatták volna, hogy ténylegesen barázdák redőzik homlokomat, viszont azt se jelenthették volna ki teljes bizonyossággal, hogy nem így volt. Talán a „merengő" szó nagyjából kifejezi a lényeget. Úgy rémlett nekem, hogy nyugtalanító lehetőségekkel terhes szitu adta elő magát.

– Jeeves – szóltam –, tudja, mi újság?

– Nem, uram.

– Tudja, kit láttam tegnap este?

– Nem, uram.

– J. Washburn Stokert és a leányát, Pauline-t.

– Valóban, uram?

– Alighanem ideát vannak.

– Ezek szerint csakugyan úgy tűnik, uram.

– Kínos, mi?

– Meg tudom érteni, hogy azok után, amik New Yorkban történtek, zavarba ejtő lenne az ön számára a Miss Stokerrel való találkozás, uram. Ámde úgy vélem, ennek eshetőségével aligha kell számolnia.

Ezt latra vetettem.

– Valahányszor maga eshetőségekkel való számolásról kezd el beszélni, agyilag elgyengülök, és képtelenné válok a tisztánlátásra. Úgy érti, ki kell hogy térjek a lány útjából?

– Igen, uram.

– El kell hogy kerüljem?

– Igen, uram.

Öt taktusnyit pengettem az „Old Man River"-ből, amolyan nemtörődömformán. Jeeves kijelentése könnyített a szívemen.

Tudtam követni az érvelését. Utóvégre London jó nagy hely. Pofonegyszerű nem összefutni benne emberekkel, ha nem akarsz.

– Mindamellett eléggé megrázott a dolog.

– Ezt teljes mértékben el tudom képzelni, uram.

– És ebben döntő szerepet játszott az a tény, hogy Sir Roderick Glossop is a kíséretükben volt.

– Csakugyan, uram?

– Igen. A Savoy Grillben történt. Együtt abrakoltak egy ablak melletti asztalnál. És van itt még valami, ami ugyancsak fura, Jeeves. A társaság negyedik tagja lord Chuffnell nénikéje, Myrtle volt. Mi a csudát kereshet ő abban a brancsban?

– Őladysége alighanem az ismerőse lehet Mr. vagy Miss Stokernek, illetve Sir Rodericknek, uram.

– Igen, az meglehet. Ez csakugyan magyarázatul szolgál. De azért bevallom, meglepett a dolog.

– Beszélgetésbe elegyedett velük, uram?

– Kicsoda? Én? Na nem, Jeeves! Úgy kisipirceltem a helyiségből, mint a villám. Eltekintve attól, hogy Stokeréket akkor kívánom látni, mikor a hátam közepét, el tudja rólam képzelni, hogy szántszándékkal, önként és dalolva csevegésbe ereszkedjem Glossop papával?

– Kétségtelen, hogy a múltban soha nem bizonyult igazán önhöz való beszélgetőtársnak, uram.

– Ha létezik ember a földkerekségen, akivel azt remélem, soha többé nem fogok szót váltani, hát az a vén istenátka az.

– El is felejtettem megemlíteni, uram, hogy Sir Roderick ma reggel látogatóba jött önhöz.

– Micsoda!?

– Igen, uram.

– Énhozzám? Látogatóba?

– Igen, uram.

– Azok után, ami köztünk történt?

– Igen, uram.

– Nahát! Megáll az eszem!

– Igen, uram. Tájékoztattam, hogy ön még nem kelt föl, s ő azt mondta, később majd visszajön.

– Igen? Szóval ezt mondta? – Fölnevettem. Ama kesernyés kacajaim egyikével. – Nos, ha megérkezik, uszítsa rá a kutyát.

– Nincs kutyánk, uram.

– Akkor ugorjon le az alattunk lévő lakásba, és vegye kölcsön Mrs. Tinkler-Moulke pomerániai törpespiccét. Elképesztő! Udvariassági látogatást tenni azt követően, ahogy New Yorkban viselkedett! Ez példátlan! Maga hallott már valaha efféléről, Jeeves?

– Bevallom, hogy a körülmények ismeretében a szóban forgó úr látogatása jómagamat is meglepetéssel töltött el, uram.

– Nem is csodálom. Egek ura! Mennyei atyám! Szent Kajafás! Annak a pasasnak nyilván olyan vastag bőr van a képén, mint egy rinocérosznak.

És úgy hiszem, mihelyt beavatom önöket az előzményekbe, egyetértenek majd velem abban, hogy felindulásom nem volt indokolatlan. Hadd rendszerezzem hát a tényeket, mielőtt önök elé tárnám őket.

Körülbelül három hónappal ezt megelőzőleg, bizonyos élénkséget észlelvén Agatha nénikémen helyénvalónak találtam, ha kicsinyég átrándulok New Yorkba, időt biztosítandó a néninek, hogy lehiggadjon. És úgy az első ott töltött hét derekán egy dáridóféleségben, melyet a Sherry-Netherlandben rendeztek, megismerkedtem Pauline Stokerrel.

A lányba nyomban totál belezúgtam. A szépsége úgy megbolondított, akár holmi jóféle óbor.

– Jeeves – mondtam, miután visszatértünk szállásunkra –, ki is volt az a fickó, aki belepillantván az izébe, úgy érezte magát, mint Hogyishívják, aki a miacsudára bámul? A suliban tanultuk ezt a passzust, de most kiment a fejemből.

– Úgy hiszem, az egyén, akire gondol, uram, Keats, a költő, aki akkori érzelmeit, midőn először pillantott Chapman Homéroszába, Cortezéihez hasonlította, mikor az sasszemével a csodás Új Óceánt bámulta.

– Új óceánt?

– Igen, uram. És katonái iszonyú ámulással, szótlanul néztek össze Dária egy szirtjén.

– Hát persze! Már minden be is ugrott. Nos, ma délután én is pont így éreztem magam, amikor bemutattak Miss Pauline

Stokernek. Este majd különös gonddal vasalja ki a nadrágomat, Jeeves. A lánnyal vacsorázom ugyanis.

Mindig is úgy találtam, hogy New Yorkban szívügyekben az ember szaporán maga mögött hagyja a startvonalat. Ez azt hiszem annak tulajdonítható, hogy van ott valami a levegőben. Két héttel később megkértem Pauline kezét. Ő igent mondott. Eddig minden oké. Na de figyeljék a folytatást. Alig huszonnégy órával ezután valaki beleköpött a levesbe, és az egész dolog fuccsba ment.

Az a bizonyos valaki pedig, aki belesercintett a levesbe, nem más volt, mint Sir Roderick Glossop.

E memoárjaimban, mint bizonyára emlékeznek rá, meglehetősen gyakran tettem már említést erről a vén méregfazékról. Tar koponyájú, bozontos szemöldökű fazon, s állítólag idegspecialista, de valójában, mint mindenki tudja, se nem több, se nem kevesebb, mint kitűnően fizetett dilidoktor, aki évek óta újra meg újra fel-feltünedezik utamon, éspedig mindig a legnyomósabb következményekkel. És így esett, hogy éppen New Yorkban rontotta a levegőt, amikor az eljegyzésemről szóló értesítés megjelent a lapokban.

Annak folytán tartózkodott itt, hogy bizonyos időközönként látogatást tett J. Washburn Stoker másod-unokatestvérénél, George-nál. Ez a George olyan ember volt, akin azt követően, hogy egy életen át szedett rá özvegyeket és árvákat, kezdtek kiütközni a túlzott szellemi megterhelés káros következményei. Furcsa kijelentéseket tett, és hajlamossá vált a kézenjárásra. Már néhány éve a páciense volt Sir Rodericknek, akinek szokásává lett hébe-hóba átruccanni New Yorkba, hogy megszemlélje őt. A jelen alkalommal éppen idejében érkezett, hogy a reggeli kávé és tojás elköltése közben elolvashassa a hírt, mely szerint Bertram Wooster és Pauline Stoker egybekelni készül. És hát szinte bizonyosra vehető, hogy menten a telefonnál termett, s anélkül, hogy akár annyit is késlekedett volna, hogy megtörölje a száját, felhívta a leendő menyasszony apját.

Nos, hogy mit mesélt rólam J. Washburnnek, azt természetesen nem tudom megmondani, de meg merem kockáztatni, hogy arról tájékoztatta: egykor jegyben jártam a lányával, Honoriával, és azért fújta le a frigyet, mert rájött, hogy

total flúgos vagyok. Bizonyára szót ejtett a hálószobámban történt incidensről is a macskákat meg a halat illetően; aztán meg alkalmasint az ellopott kalappal kapcsolatos epizódról is, valamint arról a szokásomról, hogy esővizes csatornákon ereszkedem le, befejezésként pedig alighanem a kiszúrt meleg vizes palackról szóló szerencsétlen afféromat ecsetelte, amely Lady Wickhamnél történt.

Mint J. Washburn meghitt barátjának s egyben olyasvalakinek, akinek az ítéletében J. W. megbízik, úgy hiszem, kevés nehézségébe került meggyőzni az utóbbit, hogy nem vagyok eszményi vő. Mindenesetre, mint mondom, a jegyváltás szent pillanatától számított mindössze negyvennyolc órán belül értesítést kaptam, hogy nem szükséges megrendelnem az új zsakettnadrágot meg a gardéniát, mivel nevezésemet törölték.

És íme, ez az ember volt az, aki most nem átallott látogatóba jönni a Wooster-otthonba! Hát most szóljanak hozzá!

Eltökéltem, hogy meglehetősen kurtán-furcsán fogok vele elbánni.

Még mindig javában bendzsóleléztem, amikor megérkezett. Akik legjobban ismerik Bertram Woostert, tudják róla, hogy a hirtelen és erős felbuzdulások embere, és amikor ezek egyike úrrá lesz rajta, lelkifurdalást nem ismerő géppé válik – figyelme megfeszül, elmélyed, s csupán egyetlen célt tart szem előtt. Így volt ez a bendzsólele-játékom dolgában is. Azóta, hogy egy este az Alhambrában Ben Bloom és Tizenhat Baltimore-i Cimborájának páratlan virtuozitása arra lelkesített, hogy tanulni kezdjek e hangszeren, egyetlen nap se telt el anélkül, hogy ne gyakoroltam volna szorgalmasan néhány órát. És hát most is épp ihletett művész módjára pengettem a húrokat, amikor kinyílt az ajtó, és Jeeves bekísérte az imént emlegetett undok kényszerzubbony-specialistát.

Az azóta eltelt időben, hogy először értesültem a pasas abbéli szándékáról, miszerint beszélni óhajt velem, átgondoltam a dolgokat, és arra az egyetlen konklúzióra jutottam, hogy az ürge bizonyára holmi lelki átváltozáson mehetett keresztül, és úgy ítélte meg, hogy tartozik nekem egy bocsánatkéréssel amiatt, ahogy viselkedett. Ilyenformán egy némileg meglágyult Bertram

Wooster volt az, aki most fölkelt, hogy eleget tegyen házigazdái kötelmeinek.

– Á, Sir Roderick – mondtam. – Jó reggelt!

Hangütésem szívélyességét lehetetlen lett volna felülmúlni. Ezért hát elképzelhetik döbbenetemet, midőn a pasas egyetlen válasza egy röffentés volt, és ráadásul egy kétségkívül kellemetlen röffentés. Az volt az érzésem, hogy tévesen értékeltem a szitut. Nyilván alaposan mellétrafáltam. Ezt az ipsét itt nem a korrektség és a bocsánatkérés szándéka vezérelte hozzám. Nyilvánvalóbb undorral akkor se mustrálgathatott volna, ha az ifjúkori skizofrénia kórokozója lettem volna.

Nos, ha ő ezt a fajta magatartást szándékozik tanúsítani, hát állok elébe, mondtam magamban. Szívélyességem tovatűnt. Hűvösen kihúztam magam, egyidejűleg mereven felvonva a szemöldököm. És épp arra készültem, hogy bedobom ama Minek-köszönhetem-a-megtisztelő-látogatást tartalmú szabvány-szöveget, amikor ő megelőzött.

– Magát be kéne zsuppolni!

– Kérem?

– Maga egy közellenség. A jelek szerint már hetek óta pokollá teszi az összes szomszédja életét valami förtelmes hangszerrel. Látom, most is magánál van. Hogy merészel játszani azon a holmin egy jó hírű bérházban? Rémséges egy lárma!

Hűvös maradtam és méltóságteljes.

– Azt mondta: „rémséges egy lárma"?

– Azt.

– Ó! Nos, hadd áruljam el magának, hogy az ember, aki legbelül zenétlen… – Az ajtóhoz sétáltam. – Jeeves! – kiáltottam ki a folyosóra. – Mit is mondott Shakespeare az olyan emberről, aki legbelül zenétlen?

– Az kész az árulásra, taktikára, s szelleme tompa, mint az éjszaka, uram.

– Köszönöm, Jeeves. Az kész az árulásra, taktikára, s szelleme tompa, mint az éjszaka – közöltem visszajövet.

Glossop tata egy-két tánclépést tett.

– Tudomása van-e arról, hogy az ez alatt lévő lakás bérlője, Mrs. Tinkler-Moulke, egyike a pácienseimnek, s rendkívül gyenge idegzetű hölgy. Nyugtatót kellett neki beadnom.

Föltartottam a kezem.

– Kíméljen meg a diliházi pletykáktól – mondtam hűvösen. – És nekem szabadna-e megkérdeznem: tudomása van-e önnek arról, hogy Mrs. Tinkler-Moulke egy pomerániai törpespiccet tart?

– Ne beszéljen mellé.

– Eszem ágában sincs mellébeszélni. Az az állat egész nap csahol, és gyakran még az éjszaka jó részében is. Tehát Mrs. Tinkler-Moulke-nak volt képe a bendzsólelémre panaszkodni? Hah! Előbb szabaduljon meg a blökijétől, és majd csak utána vessen rám követ – riposztoztam bibliai stílusban.

A pasas szemlátomást ette a kefét.

– Nem azért jöttem ide, hogy kutyákról fecsegjek. Biztosítékot kérek magától arra nézve, hogy azonnal felhagy e szerencsétlen asszony bosszantásával.

Megráztam a fejem.

– Sajnálom, hogy Mrs. Tinkler-Moulke érzéketlen hallgatóság, de a művészetem előbbre való.

– Ez az utolsó szava?

– Ez.

– Hát jó. Erről még többet is fog hallani.

– Mrs. Tinkler-Moulke pedig ezt fogja még többet is hallani – lóbáltam meg a hangszert.

Működésbe hoztam a jelzőcsengőt.

– Jeeves – szóltam –, kísérje ki Sir R. Glossopot.

Bevallom, kifejezetten meg voltam elégedve magatartásommal, melyet ezen akaratösszeütközés során tanúsítottam. Önök bizonyára emlékeznek rá, volt idő, amikor Glossop tata váratlan megjelenése a nappali szobámban arra késztetett volna, hogy riadt tapsifülesként iszkoljak fedezékbe. Ámde azóta a balsors megedzett, és a pasas látványa immár nem töltött el nevenincs borzadállyal. Jókora adag csendes önelégültséggel pengettem tovább bendzsólelémet, s gyors egymásutánban „A festett baba násza", az „Ének az esőben", a „Három kurta szó", a „Jó éjt, csibém", a „Szerelmesek sétánya", az „Itt a tavasz", a „Kinek a kedvese vagy?" és – részben – a „Szeretnék egy autót, amely így

dudál: tü-tüű" című számokat adtam elő, a felsorolás sorrendjében; és épp miközben ezen utolsó opusz végéhez közeledtem, megcsörrent a telefon.

A készülékhez mentem, fölvettem a kagylót, s mialatt a benne elhangzottakat hallgattam, arcom kemény és elszánt kifejezést öltött.

– Rendben van, Mr. Manglehoffer – mondtam hűvösen. – Közölheti Mrs. Tinkler-Moulke-kal és tanácsadóival, hogy az utóbbi alternatívát választom.

Megnyomtam a jelzőcsengőt.

– Jeeves – szóltam –, némi gond adódott.

– Csakugyan, uram?

– A Berkeley Mansions, W.1-ben kellemetlenség üti fel rút fejét. A kölcsönösségen és jószomszédi szellemen alapuló politika hiányát vélem fölfedezni. Éppen e lakás házmesterével értekeztem telefonon, aki is ultimátumot szabott. Azt mondta, vagy fel kell hagynom a bendzsólelézéssel, vagy el kell költöznöm innen.

– Valóban, uram?

– A jelek szerint az alábbiak tettek panaszt: a tiszteletre méltó Mrs. Tinkler-Moulke a C.6-ból; J. J. Bustard alezredes, a „Kiváló Tiszt" érdemrend birtokosa, a B.5-ből; valamint Sir és Lady Everard Blennerhassett a B.7-ből. Hát jó. Legyen. Bánom is én! Remekül megleszünk ezek nélkül a Tinkler-Moulke-ok, meg Bustard-ok, meg Blennerhassettek nélkül is. Szemernyi szívfájdalom nélkül hagyom itt őket.

– El akar költözni, uram?

Felvontam a szemöldököm.

– Naná, Jeeves. Csak nem képzeli, hogy akár egy pillanatra is fontolóra vettem más megoldást?

– De attól tartok, másutt is hasonló ellenségeskedéssel fog találkozni, uram.

– Ahová menni készülök, ott nem. Az a szándékom, hogy a vidék mélyére vonulok vissza. Valamely óvilági, elhagyatott zugban majd találok egy kis villát, ahol folytathatom hangszeres tanulmányaimat.

– Egy villát, uram?

– Úgy van, Jeeves. Ha lehet, lonccal befuttatva.

A következő pillanatban akár egy fogpiszkálóval is le lehetett volna verni a lábamról. Rövid szünet következett, aztán Jeeves, akit, hogy úgy mondjam, a keblemen dajkáltam hosszú-hosszú éveken át, rövid köhintést hallatott, s az alábbi hihetetlen szavak hagyták el ajkát:

– Ez esetben, uram, attól tartok, be kell nyújtanom a felmondásomat.

Feszült csend állt be. Rámeredtem a pasasra.

– Jeeves – szóltam, és önök nem tévednének nagyot, ha a „kába" szóval jellemeznének –, jól hallottam, amit mondott?

– Igen, uram.

– Tényleg azt fontolgatja, hogy elhagyja személyemet?

– Csupán a legnagyobb vonakodással, uram. De ha az a szándéka, hogy ama hangszeren játsszék egy vidéki villa szűkös határai között…

Kihúztam magam.

– Azt mondja: „ama hangszeren", Jeeves. És ráadásul kellemetlen, érdes hanghordozással. Ezt úgy értsem, hogy nincs ínyére ez a bendzsólele?

– Igen, uram.

– Mostanáig jól tűrte.

– Nagy nehézségembe került, uram.

– És hadd áruljam el, hogy magánál különb férfiak komiszabb dolgokat is elviseltek már, mint a bendzsólelézés. Van-e tudomása arról, hogy egy bizonyos bolgár, Elia Goszpodinov, egyszer huszonnégy órán át tilinkózott megállás nélkül? Erről Ripley kezeskedik az „Akár hiszik, akár nem" című könyvében.

– Csakugyan, uram?

– Nos, azt gondolja, Goszpodinov személyes alkalmazottja zúgolódott talán? Nevetséges ötlet. Bulgáriában az emberek ennél sokkalta jobbféle anyagból vannak gyúrva. Meggyőződésem, hogy a fickó mindvégig el sem mozdult ifjú gazdája mellől, miközben az a közép-európai rekord felállításán fáradozott, és azt sem kétlem, hogy közben gyakorta kedveskedett neki jégtömlővel és egyéb erősítő szerekkel. Viselkedjék hát bolgár módjára, Jeeves!

– Nem, uram. Attól tartok, nem áll módomban visszavonulni hadállásomból.

– De a fenébe is, hiszen azt mondta, visszavonul az állásából!

– Helyénvalóbb lett volna úgy fejeznem ki magam, hogy nem áll módomban feladni az álláspontot, melyre helyezkedtem.

– Ó!

Kissé eltűnődtem.

– Komolyan gondolja ezt, Jeeves?

– Igen, uram.

– Jól megfontolta a dolgot? Alaposan meghányt-vetett mindent? Valamennyi pro és kontra érvet mérlegelte?

– Igen, uram.

– És szilárdan el van tökélve?

– Igen, uram. Ha csakugyan az a szándéka, hogy folytatja a játékot ama hangszeren, nem marad más választásom, mint távozni.

Felforrt bennem a Wooster-vér. Az utóbbi években a körülmények sajátos alakulása olyanszerű helyzetbe juttatta ezt a pasast, melyet egyfajta házi Mussoliniként lehetne jellemezni; ám ettől eltekintve, s pusztán a hűvös tényekhez ragaszkodva: mi is voltaképpen Jeeves? Egy inas. Egy fizetett alkalmazott. Márpedig az mégse járja, hogy egy fickó örökösen a földön csússzon az inasa előtt. Elkövetkezik egy pillanat, amikor eszébe kell hogy jusson: az ősei átkozottul jól helytálltak a crécyi csatában, és nem engedtek a negyvennyolcból. Ez a pillanat, íme, most érkezett el.

– Akkor hát távozzon, a kakas rúgja meg!

– Igenis, uram.

Chuffy

Beismerem, hogy úgy félórával később borongós hangulatban vettem magamhoz sétapálcámat, kalapomat és citromsárga színű kesztyűmet, majd ballagtam ki London utcáira. Ám noha nem szívesen gondoltam arra, hogy milyen is lesz majd az élet Jeeves nélkül, határozottságom szikrányit sem csökkent. Miközben a sarkon befordultam a Piccadillyre, csupa tűz voltam, s kemény, akár az edzett acél; és azt hiszem, egy újabb fél minután belül a Woosterek ősi csatakiáltása hangzott, mi több: harsant volna fel ajkamon, ha a láthatáron fel nem tűnik egy ismerős alak.

Ez az ismerős alak nem más volt, mint gyermekkori barátaim egyike, az ötödik báró Chufnell – a srác, ha még emlékeznek, akinek Myrtle nénikéjét az előző este azzal a pokolfajzat Glossoppal láttam bratyizni.

A látványa eszembe juttatta, hogy egy vidéki villát keresek, s hogy éppenséggel ő az a fickó, aki biztosítani tud nekem egyet.

Nem is tudom, meséltem-e már önöknek Chuffyról. Állítsanak le, ha igen. Olyan srác, akit többé-kevésbé egész életemben ismertem, minthogy Etonban és Oxfordban együtt jártunk magánsuliba. Mostanában azonban nem túl gyakran látjuk egymást, mivel ő az ideje javát odalent tölti Chuffnell Regisben, a somersetshire-i partvidéken, ahol egy böhöm nagy, kábé százötven szobás kastélya van, melyhez mérföldekre terjedő dimbes-dombos, park-szerű terület tartozik.

Hanem ennek alapján nehogy arra az elsietett következtetésre jussanak ám, hogy Chuffy egyike a gazdagabb cimboráimnak. Épp ellenkezőleg: átkozottul le van égve szegény, mint a legtöbb saját ingatlannal rendelkező fickó, és csupán azért lakik Chuffnell Hallban, mivel nem tud tőle megszabadulni, és nem engedheti meg magának, hogy máshol éljen. Ha valaki odamenne hozzá, és felajánlaná, hogy megveszi a birtokot, Chuffy mindkét orcáján megcsókolná. Na de ki akar manapság megvenni egy akkora házat? Még csak kiadni se tudja a srác. Így hát az év nagy részében ott rostokol, s még csak szólnia sincs

kihez, kivéve a helybeli doktort és plébánost, valamint Myrtle nénit és annak tizenkét éves fiacskáját, Seaburyt, akik a parkban álló Özvegy-lakban élnek. Mi tagadás, meglehetősen sivár élet olyasvalaki számára, aki az egyetemen fényes reményekre jogosított a tekintetben, hogy belevaló társasági figurává váljék.

Chuffnell Regis falu ugyancsak Chuffy tulajdonában van – nem mintha ennek túl sok hasznát látná. Úgy értem, a birtokkal kapcsolatos adók meg javíttatási költségek, miegymás, csaknem teljesen fölemésztik mindazt, ami a lakbérekből befolyik, s ilyenformán többé-kevésbé veszteségesnek mondható a buli. Mindazonáltal földesúr a srác, és mint ilyennek, kétségkívül tucatnyi villa áll a rendelkezésére, s bizonyára kapva kap majd a lehetőségen, hogy egy olyan tiszteletre méltó bérlőnek adhatja ki az egyiket, mint jómagam.

– Pont te vagy az a fickó, akire most szükségem van, Chuffy – mondtam hát neki, miután a kezdeti helló-bellókon túlestünk. – Nosza, tarts velem, a Parazitában bekapunk valami ebédfélét. Módomban áll előmozdítani, hogy nyélbe üthess egy kis üzletet.

Megcsóválta a fejét, megítélésem szerint sóváran.

– Örömest veled tartanék, Bertie, de öt percen belül a Carltonban kell lennem. Egy pasival ebédelek.

– Hagyd a csudába.

– Nem tehetem.

– Nos, akkor meg hozd el őt is, és trióvá bővülünk.

Chuffy szája meglehetősen torz mosolyra húzódott.

– Nem hiszem, hogy élveznéd, Bertie. Sir Roderick Glossopról van szó ugyanis.

Szemem kiguvadt. Mindig eléggé sokkoló tud lenni, ha miután éppen elváltál A. fickótól, B. fickóval találkozol, és B. fickó hirtelen A. fickót hozza szóba.

– Sir Roderick Glossop?

– Az.

– De én nem tudtam, hogy te ismered.

– Nem túl jól. Csak néhányszor találkoztam vele. Nagy barátja Myrtle nénikémnek.

– Ah! Ez megmagyarázza a dolgot. Tegnap este vele láttam őt vacsorázni.

– Nos, ha eljössz a Carltonba, akkor ma engem meg ebédelni láthatsz majd vele.

– Na de Chuffy, öreg fiú, okos dolog ez? Méltó egy bölcs és megfontolt emberhez? Iszonyú megpróbáltatás ám együtt kajálni azzal az ürgével! Én csak tudom, hiszen már volt benne részem.

– Meglehet, de nekem mégis végig kell csinálnom. Tegnap sürgős táviratot kaptam tőle, melyben arra kért, hogy haladéktalanul keressem föl, és abban reménykedem, hogy a nyárra ki akarja venni a Hallt, vagy ismer valakit, aki kivenné. Aligha táviratozott volna, ha nem lett volna rá valami nyomós oka. Nem, Bertie, muszáj elmennem a találkára. Hanem tudod mit? Holnap este veled vacsorázom.

Ezen természetesen két kézzel kaptam volna, ha másmilyenek a körülmények, de vissza kellett hogy utasítsam. Már kimódoltam terveimet, s megtettem az előkészületeket, s immár nem tudtam rajtuk változtatni.

– Sajnálom, Chuffy. Holnap elhagyom Londont.

– Igazán?

– Igen. A társasházban, ahol lakom, a házkezelőség választás elé állított: vagy azonnal kiköltözöm, vagy felhagyok a bendzsólelézéssel. Az előbbit választottam. Valahol vidéken fogok kivenni egy villát, és épp erre céloztam, amikor azt mondtam: módomban áll előmozdítani, hogy nyélbe üthess egy üzletet. Tudsz nekem bérbe adni egy villát?

– Mi az hogy! Fél tucat közül választhatsz.

– Csöndes kell legyen és elhagyatott. Rengeteget fogok bendzsólelézni.

– Van egy éppen neked való kalyibám. A kikötő szélén áll, és egymérföldes körzetben egyetlen szomszéd sincs, kivéve Voules rendőr őrmestert, és ő meg harmóniumozik. Akár duettezhettek is.

– Remek!

– És az idén egy néger minstrel csoport[1] is tartózkodik odalent. Tanulmányozhatod majd a technikájukat.

---

[1] Négernek öltözött és maszkírozott énekes-táncos csoport.

– Chuffy, ez úgy hangzik, mint maga a mennyország! És még ráadásul arra is módunk lesz, hogy változatosságképp olykor találkozzunk egymással.

– De a Hallban nem fogod ám nyöszörgetni a francos bendzsólelédet!

– Nem hát, öreg. De szinte minden nap átugrom majd, hogy veled ebédeljek.

– Kösz.

– Nincs mit.

– Mellesleg Jeeves mit szól mindehhez? Nem hittem volna, hogy hajlandó rászánni magát London elhagyására.

Kissé megmerevedtem.

– Jeeves semmit nem szól már sem ehhez, sem bármi máshoz. Szakítottunk egymással.

– Micsoda!

Sejtettem, hogy e hír főbe kólintja a fiút.

– Igen – mondtam. – Mostantól fogva Jeeves meg én külön utakon járunk. Nem átallotta bezengeni, hogy ha nem hagyok fel a bendzsólelézéssel, felmond. Én meg elfogadtam.

– Csakugyan hagytad őt elmenni?

– Hagytam hát.

– Ej, ej, ej!

Közömbös mozdulattal emeltem föl a kezem.

– Az effélék megesnek – mondtam. – Természetesen nem teszek úgy, mintha örvendeznék a dolgon, de le tudom nyelni a békát. Az önérzetem nem engedné meg, hogy elfogadjam a pasas feltételeit. Ez az a pont, ahol a Woosterek megvonják a határt. „Rendben van, Jeeves", mondtam neki. „Ám legyen. Jelentékeny érdeklődéssel figyelem majd a jövendő karrierjét." És azzal kész.

Egy darabig szótlanul sétáltunk tovább.

– Szóval elváltál Jeevestől, azt mondod? – szólt Chuffy amolyan mélázó hanghordozással. – Ej, ej, ej! Van valami kifogásod ellene, hogy benézzek és elköszönjek tőle?

– Semmi a világon.

– Kedves gesztus lesz részemről.

– Az.

– Mindig is csodáltam az intellektusát.

– Én is. Nálam senki se jobban.

– Ebéd után majd elugrom.

– Kövesd a zöld jelzést – szóltam, s modorom könnyed volt, sőt, fesztelen. Jeevesszel való szakításom következtében egy kicsit úgy éreztem magam, mintha ráléptem volna egy bombára, és újból összeillesztgetni próbálnám darabjaimat egy kietlen világban, ámde mi, Woosterek fel tudjuk ölteni a pléhpofát, ha szükséges.

A Parazitában ebédeltem, s a délutánt is ott töltöttem. Bőven volt miről méláznom. Chuffy híradása, miszerint egy trupp néger minstrel lép föl a Chuffnell Regis-i tengerparton, határozottan a hely előnyei javára billentette a mérleget. Az a tudat, hogy módom nyílik összejönni e szakértőkkel, s a bendzsósuktól vélhetőleg kaphatok néhány tippet az ujjrenddel és az előadó-technikával kapcsolatban, képessé tett rá, hogy lelkierővel viseljem el annak kilátását, hogy olyan helyen leszek, ahol valószínűleg meglehetős gyakorisággal kell majd találkoznom Lady Chuffnell nagyasszonnyal meg a fiával, Seaburyvel. Jó néhányszor elgondoltam, micsoda kemény megpróbáltatás lehet szegény öreg Chuffy számára, hogy lépten-nyomon össze kell akadnia e pokoli párossal. És midőn ezt mondom, magam előtt látom a kis Seabury kölyköt, akit már születésekor meg kellett volna fojtani. Bár nincs rá kétségtelen bizonyítékom, de mindig meg voltam róla győződve, hogy ő volt az, aki a Hall-beli legutóbbi vendégeskedésemkor az ágyamba csempészte azt a gyíkot.

Mindamellett, mint mondom, kész voltam elviselni e duót cserébe azért a kiváltságért, hogy szoros kapcsolatban lehetek egy igazán nagymenő bendzsóssal, és hát e néger minstrel fickók többsége eszméletlenül üti-vágja a húrokat. Ilyenformán, miközben visszatértem a lakásba, hogy átöltözzek vacsorához, nem a velük kapcsolatos gondolataim voltak azok, amelyek különös mélabúval töltöttek el.

Nem. Mi, Woosterek képesek vagyunk őszinték lenni önmagunkhoz. Ami elszontyolított, az az a tudat volt, hogy Jeeves kilépni készült az életemből. Miközben komoran magamra öltöttem az estélyit, úgy éreztem, hogy még sohasem

született Jeeveshez foghatóan zseniális halandó, és sohasem is fog. Nem éppen kemény férfiúhoz méltó érzelem járta át bensőmet. Szívfájdalomnak ébredtem tudatára. És midőn toalettemmel elkészültem, s a tükör előtt állva ama tökéletesen vasalt kabátot meg az eszményi nadrágéleket szemléltem, gyors elhatározás érlelődött meg bennem.

Hirtelen a szalonban termettem, s a csengőgombnak dülleszkedtem.

– Jeeves – mondtam. – Egy szóra.

– Igen, uram?

– Ama délelőtti beszélgetésünkkel kapcsolatban.

– Igen, uram?

– Jeeves. Átgondoltam a dolgokat. Arra a konklúzióra jutottam, hogy mindketten elhamarkodottan viselkedtünk. Borítsunk fátylat a múltra. Továbbra is nálam maradhat.

– Nagyon kedves öntől, uram, de… még mindig szándékában áll, hogy folytassa a tanulmányait ama hangszeren?

Megdermedtem.

– Igen, Jeeves, változatlanul ez a szándékom.

– Akkor attól tartok, uram…

Ennyi elég is volt. Dölyfösen bólintottam.

– Rendben van, Jeeves. Végeztünk. Természetesen kitűnő ajánlólevéllel bocsátom el.

– Köszönöm, uram, de nem lesz rá szükségem. Ma délután ugyanis Lord Chuffnell alkalmazásába szegődtem.

Összerándultam.

– Chuffy ma délután idesettenkedett, és horogra kaparintotta magát?

– Igen, uram. Körülbelül egy hét múlva Chuffnell Regisbe utazom vele.

– Igazán? Nos, talán érdeklődéssel hallja, hogy holnap magam is Chuffnell Regisbe látogatok.

– Valóban, uram?

– Igen. Ott béreltem ki egy villát. Találkozunk Filippinél, Jeeves.

– Igen, uram.

– Vagy valami más helységnévvel keverem?

– Nem uram, csakugyan Filippi az.

– Rendben van, Jeeves.
– Igenis, uram.

Ezen eseménysor vezetett hát oda, hogy Bertram Wooster, július tizenötödikének reggelén, a Chuffnell Regis-i Tengeri Panoráma nevű villa ajtajában állva, egy mélázó cigi aromás füstjén keresztül az eléje táruló látványt szemlélte.

A halott múlt újból színre lép

Tudják, minél tovább élek, annál inkább úgy érzem, hogy az élet fő-fő vezérelve az, hogy az ember biztos legyen abban, mit akar, és ne hagyja magát eltéríteni fickóktól, akik azt hiszik, ők mindent jobban tudnak nála. Amikor a metropolisban töltött utolsó napomon a Parazitában bejelentettem, hogy erre az isten háta mögötti helyre vonulok vissza, gyakorlatilag mindenki arra kért, éspedig úgyszólván könnyekkel a szemében, hogy álmomban se jusson eszembe efféle ökörség. Azt mondták, halálra fogom magam unni.

Én azonban az eltervezett módon jártam el, és íme, látogatásom ötödik reggelén itt álltam abszolút rózsás hangulatban, és fikarcnyi megbánást sem érezve. A nap ragyogóan sütött, kéklett az ég. És London mintha sok mérföldnyi távolban lett volna – ami természetesen csakugyan így is volt. Nem túloznék, ha azt állítanám, hogy nagy-nagy békesség töltötte be lelkemet.

Midőn egy történetet vagyok elregélendő, sosem szűnik meg dilemmát okozni nekem, hogy mennyi környezetleírást iktassak be. Tollforgató ismerőseim közül megkérdeztem néhányat, de ez ügyben eltérnek a nézeteik. Egy fickó, akivel egy koktélpartin találkoztam Bloomsburyben, azt mondta, ő előszeretettel ír konyhai lefolyókról, fülledt hálószobákról és úgy általában a szennyességről, de a Természet szépségeivel nem foglalkozik. Ugyanakkor Freddie Oaker a Parazitából, aki a tiszta szerelemről üt össze sztorikat Alicia Seymour álnéven, egyszer azt mondta nekem, hogy egyedül a tavaszi virágos rétek legalább száz fontot hoznak neki évente a konyhára.

Ami engem illet, én mindig is kárhoztattam a helyszínt ecsetelő hosszadalmas leírásokat, ezért hát most is igyekszem kurtára fogni. Amint ott álltam aznap reggel, a következőkön nyugtattam tekintetemet. Volt ott egy csinos kis kert, benne egy bokor, néhány virágágyás, valamint egy vízililiommal ékes tavacska egy meztelen, enyhén pocakos kisfiú szobrával, valamint

jobbra egy kerítés. E kerítésen át Brinkley, az új inasom, a szomszédunkkal, Voules rendőr őrmesterrel tereferélt, aki a jelek szerint tojáseladás szándékával kukkantott be hozzánk.

Nyílegyenesen tovább, benne a kertkapuval, egy másik kerítés is haladt, s fölötte kilátás nyílt a kikötő nyugodt vizére, amely nagyjából ugyanolyan volt, mint bármely más kikötő, eltekintve attól, hogy valamikor az éjszaka folyamán egy bazi nagy jacht futott be és vetett horgonyt benne. És a felsorolt valamennyi objektum közül e jacht volt az, melyen a legszívesebben és a leginkább jóleső érzéssel legeltettem szemeimet. Fehér színével s egy ifjú óceánjáróra emlékeztető méretével sajátos hangulatot kölcsönzött a Chuffnell Regis-i partvonalnak.

Nos, ennyit a tág horizontú környezetről. Vegyenek még hozzá ehhez egy macskát, mely egy csigát szimatol az ösvényen, valamint engem, amint spanglimat pöfékelve állongok a küszöbön, és teljessé válik a kép.

Azaz mégse: tévedtem. A kép mégsem egészen teljes, mivel kihagytam az úton álló öreg kétülésest, melynek csupán a felső részét láthattam. És e pillanatban a nyári csendet a szóban forgó járgány dudájának tülkölése törte meg, s én a tőlem telhető legsebesebb iramban vágtáztam a kapuhoz, attól tartva, hogy valami emberbőrbe bújt ördögfajzat össze találja karistolni kocsim festését. Elérvén a célállomást, az első ülésen egy kissrácot találtam, amint mélázva nyomta a dudát, s épp lekeverni készültem neki egyet, amikor Chuffy unokatestvérére, Seaburyre ismertem benne, s visszafogtam fegyelmező kezem.

– Helló – mondta.

– Nicsak! – feleltem.

Modorom tartózkodásról árulkodott. Az ágyamba csempészett gyík emléke még élénken élt bennem. Nem tudom, önökkel előfordult-e már valaha, hogy midőn becsusszantak a jó öreg pihe-puha alá, készen arra, hogy szundítsanak egyet, teljesen váratlanul egy gyíkot találtak a bal pizsamanadrágszárukban. Olyan élmény ez, amit nem egyhamar felejt el az ember. És jóllehet, mint már utaltam rá, cáfolhatatlan bizonyíték nem volt a kezemben arra nézve, hogy ez az ifjú haramia követte el a gyalázatot, de olyan sejtések éltek bennem,

melyek egyenértékűek voltak a bizonyossággal. Ilyenformán most amellett, hogy feltűnően hűvös hanghordozással beszéltem, fagyos tekintettel mértem végig a lurkót.

Szemmel láthatólag nem rendítette meg. Továbbra is azzal a fölényes pillantással mustrálgatott, amellyel oly nagyon sikerült megutáltatnia magát a józan gondolkodásúak körében. Kis termetű, szeplős képű kölyök volt, hidroplán méretű fülekkel, és úgy nézett az emberre, mintha olyasvalamit venne szemügyre, ami egy nyomornegyedi séta során akadt az útjába. Ha vezetnék fényképes bűnügyi nyilvántartót az általam ismert visszataszító ifjú pernahajderekről, ő valószínűleg a harmadik helyre kerülne a rangsorban – komiszságban alig valamivel lemaradva Agatha néni fiacskájától, Thostól, illetve Mr. Blumenfeld csemetéjétől, ám jócskán megelőzve a kis Sebastian Moont, Dália nénikém Bonzóját, valamint a mezőny többi tagját.

Miután egy percen át olyanformán bámult rám, mintha azon mélázna, hogy a hátrányomra változtam-e meg, amióta utoljára látott, szóra nyitotta a száját.

– Meg van híva ebédre.

– Ezek szerint Chuffy már itthon van?

– Itthon.

Nos, természetesen, ha Chuffy már visszatért, hát álltam rendelkezésére. A kerítésen átkiáltottam Brinkleynek, hogy a déli étkezésről távol maradok, majd beugrottam a kocsiba, s tovagördültünk.

– Mikor érkezett vissza?

– Tegnap este.

– Kettesben fogunk ebédelni?

– Nem.

– Ki lesz még ott?

– A muter meg én, és még valakik.

– Szóval társaság lesz? Akkor jobban teszem, ha visszafordulok, és másik öltönyt veszek.

– Ne.

– Gondolod, ez is jól fest?

– Dehogy gondolom. Szerintem pocsékul fest. De most nincs rá idő.

Miután ezt megbeszéltük, a poronty egy időre hallgatásba merült. Egy mélázó ifjú. Aztán felhagyott vele, hogy némi helyi pletykával álljon elő.

– A muter meg én megint a Hallban lakunk.

– Micsoda!?

– Úgy ám. Az Özvegy-lakban ugyanis büdös van.

– Még így is, hogy nem vagy ott? – kérdeztem a magam szellemes módján.

A srác nem mulatott rajta.

– Kár viccelődéssel strapálnia magát. Ha tényleg tudni akarja, szerintem az egereimtől van.

– A mijeidtől?

– Egereket és kiskutyákat kezdtem el tenyészteni. És, persze, kicsit büdik szegények – tette hozzá afféle szenvtelen hanghordozással. – De a muter szerint a szennyvízcsatorna okozza. Tud adni öt shillinget?

Egyszerűen képtelen voltam követni a kölyök gondolatmenetét. A mód, ahogy ide-oda csapongott, olyan érzést plántált belém, ami olykor álmodás közben fogja el az embert.

– Öt shillinget?

– Ötöt.

– Hogy érted azt: öt shillinget?

– Úgy értem: öt shillinget.

– Ez vili. Ami azonban homályos számomra, az az: hogy jön ide ilyen hirtelen ez a téma? Egerekről diskuráltunk, te meg egyszerre csak bedobtad ezt az „öt shilling" motívumot.

– Öt shillinget akarok.

– Elismerve, hogy netán csakugyan szükséged lehet arra az összegre, hadd kérdezzem meg: ugyan mi a nyavalyáért szurkolnám le neked?

– Védelemért.

– He?

– Jól hallotta: védelemért.

– Mi ellen?

– Csak úgy, általában.

– Semmiféle öt shillinget nem kapsz tőlem.

– Ó, hát rendben van.

Egy darabig némán üldögélt.

– Az olyan hapsikkal, akik nem tejelik le a védelmi pénzt, mindenféle dolgok szoktak történni – mondta aztán álmatagon.

És e rejtélyes megjegyzéssel a beszélgetés véget is ért, mert immár befelé gördültünk a Hall felhajtóján, és a lépcsőn Chuffyt pillantottam meg. Leparkoltam a kocsit, s kiszálltam.

– Helló, Bertie! – üdvözölt Chuffy. – Isten hozott Chuffnell Hallba! – Körbepillantottam. A kölyök eltűnt. – Te Chuffy – mondtam –, mi ütött ebbe az ótvar Seabury csimotába?

– Hogyhogy mi ütött belé?

– Nos, ha engem kérdezel, én azt mondom, ez tisztára meg van buggyanva. Az előbb éppen megpróbált levágni engem egy ötösre, és valami védelemről hablatyolt.

Chuffy, bronzszínűen és fitten, szívből fölnevetett.

– Ó, igen. Ez a legújabb ötlete.

– Hogy érted ezt?

– Mostanában gengszterfilmeket nézett.

Lehullott szememről a hályog.

– Fölcsapott maffiózónak?

– Ahogy mondod. Elég muris. Mindenkitől védelmi pénzt szedve járja a környéket, kinek-kinek tehetségéhez mérten szabva meg a tarifát. Egész szép kis summára tesz szert belőle. Vállalkozó szellemű egy klapec. Én a helyedben fizetnék. Magam is így tettem.

El voltam képedve. Nem is annyira azon értesülés hallatán, hogy e rút kópé újabb bizonyítékát szolgáltatta beteges elméjének, hanem inkább amiatt, mert Chuffy ilyen derűsen toleráns magatartást tanúsítva vette tudomásul a dolgot. Szúrós tekintettel néztem rá. Ma délelőtt már kezdettől fogva furcsának tűnt nekem a viselkedése. Valahányszor találkozom vele, rendszerint az anyagi helyzetén tépelődik, és eléggé hajlamos rá, hogy fénytelen szemekkel és gondterhelt arckifejezéssel üdvözöljön. Öt nappal ezelőtt is ugyanígy történt Londonban. Akkor hát mi lehet vajon az oka, tettem föl magamban a kérdést, hogy most úgyszólván madarat lehetett volna vele fogatni, és ráadásul odáig ment, hogy oly módon nyilatkozott az ifjú Seaburyről, ami már-már veszedelmesen hasonlított az elnéző szeretethez. Rejtélyt szimatoltam, s úgy döntöttem, savpróbának vetem alá a dolgot.

– Myrtle nénikéd hogy van?
– Remekül.
– Amint hallom, most a Hallban lakik.
– Így igaz.
– Végleg?
– Ó, igen.
Ennyi untig elég volt.

Meg kell említenem, hogy azon dolgok egyike, amelyek szegény öreg Chuffy sorsát olyannyira megnehezítették, a nénikéje iránta tanúsított magatartása volt. E nagynéni ugyanis sosem tudta magát teljesen túltenni az örökléssel kapcsolatos ügyön. Tudják, Seabury nem Chuffy néhai nagybátyjának, a negyedik Bárónak volt a fia, hanem olyasvalaki, akit Lady Chuffnell mintegy útközben, egy korábbi házassága során szedett föl, és ilyenformán nem minősült „főrendi származék”-nak. Márpedig örökösödési ügyekben, ha nem vagy „származék", szemernyi esélyed sincs. Így azután, mikor a negyedik Báró beadta a kulcsot, Chuffyra szállt a cím és a birtok. Mindez természetesen abszolút szabályos volt és korrekt, ám nőkkel lehetetlen megértetni az efféléket, és a nagynéni, mint Chuffy gyakran emlegette nekem, következetesen kellemetlenül viselkedett. Az volt a szokása, hogy miközben Seaburyt a karjaiba zárta, szemrehányó pillantásokkal méregette Chuffyt, mintha az aljas módon kibabrált volna anyucival és kisfiával. Ténylegesen nem mondott ugyan semmit, de az egész magaviselete egy olyan asszonyé volt, aki meg van róla győződve, hogy simlis praktikának esett áldozatául.

Mindez azt eredményezte, hogy Lady Chuffnell nagyasszony nem számított Chuffy legkedveltebb cimborái közé. Viszonyuk mindig is kifejezetten feszült volt, s arra akarok kilyukadni, hogy valahányszor a nénikéje nevét kiejtették előtte, Chuffy nyílt tekintetű arcán rendszerint fájdalmas kifejezés jelent meg, s kissé visszahőkölt, mintha régi sebet bolygatnának meg.

Most azonban ténylegesen mosoly ragyogta be ábrázatát. Még az iménti, azzal kapcsolatos megjegyzésem se rendítette meg, hogy nénikéje a Hallba költözött át. Itt nyilvánvalóan holmi rejtéllyel álltam szemben. Valamit visszatartottak Bertramtól.

Köntörfalazás nélkül rátértem a lényegre.

– Chuffy, mit jelentsen ez?

– Micsoda mit jelentsen?

– Ez a nagy fene vidámság. Engem nem tudsz becsapni. A vén Sólyomszem Woostert ugyan soha! Ki vele, pajtikám, miről van szó? Minek köszönhető ez a cefet nagy boldogság?

Tétovázott a fiú. Egy pillanatig átható tekintettel mustrált.

– Tudsz titkot tartani?

– Nem.

– Nos, nem sokat tesz, mivel egy-két napon belül úgyis benne lesz a *Morning Post*ban. Bertie – halkította le Chuffy suttogássá a hangját –, tudod, mi újság? Kiházasítom Myrtle nénit.

– Úgy érted, valaki el akarja venni?

– Úgy.

– Ki az a félnótás?

– A te régi haverod, Sir Roderick Glossop.

El voltam kábulva.

– Micsoda!

– Engem is meglepett a dolog.

– De hát nem létezik, hogy Glossop tata nősülést fontolgasson!

– Miért ne? Hiszen már több mint két éve özvegy.

– Ó, azt még csak lehetségesnek tartom, hogy valamiféle tudósításban szerepeljen. Viszont egyáltalán nem úgy néz ki, mint akit az ember képes a narancsvirág meg az esküvői torta képzetével asszociálni.

– Nos, mégis ez a helyzet.

– Nahát, megáll az ész!

– Na ja.

– Nos, egy dolog biztos, Chuffy, öreg haver. Ez azt jelenti, hogy a kis Seabury cefetül komisz mostohaapára készül szert tenni, Glossop tata pedig szakasztott olyan mostohafiúra, amilyet kívántam volna neki. Mindketten már évek óta alaposan rászolgáltak valami effélére. Na de gondolj csak bele: asszonyszemély lehet annyira őrült, hogy a sorsát összekösse Glossop papáéval?! Ah, ti névtelen hősnőink!

– Én nem állítanám, hogy hősiességről csak az egyik fél esetében beszélhetünk. Kábé fifti-fiftire taksálnám az arányt. Hidd el, Bertie, sok jó rejlik ebben a Glossopban.

Ezzel nem tudtam egyetérteni. Fölöttébb sekélyes gondolkozásra vallott.

– Nem túlzol kissé, öreg? Bár elismerem, hogy megszabadít téged Myrtle nénikédtől…

– Meg Seabury-től is.

– Meg Seabury-től is: így igaz. Ám még ha így van is, csakugyan ki mernéd-e jelenteni, hogy szorult jó tulajdonság a vén dögvészbe? Gondolj csak mind-azokra a sztorikra, melyeket időről időre róla meséltem. Nagyon is kétes színben tüntetik őt fel.

– Nos, velem mindenesetre tesz némi jót. Tudod-e, hogy aznap Londonban miről akart velem olyan sürgősen beszélni?

– Miről?

– Talált egy amerikait, akinek, úgy hiszi, el tudja adni a Hallt.

– Csak nem?

– De igen. Ha minden jól megy, végre sikerül megszabadulnom ettől az átkozott kaszárnyától, és lesz egy kis pénzmag a zsebemben. És ez teljes egészében Roderick bácsi érdeme lesz, merthogy gondolatban szeretem máris ezzel a titulussal illetni. Úgyhogy légy szíves, Bertie, tartózkodj a rovására elsütött csúnya poénoktól, kiváltképp pedig attól, hogy egy lélegzetre említsd őt az ifjú Seaburyvel. A kedvemért meg kell tanulnod szeretni Roddie bácsit.

Megráztam a fejem.

– Nem, Chuffy, attól tartok, nem áll módomban visszakozni hadállásomból.

– Nos, akkor menj a pokolba – mondta Chuffy szeretetre méltóan. – Én a magam részéről úgy tekintek rá, mint életmentőre.

– De biztos vagy benne, hogy ez az ügylet megvalósul? Mi a csudát akarhat az a fickó egy akkora méretű házzal, mint a Hall?

– Ó, a dolognak az a része nagyon is egyszerű. A pasas nagy haverja Glossop papának, s az elképzelés lényege az, hogy ő biztosítja a kápét, Glossop pedig amolyan vidéki klubként üzemeltetné a házat az idegbajban szenvedő páciensei számára.

– Miért nem veszi egyszerűen bérbe tőled Glossop tata?

– Drága tökfejem, mégis mit gondolsz, milyen állapotban van momentán az épület? Épp úgy beszélsz, mintha csak ki kellene

nyitni az ajtaját, és beleköltözni. A legtöbb szoba negyven éven át nem volt használva. Legalább tizenötezer fontot kellene költeni a rendbe hozására. Sőt, még többet. Új bútorokra, felszerelési tárgyakra, miegyébre volna szükség. Ha holmi milliomos, mint például ez a fickó, nem harap rá, életem végéig a nyakamon marad.

– Ó, tehát azt mondod, milliomos?

– Igen, a dolognak ez a része oké. Csupán egy aggaszt: rá tudom-e venni, hogy aláírjon a kipontozott vonalon. Nos, ma idevárjuk ebédre, éspedig eszméletlenül finom kajával. Egy kiadós étkezés után nyilván hajlamos lesz kissé meglágyulni, nem igaz?

– Hacsak nem szenved gyomorbajban. Ez ugyanis sok amerikai milliomosra jellemző. Meglehet, hogy az embered azon fickók egyike, akik mindössze egy pohár tejet meg egy szelet kétszersültet képesek magukhoz venni.

Chuffy vidáman fölnevetett.

– Ettől nem kell tartani. Stoker papa nagyon is szereti a hasát. – Hirtelen olyanformán kezdett szökdécselni, mint egy tavaszi bárány. – Helló-belló-halihó!

Egy gépkocsi állt meg a lépcsősor előtt, és ontani kezdte magából utasait.

Az A. utas J. Washburn Stoker volt. A B. utas a lánya, Pauline. A C. utas az ifjú fiacskája, Dwight. A D. utas pedig Sir Roderick Glossop.

Pauline Stoker feltárja bosszúsága okát

Meg kell hogy mondjam, jócskán felborzolódott az idegzetem. Efféle csattanós pofont évek óta nem kaptam a sorstól. A halott múlt e szeletével való találkozás Londonban is épp elég kellemetlen lett volna. Idelent, vidéken futni össze ily módon e branccsal, annak kilátásával fenyegetetten, hogy egy hosszúnak ígérkező társas ebéd résztvevője leszek, még inkább kínos volt. A tőlem telhető legnagyobb mérvű udvarias gráciával távolítottam el fejrevalómat, ám orcámat a zavar pírja színezte, és meglehetősen zihálva szedtem a levegőt.

Chuffy adta a szívélyes házigazdát.

– Helló-belló-halihó! Isten hozta kedves mindnyájukat! Hogy van, Mr. Stoker? Hogy van, Sir Roderick? Szevasz, Dwight! Öö... jó reggelt, Miss Stoker. Bemutathatom a barátomat, Bertie Woostert? Mr. Stoker – a barátom, Bertie Wooster. Dwight – a barátom, Bertie Wooster. Miss Stoker – a barátom, Bertie Wooster. Sir Roderick Glossop – a barátom, Bertie... Ó, de maguk már ismerik egymást, nemde?

Még mindig, hogy úgy mondjam, az éter hatása alatt voltam. Önök egyet fognak velem érteni abban, hogy mindez bőven elég volt ahhoz, hogy bármely fickót kiakasszon. Szemügyre vettem a népséget. Stoker papa vasvillaszemekkel mustrált. Glossop tata úgyszintén. Az ifjú Dwight bámészan fürkészett. Csupán Pauline nem látszott semmi kínosat találni a szituban. Nyugis volt, akár egy félbevágott osztriga, és vidám, mint a tavaszi szellő. Akárha előre megbeszélt találkán jöttünk volna össze. Míg Bertram mindössze egy kísérleti jellegű „Szióká"-t volt képes elrebegni, ő vidoran előreszökellt, s melegen megragadta a kezem.

– Nahát, nahát! A jó öreg Wooster ezredes személyesen! Fura, hogy itt találllak, Bertie! Londonban felhívtalak, de azt mondták, oda vagy valahol.

– Igen. Ide utaztam le.

– Magam is látom, kis napsugaram. Nos, biz' isten mondom, pompás napot szereztél! Remekül nézel ki, Bertie-kém! Ugye, apa, milyen klasszul néz ki?

Stoker papa vonakodni látszott a férfiszépség bírájaként megnyilatkozni. Olyan hangot hallatott, mint amikor egy disznó lenyel egy fél káposztát, de ennél jobban nem volt hajlandó elkötelezni magát. Dwight, e komoly gyermek, némán itta magába látványomat. Sir Roderick arca, mely időközben bíborszínűre váltott, most egy halványabb árnyalatot vett fel, ám még mindig meglátszott rajta, hogy jóérzését jelentékeny mérvű megrázkódtatás érte.

E pillanatban azonban Lady Chuffnell nagyasszony lépett ki az ajtón. Azon erőteljes egyéniségű hölgyek egyike volt, akik úgy festenek, mint egy nőnemű falkamester, s nyugodt rátermettséggel lépve föl, egy szempillantás alatt fedél alá terelte a gyülekezetet. Egyszerre csak azon vettem észre magam, hogy egyedül vagyok Chuffyval. Különös arckifejezéssel bámult rám, s közben az alsó ajkát harapdálta.

– Nem is tudtam, hogy ismered ezeket az embereket, Bertie.

– New Yorkban találkoztam velük.

– Miss Stokerrel is összefutottál néha?

– Ritkán.

– Csak ritkán?

– Egészen ritkán.

– Nekem úgy tűnt, hogy meglehetősen szívélyes hangon üdvözölt.

– Ó, nem. Kábé normál stílusban.

– Azt hittem, nagy barátságban voltatok.

– Ó, nem. Csak eléggé pajtásias viszonyban. Mindenkivel szemben ilyen.

– Igazán?

– O, igen. Nemes lelkű lány, tudod.

– Elragadó, impulzív, egyenes jellemű, mesterkéletlen, nyíltszívű teremtés, nem igaz?

– Abszolúte.

– Gyönyörű lány, Bertie.

– Ó, nagyon.

– És bájos is.

– Ó, fölöttébb.
– Sőt mi több: vonzó.
– Ó, rendkívül.
– Londonban sokat voltam vele együtt.
– Igen?
– Elmentünk az állatkertbe és Madame Tussaud panoptikumába.
– Értem. Na és a házvétellel kapcsolatban hogy s mint látszik vélekedni?
– Teljes mértékben helyesli.
– Mondd csak, öreg – szóltam, égve a vágytól, hogy más tárgyra tereljem a beszédet –, milyennek látod az esélyeket?
Összeráncolta a Chuffnell-homlokot.
– Néha jóknak, néha nem.
– Aha.
– Bizonytalanoknak.
– Értem.
– Ez a Stoker fickó az idegeimre megy. Úgy általában eléggé barátságos, de nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy bármelyik pillanatban rájöhet a bolondóra, és beleköphet a levesbe. Meg tudod-e nekem mondani, van-e valamely sajátos téma, amelyet ajánlatos kerülni a vele való társalgás során?
– Sajátos téma?
– Nos, tudod, hogy van egy idegennel. Azt mondod, szép idő van, mire ő teljesen kiakad, és belilul a feje, mert azt juttattad eszébe, hogy aznap is szép idő volt, amikor a felesége megszökött a sofőrrel.
Eltöprengtem.
– Hát, ha a helyedben lennék – szóltam –, nem lovagolnék túl sokat a B. Wooster-témán. Úgy értem, ha netán szándékodban áll dicshimnuszokat zengeni rólam…
– Nincs ilyen szándékom.
– Nos, ne is legyen. Nem kedvel engem a pasas.
– Miért?
– Afféle oktalan ellenszenv a részéről. És arra gondoltam, öreg haver, ha neked amúgy is tök mindegy, én inkább nem csatlakoznék az ebédlőasztalt körülzsongó sokasághoz. A nénikédnek azt mondhatnád, hogy fáj a fejem.

– Nos, ha a látványodtól felforr az öregúr agyvize… Mégis, miért neheztel rád annyira?

– Nem tudom.

– Mindenesetre örülök, hogy elmondtad. Jobb lesz, ha máris lelécelsz.

– Így teszek.

– És azt hiszem, nekem meg csatlakoznom kéne a többiekhez.

Azzal bement a házba, én meg elindultam, hogy egy-két fordulót tegyek a kavicssétányon. Örültem, hogy egyedül lehetek. Morfondírozni vágytam a srácnak Pauline Stokerrel kapcsolatos viselkedésén.

Talán nincs kifogásuk ellene, hogy kissé visszakalandozzak, és újból áttekintsem iménti beszélgetésünk ama részét, melyben a lányról esett szó.

Feltűnt-e önöknek valami?

Nem?

Nos, meg is tudom érteni, hiszen ahhoz, hogy a dolog teljes jelentőségét felfoghassák, ott kellett volna lenniük, és figyelő szemüket a srácon tartaniuk. Olyan ember vagyok, aki tud arcról olvasni, és Chuffyé roppantmód árulkodónak tűnt nekem. Nem csupán a rajta tükröződő kifejezés volt sokatmondó, mely, mialatt a fiú Pauline-ról beszélt, egy kitömött békáéra emlékeztetett, s egy csipetnyi, afféle lelki ébredés is belejátszott, hanem a meglehetősen mély bíborvörös árnyalat is, melyet fölvett. Orra hegye meg-megrándult, s modora zavarról árulkodott. Mindennek eredményeként szilárd meggyőződésemmé vált, hogy az én régi iskolai cimborám szűjét rendesen átjárta Ámor nyila. Gyors munka volt, mi tagadás, hiszen mindössze néhány napja ismerte az imádott lényt, de Chuffy már csak ilyen. Forróvérű alkat, és hajlik rá, hogy hirtelen szenvedélyre lobbanjon. Nem híve a sok lacafacázásnak.

Nos, ha így esett is, nekem semmi kifogásom se volt ellene. Bertramban fikarcnyi irigység sem lakozott. Felőlem aztán Pauline Stoker bárkivel, akivel csak kedve tartotta, összeadhatta magát, s bízvást számíthatott a kikosarazott kérő szívből jövő szerencsekívánataira. Tudják, hogy van, ha efféle ügyekben az ember hosszas megfontolás tárgyává teszi a dolgokat. Egy ideig

az összetört szív uralja a terepet, majd hirtelen annak a megnyugtató tudatnak adja át a helyét, hogy hál' Istennek ebből is sikerült ép bőrrel kikecmeregni. Noha még mindig úgy láttam, hogy Pauline egyike a legszebb lányoknak, akikkel valaha is találkoztam, ám az ősi tűznek, mely aznap éjjel a Plazában arra késztetett, hogy szívemet a lába elé vessem, nyoma sem maradt.

Ahogy így elemezgettem a dolgot, ha ugyan az „elemezget" szó illik rá, arra a következtetésre jutottam, hogy e megváltozott szemléletem ama ténynek tudható be, hogy a lány olyan átkozottul dinamikus természet. Bár kétségkívül szemrevaló teremtés, Pauline Stokernek megvolt az a súlyos hibája, hogy ama lányok közé tartozott, akik azt várják el tőled, hogy reggeli előtt tarts velük, és ússz le egy mérföldet, ebéd után pedig, midőn épp szundítani készülsz egy keveset, azért ugrasztanak ki az ágyból, hogy kihívjanak egy vidám, öt game-es teniszpartira. És most, hogy lehullott szememről a hályog, világosan láttam, hogy a leendő Mrs. Bertram Wooster szerepében én egy sokkal inkább Janet Gaynor-szerű valakit képzelek el.

Chuffy esetében azonban efféle aggályok föl sem merültek. Tudják, ő maga is roppantul dinamikus egyéniség. Lovagol, úszik, vadászik, harsány kurjongatás közepette űzve a rókákat, és úgy általában is nagy nyüzsgönc a srác. Ő meg ez a P. Stoker eszményi pár lennének, s úgy éreztem, ha van valami, amit módomban áll megtenni az egymásra találásuk előmozdítása érdekében, azt maradéktalanul meg kell tennem.

Ilyenformán midőn gondolataimban idáig jutva megpillantottam Pauline-t, amint a házból kifelé jövet azzal a nyilvánvaló szándékkal tartott felém, hogy eszmét cseréljünk, és fölvegyük a rég elejtett fonalat, miegymás, nem húztam el a csíkot, hanem szívélyes „Halihó!"-val üdvözöltem, és hagytam, hogy egy ösvény menedékébe irányítson, mely a rododendronbokrokon vezetett keresztül.

Mindebből jól kiviláglik, micsoda végletekig képes elmenni egy Wooster, midőn arról van szó, hogy segítségére legyen egy cimborájának. Amire ugyanis végképp nem vágytam, az éppenséggel az volt, hogy bizalmas kettesben vonuljak félre e leányzóval. A találkozás okozta első megrázkódtatáson túl voltam már, de még mindig távol álltam attól, hogy lelkesítsen egy

meghitt beszélgetés lehetősége. Mivel szakításunk levél útján történt, s a legutóbbi találkozásunk idején még mint jegyespár érintkeztünk, nem voltam egészen biztos az alkalmazandó hangnemet illetően.

Annak gondolata azonban, hogy módom nyílik egy-két jó szót szólni az én Chuffy komám érdekében, kellő erőt öntött belém ahhoz, hogy vállaljam a viszontagságos feladatot, és miután leparkoltuk magunkat egy rusztikus padra, rátértünk a megbeszélendőkre.

– Milyen hallatlanul különös, hogy itt találkozom veled, Bertie! – kezdte. – Mi szél hozott téged errefelé?

– Átmenetileg visszavonultságban élek – feleltem, örömmel nyugtázva, hogy a társalgás olyasmi jegyében indul, amit érzelemmentes hangütésként tudok jellemezni. – Olyan helyre volt szükségem, ahol teljes magányban bendzsólelézhetek, és kivettem ezt a villát.

– Miféle villát?

– Lent a kikötőnél bérelek egy villát.

– Nyilván meglepődtél, mikor megláttál bennünket.

– Meg bizony!

– De nem éppen kellemes meglepetés volt, mi?

– Nos, öreglány, a veled való találkozás természetesen mindig a legnagyobb örömömre szolgál, hanem ami az apádat illeti, na és Glossop tatát…

– Ő nem tartozik éppen a legnagyobb csodálóid közé, igaz? Jut eszembe, Bertie, *tartasz* még macskákat a hálószobádban?

Kissé megmeredtem.

– Egyszer csakugyan voltak macskák a hálószobámban, ám az incidensre, melyre célzol, pofonegyszerű magyarázattal tudok…

– Jó, jó, rendben. Sose fáradj vele. Vedd úgy, hogy nem szóltam. De látnod kellett volna apa arcát, amikor elmesélték neki. És ha már apa arcáról esett szó, azt hiszem, ha most látnám, pukkadoznék a nevetéstől.

Ezt nem voltam képes követni. Isten a tanúm, ugyanúgy tudok díjazni egy jó kis bruhahát, mint bárki más, ámde J. Washburn arcának látványa soha még csak egy félmosolyt se bírt fakasztani ajkamon. Olyan fazon volt, aki engem mindig is egy

Karib-tengeri kalózra emlékeztetett – nagydarab, behemót muki, és ráadásul szúrós tekintetű. A látása nemcsak hogy nem ingerelt nevetésre, de soha nem szűntem meg gerinctelen véglénynek érezni magam a jelenlétében.

– Úgy értem, ha most hirtelen előtoppanna, és így, összedugott fejjel találna bennünket. Meg van róla győződve, hogy még mindig utánad epekedem.

– Ne beszélj!

– Becsszóra mondom.

– De hát, a fenébe is…

– Ez az igazság, hidd el. Szigorú viktoriánus apának tekinti magát, aki elszakította egymástól az ifjú szerelmeseket, és állandó éberséget kell tanúsítania, hogy meggátolja újbóli egymásra találásukat. Aligha sejti, hogy még soha életedben nem volt boldogabb pillanatod, mint amikor megkaptad a levelemet.

– Dehogyis! Ugyan már!

– Bertie, légy őszinte. Tudod jól, hogy repestél örömödben.

– Ezt azért nem mondanám.

– Nem is kell hogy mondd. Anyuci anélkül is tudja.

– Na ne már, a fenébe is! De tényleg! Jó lenne, ha nem beszélnél ilyeneket! Mindig is a legmélységesebb tiszteletet tanúsítottam irányodban.

– Hogy mit csináltál? Honnan a csudából szeded ezeket a kifejezéseket?

– Nos, azt hiszem, többnyire Jeevestől. A néhai inasomtól. Remek szókincse volt.

– Amikor azt mondod: „néhai", úgy érted, meghalt?

– Nem, csak elhagyott. Nem tetszett neki, hogy bendzsólelézek. Úgy hírlik, most Chuffyhoz szegődött.

– Chuffy?

– Lord Chuffnell.

– Ó?

Szünet állt be. A lány egy-két pillanatig szótlanul ült, s hallgatta, amint egy közeli fán két madár egymással feleselt.

– Régóta ismered Lord Chuffnellt? – kérdezte aztán.

– Ó, eléggé.

– Nagy haverok vagytok?

– A „kebelbarát" szó illik rá leginkább.

– Helyes. Reméltem is. Beszélni akartam veled róla. Benned ugye megbízhatok, Bertie?

– Hát persze.

– Tudtam. Ez az előnye, ha az ember már jegyben járt egy férfival. Ha felbontja a mátkaságot, úgy érzi magát, mint egy kis hugus.

– De hiszen én soha nem tartottalak mumusnak – mondtam melegen. – Teljesen jogodban állt, hogy…

– Nem mumus. Hugus! Azaz húgocska.

– Ó, húgocska? Úgy érted, olyanformán tekintesz rám, mint egy fivérre?

– Igen, pontosan úgy. Hogy neked milyen gyors a felfogásod! És most azt szeretném, ha nagyon fivéries lennél. Mesélj nekem Marmaduke-ról.

– Nem hinném, hogy ismerem.

– Lord Chuffnellről, te lüke.

– Marmaduke a keresztneve? Nahát! De milyen igaz, hogy az ember mit sem tud róla, hogy a világ másik fele miként éli az életét, mi? Marmaduke! – mondtam, szívből fölnevetve. – Emlékszem, a suliban mindig is sumákolt és titkolózott ez ügyben.

A lány bosszankodni látszott.

– Nagyon is szép név!

Villámgyors és vizsla pillantásaim egyikét vetettem rá. Ez bizony, gondoltam, okvetlenül jelent valamit. Alapos ok nélkül senki sem tenne olyan felelőtlen kijelentést, miszerint a Marmaduke név szép. És, persze, a beszélő szemei csillogtak, s orcáját meglehetősen élénk pír borította.

– Helló! – szóltam. – Helló, helló, helló! Nocsak!

Kihívó modort vett föl.

– Jó, jó, rendben van! – mondta. – Hagyjuk ezeket a Sherlock Holmes-i módszereket. Semmit sem próbálok eltitkolni. Épp meg akartam neked mondani.

– Szóval szerelmes vagy ebbe a… ha-ha-ha!… ebbe a Marmaduke-ba?

– Bele vagyok habarodva.

– Helyes! Nos, ha amit mondasz…

– Hát szerinted nem imádni való, ahogy a haja a tarkójára omlik?

– Jobb dolgom is van, mint Chuffy tarkóját bámulni. Azonban, mint épp megjegyezni kívántam, ha amit mondasz, csakugyan igaz, nagy-nagy örömhírre készülj föl. Meglehetősen jó megfigyelő vagyok, és midőn egy közelmúltbeli beszélgetésünk során véletlenül rád terelődött a szó, az öreg fiú szemében egy bizonyos dülleteg kifejezés arról győzött meg, hogy mélységesen beléd van bolondulva.

A lány türelmetlenül rángatta a vállát, s formás lábával belerúgott egy arra haladó százlábúba.

– Tudom, te pupák. Azt hiszed, egy lány nem veszi észre az ilyesmit?

Frankón el voltam képedve.

– Nos, ha ő szeret téged, és te is őt, föl nem foghatom, mi okod lehet a zúgolódásra.

– Hát nem érted? Nyilvánvalóan belém van pistulva, de erről egy nyikkantás nem sok, annyit se hallok tőle.

– Nem mer nyilatkozni?

– Egyetlen mukkot se.

– Nos, mért is tenné? Hiszen nyilván tisztában vagy vele, hogy efféle ügyekben létezik bizonyos illendőség, bizonyos, az etikett megkövetelte szabályok betartása. Természetes, hogy még nem nyilatkozik. A fenébe is, adj esélyt a fiúnak! Hiszen még csak öt napja ismer!

– Néha az az érzésem, hogy ő Babilonban volt király, mialatt én keresztény rabszolgaként sínylődtem.

– Miből gondolod?

– Csak úgy.

– Nos, természetesen te tudod. Bár ami engem illet, én erősen kétlem. Egyébként pedig mi az, amit vársz tőlem ez ügyben?

– Hát nézd, te a barátja vagy. Célzást tehetnél a dologra. Megmondhatnád neki, hogy semmi szükség a majrézásra…

– Ez nem majrézás. Tapintat. Mint már elmagyaráztam, mi, férfiak ezekben az ügyekben sziklaszilárd elveket vallunk. Lehet, hogy kissé szaporán szerelemre lobbanunk, de utána ildomosnak tartjuk, hogy egy keveset visszavegyünk a sebességből. Gáncs

nélküli lovagokként viselkedünk, és úgy érezzük, illetlenség volna részünkről olyan iramban startolni rá egy lányra, mint amikor az ember egy csésze levesre vágtázik be egy pályaudvari restibe. Mi…

– Micsoda elképesztő badarság! Hiszen te mindössze kétheti ismeretség után kérted meg a kezem!

– Ah! Csakhogy akkor a Vad Woosterek egyikével volt dolgod.

– Nos, nem látom be…

– Igen? – szóltam. – Folytasd. Csüggök a szavaidon.

De a lány elnézett mellettem, egy bizonyos, délkeleti irányban lévő valamire szegezve tekintetét; és arrafelé fordulva észrevettem, hogy immár nem vagyunk egyedül.

Nem messze tőlünk, tiszteletteljes udvariasságtól áthatott pózban, a napfény játékával finom metszésű arcvonásain, ott állt Jeeves.

Bertie kézbe veszi a dolgokat

Nyájasan biccentettem. Én meg e férfiú megszakíthattuk bár hivatalos viszonyunkat, de egy Wooster mindenkor kedélyesen udvarias.

– Ah, Jeeves.

– Jó napot kívánok, uram.

Pauline érdeklődése felcsigázódni látszott.

– Ez Jeeves?

– Igen, Jeeves.

– Szóval nem kedveli Mr. Wooster bendzsólelejátékát?

– Nem, kisasszony.

Szívesebben vettem volna, ha e kényes kérdés nem kerül megvitatásra, ezért meglehet, hogy kissé kurtán fogalmaztam.

– Nos, Jeeves? Mit óhajt?

– Mr. Stoker, uram. Miss Stoker holléte felől érdeklődik.

Nos, természetesen az embernek mindig rendelkezésére áll a régi poén, miszerint az illető személyt mosásba adták, de úgy tűnt nekem, hogy erre most sem az idő, sem a hely nem alkalmas. Udvarias elbocsátó gesztust téve fordultam hát a lányhoz.

– Jobban teszed, ha fölkerekedsz.

– Én is azt hiszem. Nem felejted el, amit mondtam?

– Ügyedet – nyugtattam meg – haladéktalanul fel fogom karolni.

Pauline elpályázott, s én meg Jeeves magunkra maradtunk az elhagyatott pagony rejtekén. Hanyag eleganciával rágyújtottam egy cigire.

– No lám csak, Jeeves.

– Uram?

– Úgy értem, újból találkoztunk.

– Igen, uram.

– Filippinél, mintegy, mi?

– Igen, uram.

– Remélem, jól megfér Chuffyval?

– Minden szerfölött kellemesen alakul, uram. Föltételezem, hogy az ön új személyi alkalmazottja is megelégedésre szolgál.

– Ó, nagyon. Remek fickó.

– Ezt rendkívüli örömmel hallom, uram.

Szünet következett.

– Öö, Jeeves – mondtam.

Fura egy dolog ez. Az volt a szándékom, hogy e néhány kölcsönösen udvarias fordulatot követően könnyed biccentéssel elbocsátom a pasast. Hanem hát oly cefetül nehéz megtörni egy évek óta megrögződött szokást. Úgy értem, itt voltam én, meg itt volt Jeeves, és nekem éppen olyanszerű problémám adódott, amellyel kapcsolatban mindig is szokásom volt őhozzá fordulni tanácsért, és valami azt súgta, hogy ezúttal is e hagyomány szellemében kell eljárnom, így hát ahelyett, hogy az eltervezett módon, azaz kimért tartózkodással, fejemet enyhén megbiccentve utamra indultam volna, azon kaptam magam, hogy holmi ellenállhatatlan belső kényszer hatására ugyanúgy készülök konzultálni az ipsével, mintha egyáltalán nem is került volna sor köztünk szakításra.

– Öö… Jeeves – mondtam.

– Uram?

– Szívesen venném, ha tudna rám szánni egy percet, hogy válthassak egy-két szót magával.

– Ó, hogyne, uram.

– Szeretném, ha kifejtené a nézeteit a jó öreg Chuffyval kapcsolatban.

– Igenis, uram.

Arca a nyugodt intelligenciának a lekötelezés hűbéri szellemből fakadó vágyával elegy kifejezését viselte, amelyet oly gyakran láttam már rajta, s nem tétováztam tovább.

– Úgy hiszem, egyetért velem abban, hogy valamit okvetlenül muszáj tenni az ötödik Báró érdekében, nemdebár?

– Nem értem, mire céloz, uram.

Türelmetlenséggel töltött el ez a… mi is rá a jó szó?

– Ugyan már, Jeeves. Maga is éppolyan jól tudja, mint én, hogy mire gondolok. Valamivel kevesebb tartózkodást tanúsítson, és kicsivel többet a régi jó segítőkészségből. Nehogy azt mondja már, hogy csaknem egy hete áll Chuffy

alkalmazásában anélkül, hogy megfigyelte volna a dolgokat, és levonta volna a saját következtetéseit.

– Helytálló-e az a föltételezésem, uram, hogy ön őlordsága Miss Stoker iránti érzelmeire céloz?

– Tökéletesen.

– Természetesen tudatában vagyok annak, hogy őlordsága olyan érzelmeket táplál az ifjú hölgy irányában, melyek mélyebbek és gyengédebbek, mint a szokványos barátságéi, uram.

– Túl messzire mennék-e, ha azt állítanám, hogy Chuffy bele van zuhanva a lányba?

– Nem, uram. A kifejezés teljes mértékben fedné a valóságot.

– Akkor hát helyben vagyunk. Na már most, ezt hallgassa meg. A lány ugyancsak szerelmes, Jeeves.

– Csakugyan, uram?

– Éppen akkor beszélt nekem erről, amikor maga megjelent. Beismerte, hogy bolondul a srácért. És nagyon fel van dúlva szegény. Eszméletlen módon. A női ösztöne révén ugyanis sikerült kikémlelnie a fiú titkát. Észleli a szerelem csillogását a szemében. És ez teljesen a kedvére való. Ami azonban aggasztja, az az, hogy Chuffy nem szól neki szíve szenvedélyéről, hanem hagyja, hogy titka rágja, mint… hogy is, Jeeves?

– Mint bimbót a féreg, uram.

– Sápasztva egyre… mit is?

– Arca rózsaszínét, uram.

– Biztos benne?

– Teljesen biztos, uram.

– Na szóval, mi a csuda ez az egész? A fiú szereti Pauline-t. Pauline szereti a fiút. Mi hát a bökkenő? Az imént a lánnyal beszélgetve azt a teóriát terjesztettem elő, hogy a srácot a tapintat tartja vissza, de ezt magam sem igazán hittem el. Ismerem Chuffyt. Párját ritkítóan gyors teljesítményekre képes az udvarlás terén. Ha az első hét végén nem kéri meg egy lány kezét, ez annak a jele, hogy nem tartja jól kézben a dolgokat. És hát nézzen rá most: teljesen le van lassulva, hajtóművének minden egyes hengere kihagy. Vajon mi lehet az oka?

– Őlordsága hajlamos a lelkiismereti aggályokra, uram.

– Hogy érti ezt?

– Úgy érzi, hogy szorult anyagi helyzetében nincs joga házassági ajánlatot tenni egy olyannyira gazdag ifjú hölgynek, mint amilyen Miss Stoker.

– Mellesleg nem is olyan fenemód gazdag. Én csak úgy fogalmaznék: jó anyagi körülmények közt él.

– Nem, uram. Mr. Stoker vagyona mintegy ötvenmillió dollárra rúg.

– Micsoda? Jeeves, maga a levegőbe beszél!

– Nem, uram. Értesüléseim szerint ekkora volt az az összeg, amelyet Mr. Stoker a közelmúltban örökölt a néhai Mr. George Stoker végakaratának megfelelően.

El voltam képedve.

– Te jó Isten, Jeeves! George, a másod-unokatestvér feldobta a pacskert?

– Igen, uram.

– És minden pénzét ráhagyta Stoker papára?

– Igen, uram.

– Aha, értem. Így már világos. Ez mindent megmagyaráz. Épp azon jojóztam ugyanis, vajon miből telik neki arra, hogy hatalmas birtokokat vásárolva jöszmékeljen. Természetesen a kikötőben horgonyzó jacht is az övé, mi?

– Igen, uram.

– Ej, ej, ej! Na de, a fenébe is, George-nak bizonyára közelebbi hozzátartozói is voltak.

– Igen, uram. Úgy tudom azonban, hogy valamennyiükkel haragban volt.

– Ezek szerint ismeri a vele kapcsolatos körülményeket?

– Igen, uram. Amikor New Yorkban voltunk, gyakran találkoztam a személyi alkalmazottjával, egy Benstead nevű emberrel.

– A megboldogultnak hiányzott egy kereke, mi?

– Minden bizonnyal fölöttébb excentrikus volt, uram.

– Van-e rá esély, hogy valaki a többi rokonai közül megtámadja a végrendeletet?

– Nem hinném, uram. Ám ez esetben Mr. Stoker természetesen számíthatna Sir Roderick Glossop olyan értelmű tanúságtételére, mely szerint a néhai Mr. Stoker, jóllehet kétségkívül meglehetősen sajátos szokásoknak hódolt,

mindazonáltal tökéletesen épelméjű volt. Egy olyan kiváló elmespecialista tanúvallomása, mint amilyen Sir Roderick, megtámadhatatlan lenne.

– Úgy érti, Glossop papa kifejtené: ugyan miért ne járhatna egy fickó kézen, ha egyszer úgy tartja kedve? Kíméli vele a cipőjét, meg ilyenek?

– Pontosan, uram.

– Így hát Miss Stokernek jó esélye van rá, hogy az örökösévé váljon egy olyan fószernak, akinek ötvenmillió dolcsija van elrekkentve a jó öreg szalmazsákba?

– Erre minden esélye megvan, uram.

Elméláztam.

– Hm. És hacsak Stoker tata meg nem veszi a Hallt, Chuffy továbbra is csóróként kénytelen tengetni az életét. A szitu drámaiságához kétség sem férhet. És mindazonáltal, Jeeves, az ember fölteszi magának a kérdést: mire föl ez az egész cécó a pénz körül? Végtére is számtalan sok lerobbant pali vett már feleségül pénzes lányokat.

– Igen, uram, ámde őlordsága sajátságos nézeteket vall ez ügyben.

Újfent eltöprengtem. Igen, ismertem be, ez csakugyan így van. Chuffy olyan srác, aki mindig is furcsán gondolkodott a pénzzel kapcsolatban. Ez úgy hiszem, valamiképp a Chuffnellek büszkeségével van összefüggésben. Tudom, hosszú éveken át próbáltam neki kölcsönözni az én degesz bugyellárisomból, ám ezt mindenkor következetesen visszautasította.

– Nehéz ügy – szóltam. – Momentán nemigen látni a kivezető utat. És mégis azt mondom, meglehet, hogy téved, Jeeves. Végül is csupáncsak a sejtéseire hagyatkozik.

– Nem, uram. Őlordsága megtisztelt engem azzal, hogy a bizalmába avatott.

– Tényleg? Miként jött szóba a téma?

– Mr. Stoker aziránti óhaját nyilvánította ki, hogy lépjek az alkalmazásába. Abból a célból keresett föl, hogy puhatolózzék nálam ez ügyben. Kívánságáról tájékoztattam őlordságát. Őlordsága úgy utasított, hogy Mr. Stokert kecsegtessem reményekkel a dolgot illetően.

– Csak nem azt érti ezen, hogy Chuffy azt akarja, hagyja el őt, és szegődjön át Stoker papához?

– Nem, uram. Éppenséggel ezzel ellentétes értelemben nyilatkozott, éspedig nem csekély hévvel. Ámde meghagyta, hogy addig a tárgyalásoknak semmiképp se vessek véget határozott visszautasítással, amíg Chuffnell Hall eladása meg nem történt.

– Értem. Chuffy stratégiája teljesen világos. Azt szeretné, hogy maga hitegesse Stoker papát, és tartsa őt ellágyult állapotban mindaddig, amíg alá nem írta a végzetes papírokat, mi?

– Pontosan, uram. Ez a beszélgetés volt az, ami oda vezetett, hogy őlordsága feltárta a személyes helyzetét Miss Stokert illetően. Amíg az anyagi állapota nem kellőképpen szilárd ahhoz, hogy feljogosítva érezze magát e lépésre, az önbecsülése nem engedi meg, hogy házassági ajánlatot tegyen az ifjú hölgynek.

– Az ostoba szamár!

– Bár jómagam nem bátorkodtam volna ezt a kifejezést használni, uram, de beismerem, hogy őlordsága magatartását egy kissé túlontúl is fellegekben járónak tartom.

– Jobb belátásra kell őt térítenünk.

– Attól tartok, uram, ez lehetetlen. Már magam is igyekeztem így tenni, ám érvelésem hasztalannak bizonyult. Őlordságának komplexusa van.

– Mije?

– Komplexusa, uram. Úgy tűnik, egyszer látott egy zenés komédiát, melyben az egyik szereplő egy bizonyos pénztelen főrend, lord Wotwotleigh volt, aki azon igyekezett, hogy feleségül vegyen egy amerikai örökösnőt, s ez az egyén a jelek szerint maradandó benyomást tett őlordságára. A legegyértelműbb kifejezéseket használva leszögezte, hogy nem hajlandó olyan helyzetbe hozni magát, melyben a szóban forgó főrenddel való összehasonlításokra nyújtana módot.

– Na de mi van akkor, ha a ház eladását mégsem sikerül nyélbe ütni?

– Ez esetben tartok tőle, uram…

– Hogy a bimbót rágó féreg továbbra is zavartalanul fogja űzni az ipart?

– Pontosan, uram.

– És ez aligha tesz majd jót Chuffy pozsgás arcszínének.

– Hát igen, uram.

– No de mi végre a pozsgás arcszín, ha az ember nem képes megszerezni szíve választottját?

– Nagyon igaz, uram.

– Mit tanácsol, Jeeves?

– Attól tartok, uram, pillanatnyilag semmit sem tudnék javasolni.

– Ugyan, ugyan, Jeeves.

– Nem, uram. Minthogy a nehézség lényegében pszichológiai jellegű, némiképp tanácstalan vagyok. Mindaddig, amíg Lord Wotwotleigh képe elevenen él őlordsága tudatában, attól tartok, nincs mit tenni.

– Már hogyne volna! Mire véljem ezt a szellemi ernyedtséget, Jeeves? Ez egyáltalán nem vall magára. Nyilvánvaló, hogy a fickót bele kell lökni a mély vízbe.

– Nem egészen tudom önt követni, uram.

– Már hogy a nyavalyába ne tudna! A dolog tökéletesen világos. A kórisme a következő: a jó öreg Chuffy, ugyebár, ezúttal csak maflán teng-leng a szeretett lány körül. Amire szüksége van, az egy megrázkódtatás. Ha úgy érezné, fönnáll a súlyos veszélye annak, hogy valamely másik fickó elhalássza előle a lányt, ez vajon nem verné-e ki a fejéből azokat az átkozottul buggyant eszméit, és nem késztetné-e arra, hogy legott a tettek mezejére vágtázzon, lángot lélegezve ki orrlyukain?

– A féltékenység kétségkívül hallatlanul erős motiváló erő, uram.

– Tudja-e, mit fogok tenni, Jeeves?

– Nem, uram.

– Meg fogom csókolni Miss Stokert, és gondom lesz rá, hogy ennek Chuffy szemtanúja legyen.

– Uram, én semmiképp se tanácsolnám…

– Csiga vér, Jeeves. Már az egész dolgot részletesen kimódoltam. Egy pillanat alatt ötlött fel bennem, mialatt beszélgettünk. Ebéd után félrevonom majd Miss Stokert erre a padra itt. Maga megszervezi, hogy Chuffy kövesse őt. Kivárom, amíg meg nem pillantom a fiú szeme fehérjét, aztán szorosan átölelem a lányt. Ha ez sem válik be, hát semmi sem fog.

– Megítélésem szerint ön komoly kockázatot vállal, uram. Őlordsága ugyanis felfokozott érzelmi állapotban van.

– Nos, egy cimbora kedvéért egy Wooster el tudja viselni, ha netán bemázolnak egyet a szeme alá. Nem, Jeeves, erről nem óhajtok tovább vitatkozni. Az ügy túl van tárgyalva. Mindössze annyi marad hátra, hogy egyeztessük az időpontokat. Az ebéd, úgy hiszem, kábé fél háromkor ér véget… Én egyébként nem veszek rajta részt.

– Nem, uram?

– Nem. Képtelen vagyok farkasszemet nézni azzal a branccsal. Idekint maradok. Hozzon majd nekem néhány szendvicset, meg vagy fél flaskányit a legjobbféle nedűből.

– Igenis, uram.

– Ja, és jut eszembe: ilyen szép időben az ebédlő franciaablaka nyitva lesz. Ebéd közben majd időről időre osonjon a közelébe, és hegyezze a fülét. Hátha hall valami fontosat.

– Igenis, uram.

– És jó sok mustárt tegyen a szendvicsekre.

– Igenis, uram.

– És fél háromkor közölje Miss Stokerrel, hogy beszélni szeretnék vele. Fél három után egy perccel pedig közölje lord Chuffnell-lel, hogy Miss Stoker beszélni szeretne vele. A többit nyugodtan rám bízhatja.

– Igenis, uram.

Elkezdődnek a bonyodalmak

Eléggé hosszú időbe telt, mire Jeeves visszatért az elemózsiával. Meglehetős szilajsággal vetettem rá magam.

– Piszokul sokáig oda volt.

– Követtem az ön utasításait, uram, és az ebédlőablaknál hegyeztem hallószervemet.

– Ó? És milyen eredménnyel?

– Semmi olyasmit sem sikerült elkapnom, ami utalt volna Mr. Stokernek a ház megvételével kapcsolatos álláspontjára, ám Mr. Stoker kedélyes hangulatban látszott lenni.

– Ez ígéretes. Csupa elmés sziporka, mi?

– Igen, uram. Az összes jelenlévőt meghívta egy zsúrra a jachtjára.

– Ezek szerint továbbra is itt marad?

– Kis időre még igen, ahogy a szavaiból kivettem, uram. A jelek szerint valami meghibásodott a hajócsavaron.

– Nyilván Stoker papa a csúnya pillantásai egyikével nézett rá. Na és a zsúr?

– Úgy tűnik, holnap lesz Dwight Stoker úrfi születésnapja, uram. A zsúrra vélekedésem szerint ezen évforduló megünneplése céljából kerül majd sor.

– És tetszéssel fogadták a javaslatot?

– Teljes mértékben, uram. Ámbár Seabury úrfi bizonyos mérvű bosszúságának látszott tanújelét adni Dwight úrfi azon némiképp arrogáns megjegyzése miatt, miszerint le merné fogadni, hogy mind ez ideig Seabury úrfi még csak hírét se hallotta, milyen is egy jacht belülről.

– És erre a Seabury kölyök?

– Azt felelte, már több millió jachton megfordult

életében. Azaz valójában, ha nem tévedek, a „trillió" szót használta.

– És aztán?

– Egy sajátságos zajból, melyet a szájával keltett, az a benyomásom támadt, hogy Dwight úrfi kételkedett ezen állítás

valóságtartalmát illetően. Ám e pillanatban Mr. Stoker azzal csillapította le a kedélyeket, hogy bejelentette: felfogadni készül a néger minstrel csoportot a zsúron való felléptetés céljából. Őlordsága bizonyára említést tett neki Chuffnell Regis-beli jelenlétükről.

– És sikert aratott e bejelentéssel?

– Ó hogyne, uram. Eltekintve attól, hogy Seabury úrfi azt mondta, fogadni merne, hogy Dwight úrfi azt se tudja, mi fán terem az a néger minstrel. Egy megjegyzésből, mely kicsivel később őladysége szájából hangzott el, arra következtettem, hogy Dwight úrfi ekkor egy burgonyát vágott Seabury úrfihoz, és egy darabig bizonyos mérvű civódás látszott fenyegetni.

Csettintettem a nyelvemmel.

– Bárcsak valaki szájkosarat rakna azokra a kölykökre, és leláncolná őket! Elrontják majd az egész murit.

– A perpatvar szerencsére csupán rövid életű volt, uram. Amikor elhagytam a társaságot, a lehető legszívélyesebb légkör uralkodott. Dwight úrfi arra hivatkozott, hogy a burgonya merő véletlenségből csúszott ki a kezéből, s e mentséget nagyvonalúan elfogadták.

– Nos, inaljon vissza, hátha további fontos közléseket is elcsíphet.

– Igenis, uram.

Miután végeztem a szendvicsekkel meg a fél butykosnyi itókával, rágyújtottam egy cigire, s azt kívántam, bárcsak kávét is hozattam volna Jeevesszel. Ámde Jeevesnek nem kell az ilyesmire külön felhívni a figyelmét. Kisvártatva ugyanis előáramlott a gőzölgő findzsával.

– Az ebéd éppen befejeződött, uram.

– Ah! És beszélt Miss Stokerrel?

– Igen, uram. Tájékoztattam, hogy ön szeretne vele szót váltani, és rövidesen itt is lesz.

– Miért nem most?

– Őlordsága beszédbe elegyedett vele közvetlenül azután, hogy átadtam neki az ön üzenetét.

– Megmondta lord Chuffnellnek, hogy ő is jöjjön ide?

– Igen, uram.

– Ez így nem jó, Jeeves. Hiba csúszott az elgondolásába. Együtt fognak majd ideérni.

– Nem, uram. Mihelyt észreveszem, hogy őlordsága errefelé tart, egy pillanatra könnyűszerrel fel tudom majd tartóztatni valamilyen ürüggyel.

– Mint például…?

– Már régóta szeretném kikérni őlordsága véleményét néhány zokni időszerűvé vált beszerzésével kapcsolatban.

– Hm! De hiszen jól tudja, milyen is az, amikor maga zoknikról kezd el értekezni, Jeeves. Az ég szerelmére, nehogy magával ragadja a téma, és egy óra hosszán keresztül szóval tartsa lord Chuffnellt! Szeretnék már túl lenni ezen az ügyön.

– Teljesen megértem önt, uram.

– Mikor látta Miss Stokert?

– Körülbelül negyedórával ezelőtt, uram.

– Furcsa, hogy még nem ért ide. Kíváncsi vagyok, vajon miről beszélgetnek?

– Nem tudnám megmondani, uram.

– Ah!

A bokrok közt fehér villanást észleltem, s a következő pillanatban a lány elém toppant. Szebb volt, mint valaha, s szeme sajátságos fényben ragyogott, akár egy páros csillag. Mindazonáltal nem inogtam meg abbeli meggyőződésemben, miszerint örömteli tény számomra, hogy nem én leszek az, hanem Chuffy, aki – ha minden jól megy – feleségül veszi majd e fruskát. Fura, hogy egy lány milyen lélegzetelállítóan gyönyörű tud lenni, és az ember mégis úgy érzi, hogy ha házasságra kéne vele lépnie, totál kikészülne tőle. Az élet, gondolom, már csak ilyen.

– Helló, Bertie! – üdvözölt Pauline. – Mire véljem azt a halandzsát a fejfájásodról? Amint látom, az étvágyaddal azért nincs semmi baj.

– Gondoltam, csipegetek egy keveset. Jeeves, jobb lesz, ha ezeket most visszaviszi.

– Igenis, uram.

– És ugye, nem felejti el, hogy ha őlordsága netán beszélni óhajtana velem, itt vagyok?

– Nem, uram.

Összeszedte a tálcát, a csészét meg a palackot, s tovatűnt. Sajnálkoztam-e vajon, hogy távozni látom, nem tudtam volna megmondani. Jókora izgatottság vett rajtam erőt. Felajzott voltam, ha értik, mire gondolok. Tűkön ültem. Feszengtem. A legjobban úgy tudom jellemezni a bensőmben e pillanatban dúló érzelmeket, ha elmondom, hogy nagyjából azon emócióimhoz hasonlítottak, melyeket akkor éltem át egyszer, midőn nekifogtam elénekelni a *Sonny Boy*t Böhöm Bingham Felekezeti Nebulóinak Műsoros Estjén, odalent az East Enden.

Pauline megragadta a karomat, és valamit mondani kezdett.

– Bertie…

Ekkor azonban egy bokor fölött Chuffy fejét pillantottam meg, s úgy éreztem, elérkezett a cselekvés pillanata. Ama dolgok egyike volt, melyek azt követelik meg tőled, hogy vagy villámgyorsan intézd el őket, vagy sehogy. Nem késlekedtem tovább. Karjaimba zártam a lányt, s a jobb szemöldökére nyomtam egy cuppanósat. Nem állítom, hogy a legszenvedélyesebb csókjaim közül való volt, de mindenesetre kitűzött célomnak megfelelt, s úgy számítottam, eredményt kell hogy hozzon.

És kétségkívül így is lett volna, ha a fickó, aki e kritikus pillanatban balról a színre lépett, Chuffy lett volna. Ámde nem ő volt. Minthogy az imént a lombsátoron keresztül csupán futó pillantást voltam képes vetni egy Homburg-kalapra, minden jel szerint szerencsétlen baklövést követtem el. A pofa ugyanis, aki immár előttünk állt, Stoker papa volt, és beismerem, bizonyos zavarodottság lett rajtam úrrá.

A helyzet, nyilván egyetértenek velem, nem kevéssé volt kínos. Íme, itt állt egy aggódó atya, aki a Bertram Wooster iránti heves ellenszenvét azzal a meggyőződéssel ötvözte, hogy a lánya őrülten szerelmes nevezett B. Woosterba: és a legelső, amin ebéd utáni sétájára indulva a tekintete megállapodik, az a kettőnk látványa, amint szoros ölelésben simulunk össze. Ez bőven elég volt ahhoz, hogy bármely szülőt kiakasszon, és csöppet sem lepődtem meg, hogy a pasas viselkedése a csodás Új Óceánt bámuló sas Cortezére emlékeztetett. Egy fickó, akinek ötven milcsi van a bankszámláján, nincs rászorulva arra, hogy alakoskodjon. Ha úgy tartja kedve, hogy valamely mukira

vasvillaszemekkel nézzen, hát így is tesz. Most énrám is épp ilyen szemeket meresztett. Olyan pillantás volt, melyben gyötrelem és riadalom elegyedett, és rádöbbentem, hogy Pauline állítása atyja nézeteire vonatkozólag teljesen helytálló volt.

Szerencsére a dolog nem lépett túl a vasvillapillantások műfajának keretein. Bármit is mondjanak önök a civilizáció ellen, annyi biztos, efféle körülmények között átkozottul jól tudja szolgálni az ember érdekeit. Meglehet, hogy pusztán mesterkélt illemkódex az, ami visszatart egy apát attól, hogy ülepen rugdossa a lánya megcsókolóját, ha azzal együtt vendégeskedik egy házban, ám most úgy éreztem, hogy minél több pusztán mesterkélt illemkódex szolgálja a javamat, annál jobb.

Egyetlen pillanat volt csak, amikor a pasas lába megrándult, és úgy tűnt, mintha J. Washburn Stoker primitív énje készülne önkifejezéshez jutni. Aztán a civilizáció diadalmaskodott. Ama csúnya nézésével Stoker papa még egyszer végigmustrált, majd begyűjtötte Pauline-t, és a következő pillanatban egyedül maradtam, s módom nyílt rá, hogy átgondoljam a dolgokat.

S miközben egy idegnyugtató cigi segítségével épp ezen igyekeztem, Chuffy szökdécselt be kis vadonmélyi tisztásomra. Láthatólag valami neki is nyomhatta a lelkét, mert szeme feltűnően ki volt dülledve.

– Ide figyelj, Bertie – kezdte minden bevezetés nélkül –, mi ez az egész, amit hallok?

– Miféle egész micsoda, öreg fiú?

– Mért nem mondtad meg nekem, hogy te jegyben jártál Pauline Stokerrel?

Felvontam a szemöldököm. Az volt az érzésem, hogy egy árnyalatnyi vaskéz-politika nem lesz haszontalan. Ha azt látod, hogy egy fickó hepciáskodni készül veled, nincs hathatósabb módszer, mint ha elébe vágsz, és előbb te magad lépsz föl hepciáskodva.

– Nem értelek, Chuffnell – mondtam kimérten. – Azt vártad talán, hogy képeslapot küldjek?

– Ma délelőtt elmondhattad volna.

– Semmi okát nem láttam. Mellesleg kitől tudtad meg?

– Történetesen Sir Roderick Glossop tett róla említést.

– Ó, igazán? Nos, ő valóban szaktekintélynek mondható e tárgyban. Ugyanis ő volt az a mókus, aki felbontotta.

– Hogy érted ezt?

– Akkoriban történetesen New Yorkban rontotta a levegőt, és számára csupán egy pillanat műve volt megpaskolni Stoker papa mellkasát, és arra buzdítani, hogy küldjön el engem a búbánatba. Az egész ügy, a kezdőrúgástól a meccs lefújásáig, nem tartott tovább negyvennyolc óránál.

Chuffy szigorú tekintettel mustrálgatott.

– Becsszóra mondod?

– Naná.

– Tehát mindössze negyvennyolc óra?

– Szűken.

– És már semmi sincs köztetek?

Modora korántsem volt pajtásias, és kezdtem belátni, hogy amikor őrangyalom úgy rendezte el a dolgokat, hogy Chuffy helyett inkább Stoker tata legyen szemtanúja az ölelkezési jelenetnek, átkozottul okosan járt el.

– Semmi.

– Biztos vagy benne?

– Semmi a világon. Úgyhogy fel a fejjel, Chuffy, öreg haver – veregettem meg a vállát egy báty bátorító stílusában. – Csak kövesd a jó öreg szű parancsát, és ne tarts semmitől. A lány beléd van habarodva.

– Ki mondta ezt neked?

– Ő maga.

– Pauline?

– Személyesen.

– Csakugyan szeret?

– Méghozzá halálosan, ha jól vettem ki a szavaiból.

Megkönnyebbülés derítette föl a vén cimbora elgyötört arcát. Kezét végigfuttatta a homlokán, s egész lényén megnyugvás ömlött el.

– Nos, rendben van. Elnézést, ha egy pillanatig kissé feldúltnak tűntem. Ha egy fickó épp eljegyzett egy lányt, eléggé sokkoló tud lenni számára a hír, miszerint a lány kábé két hónappal korábban másvalakivel járt jegyben.

El voltam képedve.

– Ti eljegyeztétek egymást? Mikor?

– Kevéssel ebéd után.

– Na de mi a helyzet Wotwotleigh-jel?

– Ki beszélt neked Wotwotleigh-ről?

– Jeeves. Azt mondta, Wotwotleigh árnyéka úgy vetül föléd, mint egy felleg.

– Jeeves túl sokat beszél. Nézd, az az igazság, hogy Wotwotleigh-nek egyáltalán nem is volt szerepe az ügyben. Tudniillik közvetlenül azelőtt, hogy Pauline-nal lefixáltuk a dolgokat, Stoker papa közölte velem, hogy úgy döntött, megveszi a házat.

– Nahát! Komolyan?

– Abszolúte. Azt hiszem, a portóinak volt köszönhető. Ugyanis az utolsó palack '85-ös évjáratúval tankoltam tele az öreget.

– Ennél okosabbat nem is tehettél volna. Saját ötlet volt?

– Nem, Jeevesé.

Képtelen voltam visszatartani egy epedő sóhajt.

– Az a Jeeves valóságos csoda.

– Egy tünemény.

– Micsoda koponya!

– Legalább hetvenes kalapot hord.

– Sok halat eszik. Milyen kár, hogy nincs füle a zenéhez! – vált borongóvá a hangom. Aztán elfojtottam bánatomat, és megpróbáltam nem tulajdon veszteségemre, hanem Chuffy örvendetes mázlijára gondolni. – Nos, ez remek! – mondtam lelkesen. – Remélem, nagyon-nagyon boldogok lesztek. Becsszavamra mondom, mindig is úgy tekintek Pauline-ra, mint az egyik leghelyesebb lányra, akivel valaha is jegyben jártam.

– Örülnék, ha nem lovagolnál annyit azon a jegyességen.

– Kérésed parancs.

– Megpróbálom elfelejteni, hogy valaha jegyben jártál vele.

– Abszolút meg tudlak érteni.

– Amikor arra gondolok, hogy egyszer abban a helyzetben voltál, hogy…

– De nem voltam. Soha ne veszítsd szem elől a tényt, hogy mátkaságunk csupán két napig tartott, mely időszak alatt csúnya megfázással nyomtam az ágyat.

– De amikor igent mondott, akkor te bizonyára…

– Nem, tévedsz. Éppen egy pincér jött be a szobába egy tálca marhahúsos szendviccsel, és a pillanat tovatűnt.

– Akkor hát soha nem csókol…

– Abszolúte soha.

– Pauline számára nyilván piszokul szórakoztató lehetett az a jegyesség. Csak arra vagyok kíváncsi, vajon mi késztette rá, hogy igent mondjon?

Ezen bizony jómagam is nem keveset törtem már a fejem. Csupán azt tudom föltételezni, hogy van bennem valami, ami megpendít egy húrt az efféle energikus fehérszemélyek bensőjében. Már korábban is volt rá példa, éspedig azon alkalommal, amikor Honoria Glossoppal léptem mátkaságra.

– Egyszer konzultáltam egy gógyis palival – mondtam –, és az volt az elmélete, hogy a látványom, miközben magányos birkaként bóklászok, felébreszti az anyai ösztönt a nőkben. Ebben nyilván lehet valami.

– Bizonyára – helyeselt Chuffy. – Na, én el is húzok. Gondolom, Stoker szeretne majd velem beszélni a házról. Jössz?

– Nem, köszi. Nézd, öreg fiú, az igazat megvallva nemigen vagyok oda érte, hogy elvegyülhessek a kis brancsotokba. Myrtle nénikédet még csak el tudnám viselni. Sőt, még a kis Seaburyt is. Ám egészítsd ki őket Stokerrel és Glossoppal, és a kapott elegy kívül esik Bertram tűrőképességén. Inkább járok egyet a birtokon.

Chuffy jószága, vagy mondjuk így: uradalma, elsőrangú hely volt egy kószáláshoz, és joggal hihettem volna, hogy bizonyos sajnálkozással tölti el őt a gondolat, miszerint meg kell válnia tőle, hogy magán diliházzá alakítsák át. Ámde az az érzésem, hogy ha miután éveken át rostokoltál egy házban úgy, hogy egy Myrtle néni meg egy Seabury kuzin volt a közvetlen szomszédod, a hely hajlamos elveszíteni a varázsát. Kellemes két órát töltöttem el barangolással, és már jócskán késő délutánra hajlott az idő, amikor parancsoló szükségét érezvén egy tea elfogyasztásának, a hátsó épületszárny felé irányítottam lépteimet, ahol is Jeevest feltalálni reméltem.

Egy konyhalányféle útba igazított a pasas kvártélyához, s ott azzal a kellemes bizonyossággal ültem le, hogy a gőzölgő csöbör

meg a vajas pirítós pillanatokon belül a kezem ügyében lesz. A happy end, amelyről Chuffy nemrég értesített, megelégedéssel töltött el, s úgy éreztem, egy finom forró tea és egy szelet pirítós csupán megkoronázza a dolgokat.

– Azt hiszem, aligha túlzók, Jeeves – szóltam –, ha azt mondom, hogy egy ilyen jeles alkalomkor, mint ez a mostani, néhány lekváros puszedli is dukálna. Végtelenül jóleső érzés arra gondolni, hogy Chuffy vihar tépázta lelke végül is biztonságosan révbe ért. Hallotta, hogy Stoker ígéretet tett a ház megvételére vonatkozólag?

– Igen, uram.

– És az eljegyzésről is értesült?

– Igen, uram.

– Gondolom, a jó öreg Chuffyval madarat lehetne fogatni.

– Én nem egészen így látom, uram.

– He?

– Nem, uram. Sajnálattal kell közölnöm, hogy holmi zökkenő adta elő magát.

– Micsoda! Csak nem zördültek máris össze?

– Nem, uram. Őlordsága viszonya Miss Stokerrel változatlanul igen szívélyes. Ellenben Mr. Stoker az, akivel hadilábon áll.

– Szent Isten!

– Hát igen, uram.

– Mi történt?

– A baj voltaképpen egy fizikai erőpróbában gyökerezik Dwight Stoker úrfi és Seabury úrfi között, uram. Bizonyára emlékszik még rá, midőn említést tettem arról, hogy ebéd közben a tökéletes rokonszenv hiányára lehetett következtetni a két fiatalúr között.

– Na de azt mondta…

– Igen, uram. Akkor csakugyan elsimultak a dolgok, ám úgy negyven perccel az étkezés befejezése után újból kiéleződtek. A fiatalurak együtt a kis nappaliba mentek, és ott, úgy tűnik, Seabury úrfi egy shilling hat pennyre rúgó összeget próbált meg kicsikarni Dwight úrfitól, mint nevezte: „védelem" fejében.

– Az anyja szemtelen mindenit!

– Hát igen, uram. Úgy sejtem, Dwight úrfi meglehetősen indulatos stílusban visszautasította, hogy – ha jól tudom, ez a jassznyelvi fordulat hangzott el: – „perkáljon", amire szó szót követett, azzal az eredménnyel, hogy körülbelül fél négykor civakodásra utaló zajok hallatszottak ki a kis nappaliból, és miután a társaság idősebb tagjai odasiettek, a fiatalurakat a padlón fekve találták, körülöttük egy porcelános szekrényke törmelékével, amelyet dulakodás közben felborítottak. Az érkezők belépése pillanatában úgy tetszett, hogy Dwight úrfi kerekedett felül a csetepatéban, mivel Seabury úrfi mellkasán ült, a szőnyegbe ütögetve annak fejét.

Önök némi fogalmat alkothatnak a súlyos aggodalomról, melyet ezen elbeszélés keltett bennem, ha elmondom, hogy a hallatán nem a kitörő öröm érzése lett rajtam úrrá arra a gondolatra, hogy mindezen hosszú évek után végre valaki abban a bánásmódban részesítette a Seabury csimota fejét, amilyenre az réges-rég rászolgált, hanem ehelyett döbbent ijedelem fogott el. Jól láttam ugyanis, merre tart mindez.

– Atyaúristen, Jeeves!

– Igen, uram.

– És aztán?

– Az ilyenkor szokásos intézkedésekre került sor, uram.

– A jó öreg mentőbrigád munkához látott?

– Igen, uram, és a kezdeményezést Lady Chuffnell ragadta magához.

Felnyögtem.

– Ezen nem is csodálkozom, Jeeves. Chuffy gyakran beszámolt róla, hogy Myrtle néni Seaburyvel szembeni viselkedése egy anyatigris kölykei iránt tanúsított viselkedésére emlékeztet. Seabury érdekében mindig is hajlamos volt akár az egész világgal szembeszállni, éspedig foggal-körömmel küzdve, tépve és karmolva és könyökölve. Most is a fülemben cseng, miként ecsetelte Chuffy abszolút citerázó hangon, hogy még a Hall-beli közösködés napjaiban, vagyis mielőtt sikerült volna szerét ejtenie, hogy elpaterolja őket az Özvegy-lakba, a reggelinél Lady Chuffnell hogyan csapott le mindig a legglusztább tükörtojásra, és csúsztatta oda a kicsikének. No de folytassa.

– Észlelvén a dolgok állását, őladysége éles kiáltást hallatott, és jelentékeny erővel jobb fültövön csapta Dwight úrfit.

– Amire, természetesen…?

– Pontosan, uram. Mr. Stoker, felkarolván a fia ügyét, erőteljes rúgást irányzott Seabury úrfi felé.

– És eltalálta, Jeeves? Mondja, hogy eltalálta!

– Igen, uram. És minthogy Seabury úrfi e pillanatban éppen feltápászkodóban volt a földről, testtartása kivételesen alkalmatos célpontot kínált egy efféle támadáshoz. A következő percben heves szóváltás robbant ki őladysége és Mr. Stoker között. Őladysége Sir Roderickhez folyamodott támogatásért, mire az – bár nekem úgy tetszett, némiképp vonakodva – szemrehányást tett Mr. Stokernek az inzultusért. Indulatos szavak követték egymást, melyek végül is oda vezettek, hogy Mr. Stoker jókora hévvel arról tájékoztatta Sir Rodericket: ha az azt hiszi, hogy a történtek után ő, Mr. Stoker, továbbra is meg szándékozik venni Chuffnell Hallt, hát nagyon téved.

Arcomat tenyerembe temettem.

– Ezt követően, uram…

– Nos, csak ki vele, Jeeves. Világosan látom a folytatást.

– Igen, uram. Egyetértek önnel abban, hogy az egész ügyben van valami a görög sorstragédiák baljós elkerülhetetlenségéből. Ezt követően őlordsága, aki mindeddig izgatott hallgatója volt a jelenetnek, megrökönyödött kiáltást hallatott, majd arra ösztökélte Mr. Stokert, hogy vonja vissza iménti szavait. Őlordsága ama nézetének adott hangot, hogy Mr. Stoker, miután ígéretet tett Chuffnell Hall megvásárlására, ha korrekt úriembernek tartja magát, nem állhat el vállalt kötelezettségétől. Mr. Stoker erre azt válaszolta, fütyül rá, hogy mit ígért meg és mit nem, és miután továbbra is fennen hangoztatta, hogy őtőle ugyan egyetlen pennyt se várjon senki a szóban forgó ingatlanügylet kapcsán, őlordságának, sajnálattal közlöm, némiképp nekilódult a nyelve.

Újabb néhány taktusnyi nyögés tört elő belőlem. Nagyon is jól tudtam, mire képes az én Chuffy haverom, amikor felpiszkálják benne a szilaj természetet. Erről az oxfordi csónakversenyek alkalmával nemegyszer volt alkalmam meggyőződni.

– Beolvasott Stoker papának?

– Éspedig jelentékeny mérvű eréllyel, uram. Szerfölött szókimondó stílusban fejtette ki a véleményét a nevezett úr jellemét, üzleti feddhetetlenségét, sőt még külső megjelenését illetően is.

– Ami nyilván végképp beadott az öregnek.

– Csakugyan bizonyos fagyosságot látszott vele előidézni, uram.

– És aztán?

– Ezzel a fájdalmas jelenet véget is ért, uram. Mr. Stoker, Miss Stokerrel és Dwight úrfival egyetemben, visszatért a jachtra. Sir Roderick elment a helyi fogadóba, hogy ott béreljen magának szálláshelyet. Lady Chuffnell e pillanatban árnikás borogatást rak Seabury úrfira annak hálószobájában. Őlordsága pedig, úgy hiszem, futtatni vitte a kutyát a nyugati parkba.

Eltöprengtem.

– Mielőtt mindez megtörtént, Chuffy közölte már Stokerrel, hogy feleségül akarja venni Miss Stokert?

– Nem, uram.

– Nos, nemigen látom, hogy ezek után ezt miként tudná vele közölni.

– Úgy vélem, a bejelentés aligha találna szíves fogadtatásra, uram.

– Titokban kell majd találkozniuk.

– Kissé még az is nehéz lesz, uram. Említést kellett volna már tennem önnek arról, hogy véletlenül fültanúja voltam egy Mr. és Miss Stoker közötti beszélgetésnek, amelynek tárgyából arra következtettem, hogy az úr gyakorlatilag védőőrizetben szándékozik tartani Miss Stokert a jacht fedélzetén, és nem engedi meg neki, hogy a kikötőben való kényszerű tartózkodásuk hátralévő ideje alatt kimenjen a partra.

– De hiszen az előbb azt mondta, hogy a pasas nem tud az eljegyzésről!

– Miss Stokernek a hajón való elzárásában Mr. Stokert nem az az indíték vezérli, hogy meggátolja leánya találkozását őlordságával, hanem annak minden esélyét óhajtja kizárni, hogy Miss Stoker önnel randevúzhasson, uram. Az a tény, hogy ön megölelte az ifjú hölgyet, Mr. Stokert arról győzte meg, hogy

leányának ön iránti érzelmei mit sem változtak azóta, hogy New Yorkban elváltak.

– Biztos benne, hogy mindezt jól hallotta?

– Igen, uram.

– Hogy nyílt rá egyáltalán módja, hogy kihallgassa őket?

– Az adott pillanatban egy bokor takarásában éppen őlordságával társalogtam, amikor a bokor túloldalán a szóban forgó beszélgetés elkezdődött. Nem volt más választásom, mint fültanújává válni Mr. Stoker megjegyzéseinek.

Láthatóan összerezzentem.

– Azt mondja, éppen Chuffyval társalgott?

– Igen, uram.

– És ő is mindent hallott?

– Igen, uram.

– Azt is, hogy megcsókoltam Miss Stokert?

– Igen, uram.

– Feldúltnak látszott-e a hallatán?

– Igen, uram.

– Mit mondott?

– Az ön kizsigerelése tárgyában tett holmi megjegyzést.

Megtöröltem a homlokom.

– Jeeves – mondtam –, ez alapos megfontolást kíván.

– Igen, uram.

– Mit tanácsol?

– Nos, uram, úgy vélem, célszerű lenne, ha ön megpróbálná meggyőzni őlordságát, hogy pusztán testvéri szellemtől indíttatva ölelte át Miss Stokert.

– Testvéri? Gondolja, hogy ezt őlordsága bevenné?

– Megítélésem szerint igen, uram. Végül is ön régi barátja az ifjú hölgynek. Teljességgel meg lehet érteni, hogy ön egy pajtásias és szenvedélytől mentes puszit adjon neki arról értesülvén, hogy egy önhöz oly közel álló valakivel jegyezte el magát, mint őlordsága.

Felálltam.

– Nincs kizárva, hogy beválik, Jeeves. Mindenesetre érdemes vele megpróbálkozni. És most el is hagyom magát, hogy csendes meditációval készüljek föl az előttem álló megpróbáltatásra.

– Máris hozom a teáját, uram.

– Nem, Jeeves. Ez most nem teázásra való idő. Koncentrálnom kell. Betűről betűre ki kell munkálnom mondókámat, mielőtt a srác megérkezik. Semmi kétségem sincs afelől, hogy rövidesen tiszteletét teszi nálam.

– Nem lepődnék meg, uram, ha a villájába érkeztekor őlordsága már ott várakozna önre.

Ördöge volt a pasasnak. Alighogy átléptem a küszöböt, valami kirobbant a fotelból, és íme, ott állt előttem Chuffy, zordonan meresztve rám a szemét.

– Á! – mondta, összeszorított fogak közül szűrve a szót, s modora úgy általában is kellemetlen és nyugtalanító benyomást keltett. – Végre itt vagy hát!

Kitüntettem egy megnyerő mosollyal.

– Igen, itt vagyok. És mindent hallottam. Jeeves mesélte el. Ez bizony pech, csúnya pech. Ki hitte volna, öreg fiú, amikor egy testvéri puszit adva gratuláltam Pauline Stokernek az eljegyzésetekhez, hogy oly kevéssel utána mindaz a kalamajka adja elő magát.

Chuffy továbbra is szúrósan méregetett.

– Testvéri?

– Abszolút testvéri.

– Az öreg Stoker nem annak látta.

– Nos, mindketten jól tudjuk, milyen szennyes fantáziája van az öreg Stokernek, nem igaz?

– Testvéri? Hm!

Arcjátékommal férfiúi sajnálkozást érzékeltettem.

– Azt hiszem, nem lett volna szabad megpuszilnom…

– Szerencséd, hogy nem voltam ott, amikor megtetted.

– …na de tudod, hogy van, mikor egy fickó, akivel együtt jártál magánsuliba Etonban és Oxfordban, eljegyzi magát egy lánnyal, akire úgy tekintesz, mint egy húgocskára. Az ember hajlamos elragadtatni magát.

Nyilvánvaló volt, hogy az öreg cimbora kebelében lelki tusa zajlik. Görbe pillantást vetett rám, majd rótta kicsit a szobát, s minthogy eközben megbotlott egy zsámolyban, tetszetős íveléssel röpítette odébb.

Aztán kezdett megjuhászodni. Látni való volt, hogy a Józan Ész visszatérőben van trónjára.

– Na, jól van – szólt. – De a jövőben kevesebbet lássak ebből a testvériesdiből.

– Rendben.

– Állj ellen. Gyűrd le a kísértést.

– Okvetlenül.

– Ha húgocskákra van szükséged, keresd őket másutt.

– Így lesz.

– Ha megnősülök, nem szeretnék azzal az érzéssel viaskodni, hogy bármelyik pillanatban arra léphetek be a szobába, hogy épp egy fivéres-nővéres jelenet van folyamatban.

– Teljesen megértelek, öreg fiú. Akkor hát továbbra is el szándékozod venni ezt a Pauline-t?

– Hogy el szándékozom-e venni? Még szép! Kifejezett ökörség lenne részemről nem elvenni egy olyan lányt, mint ő, hát nem?

– De mi van a Chuffnell-skrupulusokkal?

– Mi a kórságról beszélsz?

– Nos, ha Stoker nem veszi meg a Hallt, nem kerülsz-e újból ugyanabba a helyzetbe, amilyenben korábban voltál, midőn nem beszéltél szerelmedről, hanem hagytad, hogy a Wotwotleigh-jel kapcsolatos gondolataid bimbót rágó féreg gyanánt sápasszák egyre arcod rózsaszínét?

A srác enyhén összeborzongott.

– Bertie – szólt –, légy szíves, ne emlékeztess arra az időre, amikor totál hibbant voltam. Ép ésszel felfogni se bírom, hogy gondolkozhattam úgy valaha. Hivatalos közlésnek veheted, hogy a nézeteim azóta gyökeres változáson mentek át. Ma már fütyülök rá, hogy nincs egy árva kanyim se, őt viszont fölveti a pénz. Ha elő tudok ásni hét shilling hat pennyt a házassági engedélyre, meg néhány foncsit az imádságos könyv mögötti fickóra, az esküvő okvetlenül végbemegy.

– Helyes.

– Mit számít a pénz?

– Na ja.

– Úgy értem: a szerelem, az szerelem.

– Igazabb szó soha nem hagyta el az ajkad, egykomám. Ha a helyedben lennék, én mindezt levélbe foglalnám, és elküldeném annak a lánynak. Meglehet ugyanis, hogy Pauline most azt hiszi,

az anyagi helyzeted újbóli megrendülése folytán netán megpróbálsz majd kifarolni a dologból.

– Meg is írom neki. És… Jupiterre mondom!

– Mit?

– Jeeves fogja neki elvinni a levelet! Ily módon minden esélyét kizárva annak, hogy Stoker papa elfogja.

– Gondolod, képes lenne rá?

– Drága öregem! Az a pasas született levélelfogó. A fizimiskájára van írva.

– Mármint úgy értem: Jeeves el tudná neki vinni? Nem látom, mi módon.

– Már el kellett volna neked mondanom, hogy Stoker azzal környékezte meg Jeevest, hogy hagyjon el engem, és lépjen az ő szolgálatába. Akkor az volt a véleményem, hogy még soha életemben nem hallottam ekkora pofátlanságot, de most magam is támogatom a dolgot. Jeeves át fog hozzá szegődni.

Felfogtam a furfang, vagyis inkább hadicsel értelmét.

– Kapiskálom, mire megy ki a játék. A Stoker-lobogó alatt működve Jeeves szabadon tud majd jönni-menni.

– Pontosan.

– Módjában lesz, hogy elvigyen tőled egy levelet a lánynak, majd pedig tőle egyet neked, aztán tőled egyet neki, majd tőle egyet neked, aztán tőled egyet neki, majd tőle egyet neked, aztán tőled egyet neki, majd tőle egyet…

– Igen, igen. Látom, felfogtad a lényeget. És e levelezés során majd kifőzünk valamilyen tervet a találkozásra. Van valami fogalmad arról, mennyi időt vehetnek igénybe egy házasság előkészületei?

– Biztosat nem tudok mondani, de úgy hiszem, ha van hivatalos engedélyed, pillanatok alatt nyélbe lehet ütni a dolgot.

– Na, majd beszerzek egyet. Sőt: kettőt. Mit kettőt: hármat. Nos, egészen fel vagyok dobódva. Szinte újjászülettem. Megyek, meg is mondom Jeevesnek. Ma estére már munkába is állhat azon a jachton.

E ponton hirtelen megtorpant. Homloka ismét beborult, s újabb fürkész pillantást vetett rám.

– De vajon tényleg szeret engem?

– A fenébe is, ember, hát nem ő maga mondta?

– De igen, csakugyan ezt mondta. De el lehet-e hinni, amit egy lány mond?

– Drága öregem!

– Merthogy cefetül szeretnek ám viccelődni! Meglehet, hogy csak bolondozott velem.

– Beteges egy idea.

Kissé elmélázott.

– Olyan átkozottul furcsának tűnt, hogy hagyta magát megcsókolni általad.

– Rajtaütésszerűen érte a dolog.

– Azért egy taslit lekeverhetett volna.

– Ugyan miért? Természetesen felfogta, hogy az ölelés pusztán testvéri jellegű.

– Testvéri, eh?

– Az hát.

– Nos, meglehet – mondta Chuffy kétkedően. – Van nővéred, Bertie?

– Nincs.

– De ha lenne, megcsókolnád?

– Rendszeresen.

– Nos hát… Ej, jól van. Talán nem hantázol.

– Csak nem kételkedsz egy Wooster szavában?

– Csuda tudja. Emlékszem, egyszer, amikor második évfolyamosok voltunk Oxfordban, a Csónakverseny utáni nap reggelén azt mondtad a rendőrbírónak, hogy a neved Eustace H. Plimsoll, a lakcímed pedig Aranyeső-liget, Alleyn Road, West Dulwich.

– Csakhogy az különleges eset volt, amely különleges intézkedéseket követelt meg.

– Na igen… Persze… Ó, hogyne… Nos… Azt hiszem, rendben van. De tényleg megesküszöl rá, hogy már abszolút semmi sincs közted meg Pauline között?

– Semmi a világon. Jó néhányszor törtünk ki vele fergeteges kacagásban, amikor azt a New Yorkban történt pillanatnyi őrültséget idéztük föl emlékezetünkben.

– Igazán? Én még soha nem hallottam.

– Nos, pedig így igaz – számtalanszor megesett.

– Ó?... Ez esetben... Nos, igen, azt hiszem... Na mindegy, megyek, és megírom azt a levelet.

Miután magamra hagyott, egy darabig a kandallópárkányra felrakott futóművekkel üldögéltem, ellazulni próbálván. Mindent egybevetve meglehetősen kimerítő napom volt, s ennek érzékelhető jegyei kezdtek kissé kiütközni rajtam. A Chuffyval való iménti eszmecsere már önmagában is jelentékeny mérvű idegi megterheléssel járt. És amikor Brinkley bejött, s aziránt érdeklődött, hogy mikorra óhajtom a vacsorát, egy magányosan elköltött sültből és rósejbniből álló estebéd gondolata csöppet sem tűnt vonzónak számomra. Valahogy nem találtam a helyem, tűkön ültem.

– Házon kívül vacsorázom, Brinkley – mondtam.

Jeeves eme utódját a londoni elhelyező irodából küldték, és meg kell hogy mondjam, nem az a fajta fickó volt, akit megfelelőnek ítéltem volna, ha történetesen van annyi időm, hogy bemenjek hozzájuk, és személyesen válasszak ki valakit. Egyáltalán nem volt álmaim inasa. Melankolikus muki, hosszú, ösztövér, pörsenéses arccal és mélyen ülő, méla tekintetű szemekkel, s kezdettől fogva elzárkózott attól a kellemes csevegéstől munkaadó és alkalmazottja között, amelyhez Jeeves társaságában oly igen hozzászoktam már. Megérkezése pillanatától kezdve egyfolytában azon igyekeztem, hogy szívélyes viszonyt alakítsak ki vele, ám teljesen hasztalanul. Kifelé csupa tisztelettudás volt, de lerítt róla, hogy bensőleg olyan fickó, aki furtonfurt a közelgő szocialista forradalmon mélázik, és úgy tekint Bertramra, mint zsarnokra és elnyomóra.

– Igen, Brinkley, házon kívül vacsorázom.

Nem szólt semmit, csak meresztette rám a szemét, mintha azt becsülné föl, hogy mekkora lámpavas illik leginkább a méretemhez.

– Fárasztó napom volt, és szükségét érzem a fénynek meg a bornak. Merem remélni, hogy Bristolban mindkettőben részem lehet. És valamiféle show-műsort is kell hogy adjanak ott, nem gondolja? Turisztikailag az egyik legfölkapottabb városnak számít.

Halovány sóhajt hallatott. Az értesülés, miszerint show-műsorokra járok, mélységes szomorúsággal töltötte el. Amire igazából vágyott, az az volt, hogy a Park Lane-en lásson engem végigvágtázni, vértől csöpögő késekkel hadonászó csőcselékkel a sarkamban.

– Autóval megyek, és ma már nem lesz szükségem magára. Csinálhat magának egy görbe estét.

– Igenis, uram – mondta síri hangon.

Feladtam. A pasas az idegeimre ment. Az ellen a legcsekélyebb kifogásom se volt, hogy a burzsoázia lemészárlásával kapcsolatos tervek szövögetésével töltse az idejét, de vesszek meg, ha képes voltam belátni, hogy miért ne tehetné ezt derűs és vidám mosollyal. Egy kézmozdulattal elbocsátva őt, a garázshoz mentem, és kiálltam a kocsival.

Bristol csak kábé harminc mérföldnyire volt, s még épp jó időben értem oda, hogy kényelmesen haraphassak valamit a színházi előadás előtt. Egy zenés komédiát adtak, melyet ugyan Londonban jó néhányszor láttam már, de még így, sokadszor is egész jól elszórakoztam rajta. Ilyenformán összességében kipihentnek és felfrissültnek éreztem magam, midőn visszaindultam haza.

Úgy hiszem, éjfélre járhatott az idő, amikor vidéki menedékhelyem előtt leparkoltam; és minthogy már majd leragadt a szemem, késedelem nélkül gyertyát gyújtottam, és felslattyogtam az emeletre. Miközben az ajtót nyitottam, emlékszem, arra gondoltam, hogy milyen hatalmasat fogok én most hunyni; és éppen, hogy úgy mondjam, dalos ajakkal az ágyam felé haladtam, amikor valami hirtelen felült rajta.

A következő pillanatban elejtettem a gyertyát, és a szoba sötétbe borult. Ám közvetlenül előtte épp eleget láttam ahhoz, hogy az álom végképp kimenjen a szememből.

Balról jobb felé hordozva tekintetemet, az ágy tartalmában Pauline Stokerre ismertem, rajta a vöröseskék alapszínű, narancssárga csíkos pizsamámmal.

Bertie éjszakai látogatója

Azt illetően, hogy fickók kevéssel éjfél után lányokat találnak a hálószobájukban, eltérnek az álláspontok. Egyesek szeretik, mások nem. Nekem csöppet sem volt ínyemre. Azt hiszem, ez a Wooster-alkatban lévő valamely ősi puritán vonásnak tulajdonítható. Rosszallóan kihúztam magam, és szigorú pillantást vetettem a lány irányába. Persze teljességgel kárba veszett, mivelhogy koromsötét volt.

– Mit… Mit… Mit…?

– Semmi baj.

– Semmi baj?

– A világon semmi.

– Ó? – mondtam, és nem akarom elkendőzni a tényt, hogy kesernyés tónust ütöttem meg. Kifejezetten az volt ugyanis a szándékom, hogy fullánkosan ejtsem a szót.

Lehajoltam, hogy fölvegyem a gyertyát, s a következő pillanatban riadt kiáltást hallattam.

– Ne üvöltözz már!

– De hiszen egy hulla van a padlón!

– Van a fenét. Akkor én is észrevettem volna.

– Mondom, hogy hulla, hidd már el! A gyertyáért tapogatóztam, és közben ujjaim valami hideg, mozdulatlan, nyirkos tapintásúhoz értek.

– Ó, az a fürdőruhám volt!

– A fürdőruhád?

– Nos, talán azt hitted, repülővel jöttem ki a partra?

– Úszva tetted meg az utat a jachttól idáig?

– Úgy hát.

– Mikor?

– Körülbelül fél órája.

Közismerten higgadt és gyakorlatias stílusomban egyenesen a dolog lényegére tértem.

– Miért? – tudakoltam.

Gyufaszál sercent, s az ágy melletti gyertya fellobogott, és némi fényt vetett a díszletekre. Újfent alkalmam nyílt szemügyre venni ama pizsamát, és be kell ismernem, rendkívül mutatósnak találtam. Pauline enyhén kreol bőrű lány volt, és a vöröseskék szín remekül állt neki. E vélekedésemet kifejezésre is juttattam, mindenkor kész lévén hangot adni elismerésemnek, ha az csakugyan dukál.

– Klasszul nézel ki abban a hálócuccban.

– Kösz.

Elfújta a gyufát, és amolyan rosszalló csodálkozással nézett rám.

– Ej, ej, Bertie, tényleg lépéseket kéne már tenni veled kapcsolatban.

– He?

– Valamiféle otthonban lenne a helyed.

– Abban vagyok – feleltem fagyosan, s egyszersmind meglehetősen szellemesen. – A sajátomban. Mármost a kérdés, amelyet éppen tisztázni szeretnék, ez: neked mi keresnivalód van benne?

Tipikusan női módon bújt ki a válaszadás alól.

– Mi a fészkes fenéért akartál megcsókolni apa előtt? Arra kár is hivatkoznod, hogy elragadtattad magad a ragyogó szépségem láttán. Nem, egyszerűen csak színtiszta ütődöttség volt a részedről, és most már nagyon is meg tudom érteni, miért mondta azt apának Sir Roderick, hogy zárt intézetben lenne a helyed. Hogy lehet az, hogy még mindig szabadlábon vagy? Nyilván valahol protekciód van.

Mi, Woosterek eléggé élesen reagálunk az ilyesmire. Jó adag nyerseséggel a hangomban feleltem.

– Az incidensre, amelyre célzol, pofonegyszerű a magyarázat. Azt hittem, hogy Chuffy az.

– Kiről hitted, hogy Chuffy?

– Az apádról.

– Ha ezzel azt akarod mondani, hogy Marmaduke a legkevésbé is hasonlít apára, akkor teljesen meg vagy buggyanva – replikázott a lány az enyémmel azonos mértékű hévvel. Az volt a gyanúm, hogy nem igazán nagy rajongója atyja küllemének, és

nem állítom, hogy nem volt igaza. – És különben sem értem, mire akarsz kilyukadni – tette hozzá.

Elmagyaráztam neki.

– A dolog eszméje abban állt, hogy a látvány, amint a karjaimba zárlak, felszítja majd Chuffy lelkének nemes tüzét, s arra sarkallja őt, hogy megkérje a kezedet, úgy érezvén, hogy ha nem lép menten akcióba, elveszíthet téged.

Pauline modora megenyhült.

– Ezt nem magadtól eszelted ki, igaz?

– Dehogyisnem. – Hangomba némi ingerültség férkőzött. – Mért hiszi azt mindenki, hogy nekem Jeeves segítsége nélkül nem is támadhatnak ötleteim?

– De hiszen ez nagyon derék dolog volt tőled!

– Mi, Woosterek igenis derék fickók vagyunk, méghozzá végtelenül derék fickók, ha egy cimbora boldogsága forog kockán.

– Értem már, miért mondtam neked igent azon a New York-i éjszakán – mélázott el a lány. – Van benned valami egy pelyhes szőrű kis barikából. Ha nem lennék annyira belezúgva Marmaduke-ba, biztosan tehozzád mennék feleségül, Bertie.

– Nem, nem – tiltakoztam, némi riadalommal. – Eszedbe se jusson. Vagyis úgy értem…

– Jó, jó, rendben. Nem áll szándékomban. Marmaduke-hoz fogok hozzámenni: épp ezért vagyok itt.

– És ezzel – szóltam – újból témánál is vagyunk. Ismét visszakanyarodtunk arra a pontra, melyet illetően égek a vágytól, hogy felvilágosításhoz jussak. Miféle elgondolás húzódik meg mindezek mögött? Azt mondod, partra úsztál a jachtról? Miért? Idejöttél és befészkelted magad a kis otthonomba. Mi végre?

– Mert valahol muszáj volt meghúznom magam, amíg ruhát tudok szerezni, természetesen azért. Fürdőruhában mégse állíthattam be a Hallba.

Kezdtem kapiskálni a gondolatmenetet.

– Ó, azért úsztál partra, hogy eljuss Chuffyhoz?

– Hát persze. Apa fogságban tartott a jachton, és ma este az inasod, Jeeves…

Összerezzentem.

– A néhai inasom.

– Rendben. A néhai inasod, Jeeves megérkezett egy Marmaduke által írt levéllel. Nahát, Bertie!

– Mit akarsz azzal mondani, hogy „Nahát, Bertie!"?

– Az volt ám a levél! Egy tucat zsebkendőt telebőgtem, mire végigolvastam.

– Velős szöveg?

– Gyönyörű volt. Lüktetett a költőiségtől.

– Komolyan?

– Úgy ám.

– Mármint a levél?

– Az.

– Chuffy levele?

– Igen. Meglepettnek látszol.

Kissé csakugyan az voltam. Szó se róla, a jó öreg Chuffy természetesen egyike a legkiválóbbaknak, de azért nem tételeztem volna fel róla, hogy ilyen leveleket képes írni. Na persze, azt a tényt sem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy amikor együtt voltunk, ő általában éppen vesepástétomos hurkával tömte a fejét, avagy a versenylovakat szidta, amiért nem futnak elég gyorsan, és hát efféle alkalmakkor egy fickó poétikus oldala nem igazán kerül előtérbe.

– Szóval azt mondod, felkavart a levele?

– De még hogy! Úgy éreztem, tovább egyetlen napig se bírok várni anélkül, hogy ne látnám őt. Melyik is az a vers, amelyikben egy nő a démon-kedvesét siratja?

– Ah, e ponton, látod, megfogtál. Jeeves biztos tudná.

– Na mindegy, az a lényeg, hogy én is szakasztott úgy éreztem magam. És ha már Jeeves szóba került, hadd jegyezzem meg: micsoda nagyszerű ember! Csupa-csupa együttérzés.

– Ó, te beavattad őt a bizalmadba?

– Be. És elmondtam neki, mire készülök.

– És ő nem próbált meg lebeszélni?

– Még hogy lebeszélni? Szívvel-lélekkel támogatta a tervet!

– Igazán?

– Látnod kellett volna őt. Azt a jóságos mosolyt az arcán. Azt mondta, boldoggá tesz majd téged, ha a segítségemre lehetsz.

– Szóval ezt mondta, mi?

– Rendkívül magasztalólag nyilatkozott rólad.

– Csakugyan?

– Ó, igen, nagyon sokra tart téged. Szóról szóra vissza tudom idézni a szavait. „Mr. Woosternek, kisasszony – mondta –, jóllehet talán intellektuális értelemben némiképp elhanyagolható, arany szíve van." Ezt akkor mondta, miközben a hajó oldalán lebocsátott engem egy kötélen, előzőleg meggyőződvén róla, hogy tiszta a levegő. Fejest ugyanis nem ugorhattam, a csobbanás miatt.

Némileg bosszúsan haraptam be ajkamat.

– Mi az ördögöt értett azon, hogy „intellektuális értelemben elhanyagolható"?

– Ó, hiszen tudod: lüttyő.

– Tcsöhh!

– Hogy?

– Mondom: Tcsöhh!

– De miért?

– Még kérded? – Jócskán fel voltam indulva. – Nos, te talán nem mondanád azt, hogy „Tcsöhh!", ha a néhai inasod azzal múlatná az idejét, hogy azt duruzsolná az emberek fülébe: intellektuális értelemben elhanyagolható vagy…

– De a szíved arany.

– Ne foglalkozz most az arany szívemmel. A lényeg az, hogy az inasom, vagyis a néhai inasom, egy fickó, aki a szememben mindig is inkább holmi nagybácsifélének számított, mint személyi alkalmazottnak, ide-oda cikázik, és torkaszakadtából azt ordítozza, hogy intellektuális értelemben elhanyagolható vagyok, és lányokkal tölti meg a hálószobámat…

– Bertie! Csak nem vagy pipa?

– Még hogy pipa!

– A hangodból ez csendül ki. Csak azt nem értem, miért. Én ugyanis abban a hiszemben voltam, hogy a lehető legnagyobb örömmel tölt el téged annak lehetősége, hogy segíthetsz nekem megszerezni a férfit, akit szeretek. Mivelhogy arany szíved van, melyről oly sokat hallani.

– Nem az a lényeg, hogy arany szívem van-e. Egy csomó embernek van arany szíve, és mégis fölháborodnának azon, ha éjnek idején lányokat találnának a hálószobájukban. Amit azonban, úgy látom, nem vagy képes fölfogni, és amit te meg ez a

te Jeevesed. kihagytatok a számításotokból, az az, hogy nekem ügyelnem kell a jó híremre, és meg kell őriznem a nevem őseredeti makulátlanságát. Márpedig ez lehetetlen úgy, ha az ember lányokat lát vendégül az éjszaka kellős közepén, akik minden előzetes bejelentés nélkül, csak úgy ukmukfukk toppannak be hozzá, és arcátlan módon elcsórják a vöröseskék pizsamáját…

– Csak nem azt vártad tőlem, hogy vizes fürdőruhában aludjak?

– …és befeküdjenek az ágyába…

A lány éles kiáltást hallatott.

– Tudom már, mire emlékeztet mindez! Amióta beléptél, egyfolytában ezen törtem a fejem. Hófehérke és a hét törpe történetére. Kissrác korodban neked is biztosan elmesélték. „Valaki alszik az ágyamban…" Nem ezt mondta Szundi törpe?

Kétkedőleg vontam fel a szemöldököm.

– Én úgy emlékszem, valami zabkásáról volt szó. „Ki ette meg a zabkásámat?"

– Én viszont biztos vagyok benne, hogy ágyról is szó esett.

– Ágyról? Én semmiféle ágyra nem emlékszem. Ami azonban a zabkását illeti, én tutira… No, de megint elkanyarodtunk a tárgytól. Ott tartottam, hogy egy magamfajta jó hírű agglegényt, akinek tiszta erkölcsein soha még csak mákszemnyi folt sem esett, aligha lehet hibáztatni azért, ha görbe szemmel néz az ágyában talált, vöröseskék pizsamát viselő lányokra…

– Azt mondtad, jól áll nekem.

– Nagyon is.

– És hogy klasszul nézek ki benne.

– Ez is igaz, csakhogy már megint nem vagy hajlandó a dolog velejére koncentrálni. A lényegi kérdés ugyanis az…

– Hány lényegi kérdés lesz még? Eddig már vagy tucatnyit számoltam össze.

– Csak egyetlen lényegi kérdés van, és éppen ezt igyekszem megvilágítani. Dióhéjba foglalva: mit szólnak majd az emberek, ha téged itt találnak?

– De hiszen nem fognak itt találni!

– Gondolod? Hah! Na és Brinkley?

– Az meg kicsoda?

– Az inasom.

– A néhai?

Csettintettem a nyelvemmel.

– Az új inasom. Holnap reggel kilenckor teát szolgál majd fel nekem.

– Nos, ízletesnek fogod találni.

– Behozza majd ebbe a szobába. Odamegy az ágyhoz, és ráhelyezi az asztalra.

– Mi a csudának?

– Megkönnyítendő számomra, hogy elérjem a csészét, és kortyolgathassak belőle.

– Ó, szóval úgy érted, a teát teszi az asztalra. Te azt mondtad, az ágyat helyezi rá az asztalra.

– Én sose mondtam ilyet.

– De igen. Szóról szóra így mondtad.

Megpróbáltam észérvekkel meggyőzni.

– Drága gyermekem – mondtam –, tényleg meg kell hogy kérjelek, használd az eszed! Brinkley nem zsonglőr, hanem egy jól képzett, úriemberek személye körül sürgölődő úriember, és szabadosságnak tartaná, hogy ágyakat rakjon asztalokra. És különben is: mi a fészkes fenéért rakna ágyakat asztalokra? Eszébe se jutna ilyesmi. Ő…

A lány félbeszakította érvelésemet.

– De várj egy percet. Te itt folyvást Brinkleyről hablatyolsz. Pedig hát Brinkley nincs is a képben.

– Dehogyis nincs. Már hogyne volna. Egy szál Brinkleyvel igenis számolnunk kell, aki is holnap reggel kilenc órakor be fog jönni ebbe a szobába, és ha téged abban az ágyban talál, ez untig elég lesz ahhoz, hogy az egész emberiséget megrendítse.

– Úgy értem, most biztos nem tartózkodik a házban.

– Már hogyne tartózkodna.

– Nos, akkor meg bizonyára süket. Ugyanis akkora lármát csaptam, hogy attól hat úriemberek személye körül sürgölődő úriember is fölébredt volna. Eltekintve attól, hogy bezúztam a hátsó ablakot…

– Te bezúztál egy hátsó ablakot?

– Kénytelen voltam, mert különben nem tudtam volna bejönni. Valami földszinti hálószobaféle ablaka volt.

– Ej, a nemjóját, az pedig Brinkley hálószobája!

– Nos, nem tartózkodott benne.

– Az meg hogy a csudába lehet? Én csak estére engedtem el, nem egész éjszakára!

– Én sejtem, mi történhetett. Oda van valahol tivornyázni, és napokig nem is jön meg. Egyszer apának volt egy inasa, az is ezt csinálta. Április negyedikén, a szabad estéjén, pepita öltönyben, szürke kesztyűben és keménykalapban eltávozott a New York-i, Keleti Hatvanhetedik utcai házunkból, és legközelebb csupán április tizedikén hallatott magáról, amikor is a texasbeli Oregonból táviratilag közölte, hogy kissé el talált aludni, és rövidesen újból velünk lesz. A te Brinkleyddel is bizonyára ez történt.

Meg kell mondjam, jó adag vigaszt merítettem az eszméből.

– Reméljük, hogy így van – mondtam. – Ha csakugyan a bánatát igyekszik italba fojtani, alighanem hetekre lesz szüksége.

– Na ugye, te is belátod már, hogy teljesen fölöslegesen verted a tamtamot. Mindig is azt szoktam mondani…

Ám hogy mi is az, amit mindig is mondani szokott, nem volt szerencsém megtudhatni. E pillanatban ugyanis a lány éles sikkantást hallatva elnémult.

Valaki kopogtatott a bejárati ajtón.

Rendőri zaklatás

Iszonyú ámulással néztünk össze. A szörnyűséges lárma, mely a békés éjszaka kellős közepén ily váratlanul hangzott fel, bőven elég volt ahhoz, hogy bárkibe belefojtsa a cseveghetnéket. Ami pedig oly kiváltképpen kellemetlenné tette számunkra, az az a tény volt, hogy mindketten egyidejűleg jutottunk ugyanarra a rémes következtetésre.

– Ez apa! – zihálta Pauline, és ujjának gyors fricskázó mozdulatával eloltotta a gyertyát.

– Ezt meg mért csináltad? – zsémbeltem, jócskán feldúltan. A hirtelen beállt sötétség még komiszabbá látszott tenni a dolgokat.

– Hogy ne lásson fényt az ablakban, természetesen azért. Ha azt hiszi, alszol, lehet, hogy elmegy.

– Hiú remény! – feleltem, amint a kopogtatás, mely egy pillanatra abbamaradt, újrakezdődött, nagyobb hangerővel, mint valaha.

– Nos, azt hiszem, jobb lesz, ha lemégy – mondta a lány afféle fojtott hangon. – Vagy inkább – villanyozódott fel érezhetően – öntsük le vízzel a lépcsőház ablakából?

Hevesen összerezzentem. A lány úgy tette meg e javaslatát, mintha a legkiválóbb, legkiérleltebb ötletei egyikének tartaná, s hirtelen ráeszméltem, mit is jelent, ha az ember egy efféle vérmérsékletű és egyéniségű fruskát lát vendégül. Mindaz, amit a megfontolatlan ifjabb generációról hallottam vagy olvastam valaha, mintegy visszaidéződött elmémbe.

– Ne is álmodj róla! – suttogtam erélyesen. – Sürgősen és maradéktalanul verd ki az ideát a fejedből!

Mit akarok mondani: egy, a tévelygő lányát kereső száraz J. Washburn Stoker is épp eléggé cudar figura volt. Mármost egy olyan J. Washburn Stokert, akit azzal ingerelnek még további komiszságra, hogy egy kancsó H_2O-val zúdítják nyakon, nem voltam hajlandó számításba venni. Isten rá a tanúm, semmi indíttatást nem éreztem, hogy lemenjek, és éjnek idején bájcsevelyt folytassak e pasassal, ám ha ennek alternatívájaként

hagynom kellett, hogy a szeretett csemetéje bőrig eláztassa, majd pedig kivárnom, amíg a pali puszta kézzel rombolja le a falakat, akkor kész voltam inkább azonnal az előbbi lehetőséget választani.

– Muszáj lesz beszélnem vele – mondtam.

– Nos, légy óvatos.

– Hogy érted azt: óvatos?

– Ó, csak úgy általánosságban. Na persze, lehet, hogy nincs nála fegyver.

Nyeltem egyet.

– Egész pontosan mennyire taksálod ennek pro és kontra esélyét?

Kissé eltűnődött.

– Arra próbálok meg visszaemlékezni, hogy apa déli-e, vagy nem.

– Hogy mi?

– Azt tudom, hogy egy Carterville nevű helységben született, de az nem ugrik be, hogy a Kentucky állambeli vagy a massachusettsi Carterville-ben.

– Mi a fene a különbség?

– Nos, ha foltot ejtesz egy déli családból származó ember becsületén, az hajlamos lepuffantani.

– És azt, hogy itt vagy, apád a család becsületén ejtett foltnak tekintené?

– Szerintem kitelne tőle.

Ezzel muszáj volt egyetértenem. Nagyon is tartottam tőle, hogy egy erkölcscsősz véleménye szerint a szóban forgó foltejtés esetünkben vastagon megvalósult, de nem volt időm mérlegelni a kérdést, mivel a kopogtató ismét újult eréllyel látott munkához.

– Na, a fene vigye el – dohogtam –, bárhol született is ez a te rémes faterkád, mégiscsak kénytelen leszek lemenni, és szót váltani vele. Az az ajtó hamarosan szilánkokra esik szét.

– Ha egy mód van rá, ne menj hozzá túl közel.

– Nem fogok.

– Fiatal korában kitűnő birkózó volt.

– Semmi szükség rá, hogy az apád életrajzának további adalékaival traktálj.

– Csak arra akartam fölhívni a figyelmedet, lehetőleg ne hagyd, hogy fogást vehessen rajtad. El tudok itt valahol rejtőzni?

– Nem.

– Miért nem?

– Tudom is én, miért nem! – feleltem kissé kurtán. – Mert ezekhez a vidéki házikókhoz nem építenek rejtett szobákat meg föld alatti folyosókat. Ha majd meghallod, hogy kinyitom a bejárati ajtót, tartsd vissza a lélegzeted.

– Azt akarod talán, hogy megfulladjak?

Nos, természetesen egy Wooster efféle gondolatokat nem foglal szavakba, de meg kell mondjam, a felvetést átkozottul nagyszerűnek találtam. Tartózkodván a válaszadástól, lesiettem a lépcsőn, és kitártam a bejárati ajtót. Nos, amikor a „kitártam" szót használom, ezen valójában azt értem, hogy pár hüvelyknyire nyitottam meg, gondosan ügyelve rá, hogy a lánc ki ne akadjon.

– Helló! – szóltam. – Igen?

Nem is tudom, mikor éreztem akkora megkönnyebbülést, mint ami a következő pillanatban áradt el bennem.

– Hé! – mondta a hang. – De nehezen ért ide! Mi lelte magát, fiatalember? Megsüketült talán, vagy mi?

Alapjában véve nem volt egy dallamos hang, inkább enyhén rekedtnek és borízűnek mondanám. Ha én lettem volna a tulajdonosa, meglehetős figyelmet szenteltem volna a garatmanduláim állapotának. Volt azonban egy végtelenül nagy erénye, amely minden fogyatékosságánál jóval többet nyomott a latban: nem J. Washburn Stoker hangja volt.

– Rettentően sajnálom – mondtam. – Kissé el találtam töprengeni ezen-azon. Amolyan merengésféle, ha érti, mire gondolok.

A hang újból megszólalt, ám ezúttal jókora mérvű nyájasság csendült ki belőle.

– Ó, elnézését kérem, uram. Azt hittem, a Brinkley nevű fiatalemberhez van szerencsém.

– Brinkley nincs itthon – mondtam, s arra gondoltam, hogy ha valaha hazatér, lesz hozzá egy-két szavam azzal kapcsolatban, hogy a cimborái milyen időpontban tesznek udvariassági látogatásokat. – Ki maga?

– Voules őrmester, uram.

Kinyitottam az ajtót. Bár elég sötét volt odakint, de azért gond nélkül felismertem a Törvény meghosszabbított karját. Ez a Voules nevű mókus a külső felépítését tekintve az Albert Hallra emlékeztetett: középtájt kerekded, ám felül nem számottevő. A láttára mindig is az volt az érzésem, mintha a Természet igazából két rendőr őrmestert szándékozott volna létrehozni, csak elfelejtette kettéválasztani őket.

– Á, őrmester! – mondtam.

Könnyed, kedélyes stílusban, mely azt sugallta, hogy Bertramnak a világon semmi gondja-baja nincsen.

– Tehetek önért valamit, őrmester?

Szemem immár kezdett hozzászokni a sötétséghez, s az út szélén képes voltam felismerni bizonyos, érdeklődésre számot tartható objektumokat. Ezek legjelentősebbike egy másik rendőr volt. A magas, szikár, karót nyelt fajtából.

– Ez itt az ifjú unokaöcsém, uram. Dobson konstábler.

Nos, nem igazán volt hangulatom egy társas összejövetelhez, és joggal kívánhattam volna el, ha már az őrmesternek az a szíve vágya, hogy engem mintegy családtaggá avasson, s ennek örömére mindannyian körbepusziljuk egymást, hogy erre bárcsak más időpontot választott volna, ám ennek ellenére kecsesen megbiccentettem buksimat a konstábler irányába, ekként szólván: „Ah, Dobson!". Mi több, ha jól emlékszem, még holmi megjegyzést is tettem a kellemes időjárással kapcsolatban.

Ámde legott kiderült, hogy ez itt nem ama régi világbeli szalonéletre emlékeztető pajtási összeröffenések egyike.

– Tudatában van-e annak, uram, hogy hátul be van törve lakásának egyik ablaka? Ez az ifjú unokaöcsém vette észre, és úgy látta legjobbnak, ha fölébreszt, és terepszemlét tartat velem. Egy földszinti ablakról van szó, uram, és a teljes üvegtábla hiányzik belőle.

Halványan elvigyorodtam.

– Á, az? Igen, Brinkley művelte tegnap. Az ostoba vadszamár!

– Így hát ön tudott róla, uram?

– Ó, igen. Ó, persze. Semmi gond, őrmester.

– Nos, uram, lehet, hogy ön szerint nincs semmi gond, de én azt mondanám, fennáll a veszélye martalócok behatolásának.

E kritikus pillanatban a nagy lakli konstábler, aki mindeddig nem szólalt meg, közbekotyogott.

– Én mintha láttam is volna behatolni egy martalócot, Ted bácsi.

– Micsoda? Akkor mért nem szóltál róla nekem korábban, te tökfej? És szolgálat közben ne szólíts Ted bácsinak!

– Nem, Ted bácsi.

– Legjobb lesz, ha megengedi nekünk, hogy átkutassuk a házat, uram – mondta Voules őrmester.

Nos, ez ellen meglehetős sietséggel elnöki vétót emeltem.

– Szó se lehet róla, őrmester – mondtam. – Teljesen ki van zárva.

– Pedig bölcsen tenné, uram.

– Sajnálom – feleltem –, de nem megy a dolog.

A pasas sértődöttnek és elégedetlennek látszott.

– Nos, ahogy gondolja, uram, de annyi biztos: ezzel megköti a rendőrség kezét. Ez manapság, sajnos, túlságosan is gyakori. Épp tegnap közöltek róla egy cikket a *Mail*ben. Netán olvasta is?

– Nem.

– A középső oldalon volt. „Vegyük le a béklyót rendőreink kezéről", sürgette a szerző, „Nagy-Britanniában ugyanis egyre nagyobb közriadalmat vált ki az elhagyatott vidéki körzetekben tapasztalható bűnözés folyamatos növekedése". Ki is vágtam a cikket, hogy beragasszam az albumomba. „A büntetendő cselekmények száma", fejti ki az író, „az 1929-ben elkövetett százharmincnégyezer-ötszáznyolcvanegyről 1930-ban száznegyven-hétezer-harmincegyre emelkedett, s ezen belül az erőszakos bűncselekmények száma szembeszökő mértékű, hét százalékos növekedést mutat. Vajon a rendőrség részéről tanúsított lazaságnak tulajdonítható-e a dolgok eme nyugtalanító állapota?", teszi föl a kérdést a szerző. „Nem", válaszolja meg, „nem erről van szó. Az igazi ok abban rejlik, hogy rendőreinknek meg van kötve a keze."

Szemmel láthatólag vérig sértettnek érezte magát a pali. Cefetül kínos.

– Nos, igazán sajnálom – mondtam.

– Igen, uram, és még jobban fogja majd sajnálni, ha miután fölment az emeleti hálószobájába, egy martalóc fültől fülig átvágja a torkát.

– Verje ki nyugodtan a fejéből ezeket a sötét gondolatokat, drága őrmesterem! – szóltam. – Semmi effélétől nem tartok. Most épp az emeletről jövök, és szavamat adom magának, hogy ott egyetlen martalóccal sem találkoztam.

– Valószínűleg elbújt, uram.

– Csak az alkalmas pillanatra vár – vélelmezte Dobson közrendőr.

Voules őrmester kebléből nehéz sóhaj tört elő.

– Nagyon nem szeretném, ha valami történne önnel, uram, mer' látom, közeli barátja őlordságának. De mivel köti az ebet a karóhoz…

– Á, egy ilyen helyen, mint Chuffnell Regis, senkit nem is érhetne semmi baj.

– Nehogy azt higgye, uram. Chuffnell Regis lefelé csúszik a lejtőn. Soha még csak nem is álmodtam volna, hogy egy szép napon egy néger minstrel truppot látok kuplékat énekelni, mindössze egy kőhajításnyira a rendőrségtől.

– És maga aggodalommal tekint rájuk?

– Házi szárnyasoknak kelt lába – közölte Voules őrmester komoran. – Méghozzá jó néhánynak. És sejtem is, kik tehették. Na jöjjön, biztos úr. Ha egyszer megkötik a kezünket, hát semmi sem tud tovább itt marasztani bennünket. Jó éjt, uram.

– Jó éjt.

Becsuktam az ajtót, és visszainaltam a hálószobába. Pauline az ágyban felülve fogadott, s úgyszólván a körmeit is lerágta az izgatott várakozásban.

– Ki volt az?

– A rendőrség.

– Mit akartak?

– Úgy tűnik, meglátták, ahogy bejöttél.

– Hogy én mennyi gondot okozok neked, Bertie!

– Á, dehogy. Ugyan már. Nos, én akkor azt hiszem, el is húzok.

– El akarsz menni?

– Az adott körülmények között – feleltem kissé fagyosan – aligha áll módomban a helyszínen szunyálni. A garázsba vonulok vissza.

– Odalent nincs pamlag?

– De van. Noéval egyidős. Az Ararát hegységben szállt vele partra. A kocsiban kényelmesebben elleszek.

– Ó, Bertie, én tényleg annyi gondot okozok neked! Kissé megenyhültem. Ezt a szegény lányt végül is aligha hibáztathattam azért, ami történt. Ahogy korábban az este folyamán Chuffy megjegyezte: a szerelem, az szerelem.

– Ne aggódj, öreglány. Mi, Woosterek el tudunk viselni egy kis gyűrődést, ha arról van szó, hogy összehozzunk két szerető szívet. Nyugodtan tedd csak le a kis buksidat a párnára, nyújtóztasd ki a kis rózsaszín tappancsaidat, és szenderülj álomra. Én jól elleszek majd.

S ekként szólván, bedobtam egy kedves mosolyt, majd elhagytam a szint, leszivárogtam a lépcsőn, kinyitottam a bejárati ajtót, aztán irány az illatos éjszaka; és nem hiszem, hogy tíz yardnyinál távolabb jutottam a háztól, amikor súlyos kéz nehezedett a vállamra, nem csekély testi-lelki gyötrelmet róva ki rám, és egy homályos körvonalú alak így szólt: – Megvagy!

– Aúú! – feleltem.

A homályos körvonalú alak ekkor Dobson konstáblerként, a Chuffnell Regis-i rendőri testület oszlopos tagjaként fedte fel kilétét. Csupa mentegetődzésből állt.

– Elnézését kérem, uram. Bocsásson meg. Azt hittem, ön a martalóc.

Erőnek erejével könnyed és barátságos stílust kényszerítettem magamra: az ifjú uraság pózát, amint megnyugtatni készül az alsóbb osztályok egy képviselőjét.

– Semmi baj, konstábler. A világon semmi. Csak sétálni indultam.

– Megértem, uram. Levegőzik egyet.

– Dióhéjba foglalta. Így igaz: szippantok egy hangyányi friss levegőt. A ház nagyon fülledt.

– Igen, uram?

– Muszáj kiszellőztetnem magam.

– Ó, igen, uram. Nos, jó éjszakát, uram.

– Minden jót, konstábler.

Továbbhaladtam utamon, bár kissé felkavarva. Minthogy előzőleg nyitva hagytam a garázsajtót, odatapogatóztam a jó öreg kétüléseshez, boldogan, hogy ismét egyedül lehetek. Bizonyos hangulataiban az ember kétségkívül elbűvölő beszélgetőpartnernek találta volna Dobson közrendőrt, ám ma este szívesebben vettem a távollétét. Bemásztam a kocsiba, s hátradőlve az ülésen, igyekeztem nekilátni az alvásnak.

Vajon sikerült volna-e ez, ha továbbra is kedvezőek maradnak a körülmények, nem tudom megmondani. A kérdés meglehetősen vitatható. Ami a kétüléseseket illeti, az enyémet mindig is eléggé kényelmesnek találtam, ámbár az is igaz, hogy korábban még soha nem próbáltam meg benne szert tenni a nyolcóraira, és önök igencsak meg lennének lepve a nagyszámú dudor meg kitüremkedés észleltén, amelyek hirtelen látszanak elősarjadni a kocsi kárpitjából, midőn azt önök ággyá próbálják meg átalakítani.

Ámde a sors úgy hozta, hogy nem adatott meg nekem a tisztességes esélye annak, hogy végigcsinálhassam a tesztet. Nem hinném, hogy többet számlálhattam össze úgy másfél nyájnyi barikánál, amikor hirtelen fény villant az arcomba, s egy hang arra utasított, hogy jöjjek elő.

Felültem.

– Á, őrmester! – szóltam.

Újabb kínos találkozás. Mindkét fél részéről feszélyezettség volt tapasztalható.

– Maga az, uram?

– Én.

– Elnézést a zavarásért, uram.

– Szóra se érdemes.

– Meg se fordult a fejemben, hogy maga az, aki idebent van, uram.

– Gondoltam, megpróbálok egyet szundítani a jó öreg járgányban, őrmester.

– Igen, uram.

– Oly rémesen forró az éjszaka.

– Ahogy mondja, uram.

Bár tiszteletteljes volt a hangja, nem tudtam leküzdeni gyanakvásomat, hogy kezd kissé görbe szemmel nézni rám. Valami a modorában arról árulkodott, hogy Bertramot excentrikusnak tartja.

– Fülledtség van odabent.

– Igen, uram?

– Nyáridőben gyakran parkolom le magam a kocsiban.

– Igen, uram?

– Jó éjt, őrmester.

– Jó éjt, uram.

Nos, tudják, milyen az, ha valaki épp akkor zavarja meg az embert, amikor álomra hajtja a fejét. Megtöri vele a varázst, ha értik, mire gondolok. Újból lekucorodtam, de hamarosan beláttam, hogy a jelenlegi környezetemben minden, a nyugodalmas éjszakázás érdekében tett erőfeszítésem teljesen hasztalan. Öt további, kábé közepes méretű nyájra való báránykát számoltam össze, de mindhiába. Ráébredtem, hogy más csatornákon keresztül leszek kénytelen lépéseket tenni.

Bár e parkszerű belsőségben ez idáig nemigen tettem felderítő utakat, mégis úgy esett, hogy egyik reggel, egy heves zápor elől menekülve, a birtok délnyugati sarkán holmi melegház- vagy melléképületfélében kerestem menedéket, ahol is a naponta bejáró kertész a szerszámait és virágcserepeit, miegyebeit tartotta. És hát, ha emlékezetem nem csalt, abban a melléképületben vagy melegházban egy halom zsákvásznat láttam a padlón.

Nos, önök erre most azt mondhatnák, hogy a zsákvászon mint hálóalkalmatosság nem mindenkinek esete, és e vélekedésükben tökéletesen igazuk is lenne. Ám egy Widgeon Seven ülésén töltött fél óra után még egy darab zsákvászon is egészen kedvező színben tűnik föl az ember szemében. Meglehet, hogy kissé goromba a porhüvelyhez, és egér- meg televényföldszagot áraszt, ám egy dolog mégis okvetlenül a javára írandó – éspedig az, hogy az ember ki tudja rajta nyújtóztatni a végtagjait. Márpedig én most úgy éreztem, hogy végtagjaim kinyújtóztatása az, amire a leginkább vágyom.

Amellett, hogy egér- és humuszszagot árasztott, a zsákvászonnak, melyen körülbelül két perccel később

végigdőltem, markáns bejárókertész-aromája is volt; és hát akadt egy pillanat, amikor föl kellett tegyem magamnak a kérdést, hogy egy árnyalatnyit nem túlságosan is dús-e a keverék. Ám az efféle dolgokhoz idővel hozzászokik az ember, és úgy negyedóra múltán már inkább élvezetesnek, semmint zavarónak találtam. Emlékszem, amint tüdőmet mélylégzéssel késztetve tágulásra, mintegy magamba ittam a szagegyveleget. Körülbelül fél óra elteltével nyugtató álmosság kezdett szétáradni tagjaimban.

Úgy harmincöt perc elteltével pedig kivágódott az ajtó, és megint csak a régi, immár ismerős lámpás világított be rajta.

– Ah! – szólt Voules őrmester.

És Dobson közrendőr is ugyanezt a megjegyzést tette.

Ráeszméltem: eljött az ideje, hogy erőteljes hangot üssek meg e két istenátka fakabáttal szemben. Bár ellenzem, hogy rendőreinknek megkössék a kezét, azt azonban mindenképp fenntartom, hogy ha e rendőrök egész éjjel le-föl sertepertélnek egy háztulajdonos kertjében, és minden egyes alkalommal, valahányszor azon a ponton van, hogy végre elszenderüljön, újra meg újra felzavarják, akkor igenis meg kell béklyózni a francos praclijukat.

– Igen? – szóltam, s modorom egy árnyalatnyit ama kevély, régi világbeli arisztokratákéhoz hasonlított. – Mi az már megint?

Dobson közrendőr meglehetősen önelégült hanghordozással valami olyasmit mondott, hogy látta, amint keresztülosontam a sötétségen, és úgy csapázott engem, akár egy leopárd; Voules őrmester pedig, aki szilárdan hitt abban, hogy az unokaöccsöket nem szabad elkapatni, kijelentette, hogy ő látott meg engem először, és éppúgy leopárdként csapázott, mint Dobson közrendőr, ám éles szavaim hallatán hirtelen mindketten elnémultak.

– Már megint maga az, uram? – tudakolta az őrmester, csaknem áhítattal vegyes tisztelettel a hangjában.

– Igen, én vagyok, a fenébe is! És meg szabad kérdeznem, mire véljem ezt a szűnni nem akaró szekatúrát? Ilyen körülmények közt egyszerűen lehetetlen aludni!

– Nagyon sajnálom, uram. Meg se fordult a fejemben, hogy ön lehet az.

– És miért nem?

– Hát, egy melegházban aludni, uram…

– Vitatja talán a tényt, hogy a melegház az én tulajdonom?

– Nem, uram. Csak olyan murisnak tűnik.

– Én az égvilágon semmi murisat nem találok benne.

– Ted bácsi úgy érti, hogy „furcsa", uram.

– Nem arról van szó, hogy Ted bácsi hogy érti. És ne szólíts Ted bácsinak! Hanem arról, hogy sajátságosnak találtuk a dolgot, uram.

– Nem tudok azonosulni a véleményével, őrmester – feleltem kimérten. – Teljesen jogomban áll ott aludni, ahol nekem jólesik, vagy nem?

– De igen, uram.

– Pontosan. Akár a szenespincében is. Vagy éppenséggel a bejárati lépcsőn. Most történetesen ebben a melegházban szottyant rá kedvem. Most pedig megköszönném, őrmester, ha visszavonulna. Ha ez így megy tovább, hajnalhasadtáig se fogok tudni elaludni.

– Az éjszaka hátralévő részében itt szándékozik maradni, uram?

– Itt hát. Miért ne?

Ezzel megfogtam a pasast. Hirtelenében belé szorult a szó.

– Nos, uram, azt hiszem, semmi okát nem látom, miért ne tehetné, ha így óhajtja. De mindenesetre…

– Furcsa – mondta Dobson közrendőr.

– Sajátságos – így Voules őrmester. – Éspediglen azért tűnik sajátságosnak, mivelhogy önnek van saját ágya is, uram, ha szabad így mondanom…

Ebből elegem lett.

– Utálom az ágyakat – mondtam kurtán. – Ki nem állhatom őket. Soha még csak rájuk se bírtam nézni.

– Értem, uram – így az őrmester, majd kicsivel később: – Nagyon meleg időnk van, uram.

– Az.

– Ez az ifjú unokaöcsém itt kis híján napszúrást kapott. Nem igaz, konstábler?

– Ah! – mondta Dobson konstábler.

– Rá is jött a rosszullét.

– Csakugyan?

– Igen, uram. Úgy tűnt, mintha megzápult volna az agya.

Igyekeztem túlzott nyersesség nélkül értésére adni ennek a jóembernek, hogy az éjjel egy órai időpontot nem tartom alkalmasnak arra, hogy az unokaöccse megzápult agyáról értekezzen.

– Egy másik alkalommal a családjával kapcsolatos összes orvosi pletykát szívesen meghallgatom majd – mondtam. – Pillanatnyilag azonban egyedül kívánok maradni.

– Igen, uram. Jó éjt, uram.

– Ha szabadna megkérdeznem, uram, nem érez afféle égő fájdalmat a halántéka táján?

– Tessék?

– Lüktet-e a feje, uram?

– Már kezd lüktetni.

– Aha! Nos, még egyszer jó éjt, uram.

– Jó éjt, őrmester.

– Jó éjt, uram.

– Jó éjt, konstábler.

Az ajtó lágyan becsukódott. Hallottam, amint egy-két percen át még sugdolóztak, mint két specialista, aki konzíliumot tart a betegszoba előtt. Aztán a jelek szerint elszivárogtak, mivel minden elcsöndesedett, leszámítva a parti hullámverést. És biz' isten mondom, e hullámok oly szorgosan végezték a csapdosást, hogy fokozatosan álmosság lett rajtam úrrá, és még tíz perc sem telt el azt követően, hogy úgy ítéltem meg, nekem nyilván e világon soha többé nem lesz már módom elaludni, amikor is úgy elfogott a buzgóság, mintha csak egy kisbaba vagy szopós csecsemő lennék.

Álmom, természetesen, ezúttal sem lehetett tartós – lévén e hely Chuffnell Regis, vagyis az a falucska, ahol az egy négyzetlábra eső okvetetlenkedők száma nagyobb, mint Anglia bármely más pontján. A következő, amire visszaemlékszem, az, hogy valaki bökdösi a karomat.

Felültem. Megint csak a jó öreg lámpással volt találkozásom.

– Na, ide figyeljen… – kezdtem jókora hévvel, ám ekkor ajkamra fagytak a szavak.

A fickó ugyanis, aki a karomat böködte, Chuffy volt.

Szerelmesek, ha találkoznak

Helyesen állapították meg Bertram Woosterről, hogy olyan ember, akinek mindenkor örömére szolgál, ha a barátaival találkozik, és bizton lehet rá számítani, hogy derűs mosollyal és vidám kurjantással üdvözli őket. Ám noha e megállapítás lényegében helytálló, egy fenntartásom azért van – jelesül, hogy megfelelőek kell legyenek a föltételek. A jelen alkalommal azonban nem voltak azok. Amikor egy régi diákcimborád menyasszonya az ágyadban fészkel, éspedig a saját pizsamádba öltözve, akkor e diákcimborát nehéz akár a legcsekélyebb mérvű fesztelen hányavetiséggel körülugrálnod, ha az hirtelen a közvetlen közeledben bukkan fel.

Ilyenformán most nem hallattam vidám kurjantást. Még a derűs mosollyal is adós maradtam. Csak ültem, szememet a srácra meresztve, s azon tűnődve, vajon honnan a csudából került ide, meddig szándékozik itt maradni, és ugyan mekkora lehet az esélye annak, hogy Pauline Stoker hirtelen kidugja a fejét az ablakon, és kikiabál nekem, hogy jöjjek, és üssek agyon egy egeret, vagy valami ilyesmit.

Chuffy olyanformán hajolt fölém, ahogy betegágy mellett szokásos. A háttérben Voules őrmestert láttam állongani, s modora némiképp egy képzett ápolónő benyomását keltette. Hogy Dobson konstábler hová lett, nem derült ki. Azt föltételezni, hogy meghalt, túlságosan is szépnek tűnt, így hát azzal intéztem el magamban a dolgot, hogy bizonyára visszament járőrözni.

– Nincs semmi baj, Bertie – mondta Chuffy nyugtatólag. – Én vagyok az, öreg fiú.

– A kikötő szélén találtam rá őlordságára – magyarázta az őrmester.

Meg kell mondjam, bosszankodtam egy kicsit. Átláttam ugyanis, mi történt. Amikor egy Chuffy kaliberű szerelmes férfiút elszakítanak szíve választottjától, nem éri be azzal, hogy kever magának még egy utolsó szódást, aztán befordul a fal felé – nem,

ő fogja magát, és elmegy szobrozni a kedvese ablaka alá. És ha a kedvese egy jachton tartózkodik, amely egy kikötő közepén horgonyoz, akkor e programot csak úgy tudja megvalósítani a fiú, ha megszállja a vízpartot. Mindez, semmi kétség, teljesen rendjén való, ám a jelen körülmények közt átkozottul kellemetlen volt, hogy csak a legenyhébb kifejezést használjam. Ami miatt pedig bosszankodtam, az annak gondolata volt, hogy ha a srác csupán egy kicsivel korábban ért volna szobrozó helyére, módja nyílt volna rá, hogy üdvözölhesse a lányt, amint az partra úszik, ily módon elejét véve a jelenlegi kínos fejleményeknek.

– Az őrmester úr aggódott miattad, Bertie. Úgy találta, furcsán viselkedsz. Ezért idehozott engem, hogy vessek rád egy pillantást. Nagyon okos gondolat volt magától, Voules.

– Köszönöm, m'lord.

– Épkézláb idea.

– Köszönöm, m'lord.

– Bölcsebben nem is cselekedhetett volna.

– Köszönöm, m'lord.

Émelyítő volt hallgatni őket.

– Szóval napszúrást kaptál, Bertie?

– Kapott a fene!

– Voules így vélte.

– Voules egy seggfej.

Az őrmester kissé megorrolt.

– Elnézését kérem, uram, de ön úgy tájékoztatott, hogy lüktet a feje, és én ezt azzal magyaráztam, hogy megzápult az agya.

– Pontosan. Egy kicsit nyilván megkótyagosodtál – mondta Chuffy gyengéden –, nemde? Úgy értem, idekint aludni, meg minden.

– Már mért ne aludhatnék idekint?

Láttam, amint Chuffy meg az őrmester jelentőségteljes pillantást váltanak.

– De hiszen van neked hálószobád is, édes egykomám! Egy nagyon is takaros hálószoba, nem igaz? Azt hittem volna, hogy ennél itt jóval meghittebbnek és barátságosabbnak fogod találni a te kis kényelmes hálószobádat.

A Woosterek valamennyien elég gyors észjárásnak voltak. Átláttam, hogy muszáj lesz valószerűnek tetsző magyarázattal szolgálnom.

– Pók van a hálószobámban.

– Pók, mi? Rózsaszín?

– Olyasféle.

– Hosszú lábakkal?

– Meglehetősen hosszúakkal.

– És szőrös is, netán?

– Nagyon szőrös.

A lámpás fénysugarai Chuffy fizimiskájára estek, és e ponton finom változást figyelhettem meg az arckifejezésén. Egy pillanattal ezelőtt még az aggályos Doktor Chuffnell volt, mélységes aggodalommal eltelve a nagybeteg páciens állapota miatt, akinek kezelése céljából hívták ki. Most azonban fölöttébb kellemetlen módon vigyorgott, s felállván, félrevonta Voules őrmestert, s a hozzá intézett szavai elárulták nekem, hogy teljesen téves értelmezést adott a dolognak.

– Minden rendben, őrmester. Semmi ok az aggodalomra. Egyszerűen csak részeg, mint a tök.

Szerintem abban a hiszemben volt, hogy diszkréten halk tónusban beszél, ám szavai tisztán és jól érthetően értek el fülembe, akárcsak az őrmester válasza.

– Valóban, m'lord? – szólt az őrmester, és hangja egy olyan őrmesteré volt, akinek számára immár minden megvilágosodott.

– Nincs itt semmi más baj. Totál be van szíva a srác. Látja az üveges pillantást a szemében?

– Igen, m'lord.

– Már máskor is láttam őt ilyen állapotban. Egyszer, egy oxfordi díszvacsora után, váltig erősködött, hogy ő egy szirén, és fejest akart ugrani a kollégium szökőkútjába, hogy ott hárfázzon.

– A fiatalurak már csak ilyenek – szögezte le Voules őrmester toleráns és nagyvonalú stílusban.

– Ágyba kell őt fektetnünk.

Felugrottam. Elborzadva és remegve, mint a falevél.

– Nem akarok ágyba feküdni!

Chuffy nyugtatólag cirógatta meg a karomat.

– Semmi baj, Bertie. Minden rendben. Meg tudunk érteni. Nem csoda, hogy megrémültél. Baromi nagy pók lehetett. Bárki megijedt volna tőle. De most már semmi gond. Voules meg én fölmegyünk veled a szobádba, és agyonütjük. Maga ugye nem fél a pókoktól, Voules?

– Nem, m'lord.

– Hallod ezt, Bertie? Voules melletted lesz. Voules bármilyen pókkal megbirkózik. Mit is mondott nekem, Voules, egyszer hány pókkal küzdött meg Indiában?

– Kilencvenhattal, m'lord.

– Jókora termetűek voltak, ha emlékezetem nem csal, ugye?

– Hatalmasak, m'lord.

– Na látod, Bertie. Remélem, így már beismered, hogy nincs mitől félned. Maga ezt a karját fogja meg, őrmester, én meg majd a másikat. Csak csigavér, Bertie. Nem ejtünk el.

Ahogy így visszatekintek, nem vagyok benne biztos, hogy nem helytelenül jártam-e el e kritikus pillanatban. Meglehet, hogy néhány jól megválasztott szóval többre mentem volna. Na de tudják, hogy szokott lenni a jól megválasztott szavakkal. Amikor az embernek a leginkább szüksége lenne rájuk, egyetlenegy se jut eszébe. Az őrmester immár kezdett ráakaszkodni a bal karomra, de semmi nem jött a nyelvemre. Ezért hát, velős szavak helyett, behúztam neki egyet a gyomorszájába, és nekilódultam a szabad térségek felé.

Nos, egy sötét melegházban, ahol egy bejáró kertész cókmókjai hevernek szanaszét, nagy sebességgel nem juthatsz messzire. Megítélésem szerint legalább féltucatnyi olyan tárgy volt, amiben fölbukfencezhettem volna. A konkrét holmi, ami kinyúlásomat okozta, egy locsolókanna volt. Tompa, émelyítő puffanással hasaltam el, és amikor ismét képessé váltam a gondolkozásra, azon vettem magam észre, hogy a nyári éjszakában a ház irányába visznek. Chuffy a hónom alatt tartott, Voules őrmester pedig a lábaimra volt rácsatlakozva. És ilyeténképp alkotván láncolatot, keresztülhaladtunk a bejárati ajtón, majd fel a lépcsőkön. Ha talán nem is szakasztott úgy szállítottak, ahogy a részegeket szokás, azaz kezüknél-lábuknál fogva, arccal lefelé, de azért éppen eléggé hasonlított rá ahhoz, hogy sértse az önérzetemet.

Persze nem mintha e pillanatban olyan fene sokat gondoltam volna az önérzetemmel. Mostanra ugyanis a hálószobaajtóhoz érkeztünk, és épp ezt kérdeztem magamtól: Vajon mi lesz abból, ha Chuffy benyit, és meglátja a helyiség tartalmát?

– Chuffy! – mondtam komoly hanghordozással. – Ne menj be abba a szobába!

Ám az ember nem sokra megy a komoly hanghordozással, amikor lefelé csüng a feje, nyelve pedig össze van gabalyodva a zápfogaival. Ennélfogva ténylegesen csak holmi gargarizálásszerű hang tört elő belőlem, és Chuffy teljesen félreértelmezte.

– Tudom, tudom – mondta. – Sebaj. Hamarosan az ágyikódban csicsikázol.

Kissé sértőnek találtam a modorát, s ezt szóvá is tettem volna, ám e pillanatban a beszédet mintegy letörölte ajkamról az ámulat. Egy gyors hórukkot hallatva, hordozóim hirtelen lezuttyantottak az ágyra, és amivel ott porhüvelyem érintkezésbe került, az mindössze egy takaró és egy vánkos volt. Bármi olyasminek, amit vöröseskék pizsamás leányzóként lehetne definiálni, még csak nyoma sem volt.

Csak feküdtem ott ámuldozva. Chuffy időközben rátalált a gyertyára, s meggyújtotta, így abban a helyzetben voltam, hogy körbepillanthattam.

Pauline Stoker abszolút mértékben eltűnt, moszatnyit se hagyva hátra magából, ahogy egyszer Jeevest hallottam fogalmazni.

Átkozottul fura.

Chuffy most elbocsátotta segédjét.

– Köszi, őrmester. Most már magam is elboldogulok.

– Biztos benne, m'lord?

– Ó, hogyne, immár semmi gond. Ilyenkor mindig el szokott aludni a fiú.

– Akkor azt hiszem, én megyek is, m'lord. Eléggé sokáig elmaradtam.

– Na igen, inaljon csak. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát, m'lord.

Az őrmester döngő léptekkel lemasírozott a lépcsőn, akkora zajjal, hogy két őrmesternek is elegendő lett volna. Chuffy pedig,

olyanszerű arckifejezéssel, amilyennel egy anya mereng alvó gyermeke fölött, lehúzta a cipőmet.

– Ilyennek szeretem az én kis emberkémet – mondta. – Csak feküdj szép nyugodtan, Bertie-kém, és lazítsd el magad.

Azóta gyakran eltöprengtem, vajon kritikával illettem volna-e vagy sem azt a nézetem szerint elviselhetetlenül lekezelő hanghordozást, mellyel a kis emberkéjének nevezett. Annyi biztos, szóvá akartam tenni, ám csak úgy láttam értelmét, ha valami vitriolosat tudok odamondani neki; és miközben épp holmi efféle után kutattam agyamban, kinyílt a szoba előterében lógó faliszekrény ajtaja, és Pauline Stoker illegett elő, mint akinek az égvilágon semmi gondja-baja nincsen. Sőt mi több, szemlátomást kitűnően szórakozott.

– Micsoda éjszaka! Hej, micsoda éjszaka! – mondta vidáman. – Hű, de meleg pillanatokat éltem át, te Bertie! Kik voltak azok a férfiak, akiket az imént kimenni hallottam?

És ekkor, hirtelen megpillantván Chuffyt, amolyan ziháló sikkantást hallatott, és a szerelem tüze úgy gyúlt ki szemében, mintha valaki egy kapcsolót kattintott volna fel.

– Marmaduke! – kiáltotta, s csak állt ott elámulva.

Ámde, Jupiterre mondom, valójában a szegény vén diákcimbora volt az, aki a szó legigazibb és legteljesebb értelmében elámult. Jó néhány ámulatba esett palit láttam már életemben, de olyat még soha, aki akár csak megközelítőleg is olyan produkciót nyújtott volna, mint amilyet most Chuffy. Szemöldökei fölmeredtek, álla leesett, s szemgolyói jó másfél hüvelyknyire kidülledtek üregükből. Azonfelül olybá tűnt, mintha mondani próbálna valamit, ám ebbéli igyekezetével csúfosan felsült. Egy mukk sem jött ki a száján, leszámítva egy meglehetősen kellemetlen fütyülő zajt, nem egészen olyan hangosat, amilyen a rádiódból hallatszik, amikor kissé túl gyorsan tekered az állomáskeresőt, ám egyéb tekintetben megtévesztő volt a hasonlóság.

Ezenközben Pauline egy olyan nő arckifejezésével kezdett el előre araszolni, aki a démon-kedvesével randevúzik, és a

Wooster-keblen holmi szánalomféle cikázott át a lány iránt. Úgy értem, bármely magamfajta éles szemű kívülálló számára napnál világosabb volt, hogy Pauline teljesen téves szemszögből fogja fel a helyzetet. Chuffyt úgy ismertem, mint a tenyeremet, és tudtam, hogy a bensőjében dúló érzelmeket illetően a lány totális tévedésben leledzik e válságos pillanatban. Áma fura, fütyülő zajt, melyet a srác folyamatosan kibocsátott, pontosan kórismézni tudtam, éspedig nem a szerelem hívó szavaként, mint ahogy a lány hinni látszott, hanem egy olyan férfi zord és rosszalló durcogásaként, aki midőn szíve választottját idegen fedél alatt, vöröseskék pizsamába öltözve találja, a lelke legmélyéig fel van dúlva, totál ki van akadva, és vérig van sértve.

A lányban azonban, szegény balga lélekben, afölötti átkozottul nagy boldogságában, hogy láthatja a fiút, még csak fel sem merült annak gyanúja, hogy Chuffy, tekintettel a sajátos körülményekre, esetleg nem ugyanannyira örvendezik az ő láttán. S ez azt eredményezte, hogy amikor e válságos helyzetben a srác hátralépett, s egy keserű vigyorral keresztbe fonta a karját, ezzel olyan hatást váltott ki, mintha egy üszkös bottal a szeme közé csapott volna a lánynak. Pauline tekintetében kihunyt a fény, és helyébe egy olyan mezítlábas táncosnő fájdalmas, megrökönyödött pillantása költözött, aki miközben javában lejti Salome hétfátyol-táncát, egy rajzszögbe lép.

– Marmaduke!

Chuffy ábrázatán újabb keserű vigyor jelent meg.

– Úgy! – szólt, rátalálva beszédhangjára, ha ugyan azt beszédnek lehet egyáltalán nevezni.

– Hogy értsem ezt? Mért nézel így rám?

Úgy ítéltem meg, eljött az ideje, hogy én is közbevessek pár szót. Pauline színre léptekor fölemelkedtem az ágyról, és néhány percen át az ajtó felé himbáltam magam, holmi bizonytalan elképzeléssel arról, hogy a nagy nyílt térségek felé veszem az irányt. Ám részint mivel úgy éreztem, hogy egy Woosterre rossz fényt vetne, ha egy ilyen pillanatban lelécelne, részint pedig azért, mert nem volt rajtam cipő, a maradás mellett döntöttem. És most, a békítő szerepében lépve föl, a helyzethez illő szavakkal rukkoltam elő.

– Amire az efféle alkalmakkor a legnagyobb szükség van, Chuffy, öreg fiú – mondtam –, az az egyszerű bizalom. Tennyson, a költő arra int bennünket…

– Te csak hallgass! – torkolt le Chuffy. – Tőled nem akarok hallani egy szót se.

– Rendben – mondtam. – Mindazonáltal jobb az egyszerű bizalom, mint a normann hév, és ezt neked is be kell látnod.

Pauline kissé zavarodottnak tűnt.

– Egyszerű bizalom? Mi a… Ó! – mondta, hirtelen elnémulva. És láttam, hogy arcát bíbor pír önti el.

– Ó! – mondta megint.

Orcája továbbra is lángolt. Ám ezúttal nem az erény pírja volt az, ami hevítette. Az első „Ó!"-t, úgy hiszem, az váltotta ki, hogy pillantása a pizsamás végtagjaira esett, és hirtelen ráeszmélt helyzetének félreérthető voltára. A második „Ó!" viszont valami egészen más volt: egy olyan nő mélyen átélt kiáltása, aki majd megpukkad mérgében.

Hogy is mondjam csak: önök tudják, hogy van. Egy érzékeny lelkű és emelkedett gondolkozású leány cefetül kemény megpróbáltatásokon megy keresztül azért, hogy eljusson a fickóhoz, akit szeret: jachtokról ugrik le, átkozottul hideg vízen úszik át, villákba mászik be, és más emberek pizsamáját veszi kölcsön, és akkor, midőn – hogy így fejezzem ki magam – eléri útjának végső stációját, s gyengéd mosolyra és fülbe sugdosott becéző szavakra számít, helyette zord szemöldökráncolással, elbiggyesztett ajkakkal, gyanakvó tekintettel és korholó megjegyzésekkel fogadják. Mi sem természetesebb, mint hogy kissé feldúlja a dolog.

– Ó! – mondta immár harmadízben, és fogai kis kattanással koccantak össze, rém kellemetlen módon. – Szóval ezt hiszed?

Chuffy amolyan türelmetlen-formán rázta meg a fejét.

– Természetesen nem.

– De igen.

– De nem.

– De igenis, ezt.

– Semmi effélét nem hiszek – mondta Chuffy. – Tudom, hogy Bertie mindvégig…

– …az aggályosságig korrekt módon viselkedett – sugalltam.

– …egy melegházban aludt – folytatta Chuffy, és meg kell mondjam, fele olyan jól sem hangzott, mint az én változatom. – De nem ez a lényeg. Megmásíthatatlan tény, hogy dacára annak, hogy eljegyeztük egymást, és ma délután azt színlelted, mintha úsznál a boldogságban, amiért a mátkám lettél, még mindig annyira szerelmes vagy Bertie-be, hogy képtelen vagy távol maradni tőle. Azt hiszed, nem tudok arról, hogy New Yorkban eljegyezkedtél vele, pedig igenis mindenről tudomásom van. Ó, nem panaszkodni akarok, dehogy! – mondta Chuffy, körülbelül olyanformán festve, mint Szent Sebestyén, amikor úgy a tizenötödik nyílvessző fúródott testébe. – Teljesen jogodban áll azt szeretni, aki csak tetszik…

– Aki*t*, öreg fiú – voltam kénytelen kijavítani. Az effélék dolgában Jeeves meglehetősen rigorózus nyelvvédőt csinált belőlem.

– Te leszel szíves befogni a csőröd?

– Ó, persze, persze.

– Állandóan közbekotyogsz.

– Bocs, elnézést. Többé nem fordul elő.

Chuffy, aki úgy meredt rám, mintha szeretne kupán vágni egy tompa eszközzel, most újból Pauline-ra meredt, mintha szeretné *őt* kupán vágni egy tompa eszközzel.

– De… – Elakadt. – Most kiverted a fejemből, amit mondani akartam – szólt eléggé dühösen.

Pauline magához ragadta a szót. Arca még mindig rózsaszínben játszott, s szemei szikrákat szórtak. Agatha nénikém szemei szakasztott így szoktak szikrát hányni, valahányszor holmi képzelt helytelenkedésért készült leszedni rólam a keresztvizet. A szerelem tüzének immár nyoma sem volt a lány tekintetében.

– Nos, akkor talán leszel szíves meghallgatni, amit én szeretnék mondani. Remélhetőleg semmi kifogásotok sincs ellene, hogy én is szóljak egy-két szót.

– Semmi – mondta Chuffy.

– Semmi a világon – mondtam én.

Pauline kétségkívül lényének legmélyéig fel volt kavarva. Jól láttam, ahogy a lábujjai rángatóztak.

– Először is, émelygés fog el, ha rád nézek.

– Csakugyan?

– Igen, csakugyan. Másodszor: remélem soha többé nem látlak sem ezen, sem pedig a túlvilágon.

– Csakugyan?

– Igen, csakugyan. Utállak! Bárcsak soha ne találkoztam volna veled. Te szerintem undokabb disznó vagy, mint bármelyik azok közül, melyeket odafönt, abban a rusnya házadban tartasz.

Ez felcsigázta az érdeklődésemet.

– Nem is tudtam, hogy disznókat tartasz, Chuffy.

– Fekete berkshire-iek – felelte szórakozottan. – Nos, ha te tényleg így…

– Jó pénz van a kocatartásban.

– Nos, rendben van – mondta Chuffy. – Ha te tényleg így érzel, akkor hát… rendben van.

– Naná, hogy rendben van!

– Én is pont ezt mondtam.

– Az én Henry bácsikám…

– Bertie – szólt Chuffy

– Igen?

– Nem akarok a Henry bácsikádról hallani. Nem érdekel a Henry bácsikád. Azt se bánom, ha a francos Henry bácsikád felbukik a saját lábában, és kitöri a redves nyakát.

– Túl késő, öreg fiú. Három évvel ezelőtt ugyanis elhalálozott. Tüdőgyulladásban. Csupán azt akartam kifejteni, hogy ő is tartott disznókat. És egész szépen pénzelt belőlük.

– Leszel szíves befogni a…

– Na igen, és te is – mondta Pauline. – Az egész éjszakát itt akarod tölteni? Örülnék, ha abbahagynád a szájtépést, és elmennél.

– Így teszek – mondta Chuffy.

– Hát rajta! – mondta Pauline.

– Jó éjt – mondta Chuffy.

A felső lépcsőfokhoz sétált.

– Csak még egy utolsó szót… – mondta széles, szenvedélyes karmozdulatot téve.

Nos, én megmondhattam volna a szegény balfácánnak, hogy ilyesmit ezekben a régimódi vidéki házikókban nem szabad

csinálni. Ujjízületeit beleverte egy kiálló gerendába, szökdécselt fájdalmában, kibillent egyensúlyából, s a következő pillanatban úgy zúdult le a földszintre, mint egy zsák szén.

Pauline Stoker a korláthoz futott, s letekintett.

– Megütötted magad? – kiáltotta.

– Meg! – üvöltötte Chuffy.

– Akkor jó! – kiabálta Pauline.

Azzal visszajött a szobába, s a bejárati ajtó eget-földet rengető döndüléssel csapódott be.

Újabb látogató

Mély lélegzetet vettem. A szkeccs egyik férfi tagjának eltávoztával bizonyos feszültség látszott tovatűnni a légkörből. Bár a múltban mindig kitűnőnek találtam a társaságát, az iménti jelenet során Chuffy nem éppen a legpajtáskodóbb oldaláról mutatkozott be, s ez azt eredményezte, hogy egy kis ideig olyasformán éreztem magam, mint Dániel az oroszlánbarlangban.

Pauline némiképp zihálva szedte a levegőt. Nem kifejezetten horkantva, de egészen közel jutott ahhoz, amit a horkantás határvidékeként lehet jellemezni. Tekintete kemény volt, szeme fényes. Mélységesen fel volt indulva. Felkapta a földről a fürdőruháját.

– Kopj le, Bertie – szólított fel.

Nyugodt csevegésre számítottam, melynek folyamán áttekintjük majd a helyzetet, kitérvén erre-arra, és igyekezvén megállapítani, hogy mi is volna a legcélszerűbb teendő.

– De figyelj…

– Át szeretnék vedleni.

– Mivé?

– Föl akarom venni a fürdőruhámat.

Nem tudtam őt követni.

– Minek?

– Mert úszni fogok.

– Úszni?

– Úszni.

Elbámultam.

– Csak nem mész vissza a jachtra?

– De igenis visszamegyek.

– De én Chuffyról akartam veled beszélni.

– Soha többé nem akarom a nevét hallani.

Időszerűnek láttam a bölcs öreg közvetítő szerepében megnyilatkozni.

– Ugyan, menj már!

– Hogyhogy?

– Amikor azt mondom: „Menj már!", ezen természetesen azt értem, hogy remélem, nem szándékozod kiadni szegény srác útját egy kis piszlicsáré szerelmi civódás miatt.

Meglehetősen furcsán nézett rám.

– Volnál szíves ezt megismételni? Csak az utolsó előtti három szót.

– A „piszlicsáré szerelmi civódás"-ra gondolsz?

Zihálva lélegzett, s egy pillanatig megint erőt vett rajtam az oroszlánbarlanggal kapcsolatos érzés.

– Nem voltam benne biztos, hogy jól értettelek-e – mondta.

– Azt akarom belőle kihozni, hogy ha veszel (a) egy lányt, meg (b) egy fickót, és felpiszkálod a lobbanékony természetüket, akkor ennek az lesz az eredménye, hogy mindketten egy csomó olyan dolgot mondanak, amelyet egyikük sem gondol komolyan.

– Ó? Nos, hadd áruljam el neked, hogy én minden egyes szavamat komolyan gondoltam. Azt mondtam neki, hogy soha többé nem akarok vele szóba állni. Nem is akarok. Azt közöltem vele, hogy utálom. Utálom is. Disznónak neveztem. Csakugyan disznó is.

– De azért ez piszokul fura, mármint Chuffy disznaival kapcsolatban. Gőzöm se volt róla, hogy vannak neki.

– Már mért ne lennének? Hiszen épp összeillenek.

S ezzel úgy tűnt, a disznó-témát teljesen ki is merítettük.

– Nem vagy te egy kicsit szigorú?

– Az vagyok?

– És túlságosan kemény Chuffyval szemben?

– Az vagyok?

– Nem találod úgy, hogy van mentség a viselkedésére?

– Nem.

– Úgy értem, nyilván sokkolólag hatott szegény öreg cimborára, hogy amikor bevágódott, itt talált téged.

– Bertie.

– Nos?

– Vertek már fejbe székkel valaha?

– Nem.

– Nos, hamarosan részed lehet benne.

Kezdtem ráébredni, hogy nyűgös kedvében van.

– Ej, ej, nahát!

– Ez is ugyanazt jelenti, mint az „Ugyan, menj már!"?

– Nem. Mindössze arra céloztam, hogy sajnálatos az ügy. Két szerető szív örökre elszakad egymástól – nem semmi!

– Úgy gondolod?

– Mindazonáltal, ha csakugyan így érzel, hát így érzel, nem igaz?

– Ahogy mondod.

– Na már most, ami ezt a hazaúszási ötletedet illeti: szerintem buggyant egy idea.

– Hiszen már semmi sincs, ami továbbra is itt marasszon, vagy igen?

– Nincs. Na de az éjszakai úszás… Eléggé hidegnek fogod találni.

– Az lehet. De bánom is én!

– És hogy akarsz feljutni a fedélzetre?

– Bízd csak rám. Felmászom azon az akármin, amiről a horgonyt csüngetik le. Már korábban is megtettem. Úgyhogy légy szíves magamra hagyni, hogy átöltözhessek.

Kimentem a lépcsőpihenőbe. S a lány kisvártatva fürdőruhában jött elő.

– Nem szükséges kikísérned.

– De én természetesen ki foglak, ha tényleg elmész.

– Hát persze hogy elmegyek.

– Nos, ha mindenáron muszáj…

Odakünn csípősebbnek tűnt a levegő, mint valaha. Már a vízbe merülés puszta gondolatától is libabőrös lett a hátam. A lány azonban rá se hederített a hűvösségre. Szó nélkül tovaillant a sötétben, s én fölmentem az emeletre lefeküdni.

Önök azt hihetnék, hogy garázsok meg melegházak után az a tény, hogy ágyban voltam, azonnali alvást eredményezett. De nem így volt. Képtelen voltam elszenderülni. Minél inkább törekedtem rá, elmém annál kitartóbban boncolgatta azt a joggal tragikusnak nevezhető eseménysort, melynek oly kevéssel ezelőtt voltam a részese. Bevallom őszintén, sajgott a szívem Chuffyért. Pauline-ért úgyszintén. Mindkettőjükért egyforma intenzitással sajgott.

Hogy is mondjam csak: vegyük számba a tényeket. Adva van két végtelenül rendes, belevaló teremtés, akiket, mint mondani

szokás, az Isten is egymásnak rendelt, és ilyen szerencsétlen módon, igazából minden ok nélkül kötnek útilaput egymás talpára. Piszokul sajnálatos. Mi több: rohadt egy ügy. Nem kívánom se embernek, se állatnak. Minél többet gondoltam rá, annál ostobábbnak tűnt föl előttem.

És mégis így állt a helyzet. A kemény szavak kimondattak, a szakítás megtörtént. Az egész viszonynak visszavonhatatlanul befellegzett.

Efféle alkalmakkor az együttérző szemlélő számára csupán egyetlen tennivaló kínálkozik, s most rájöttem, hogy ezt őrültség volt nem megcselekednem még azelőtt, hogy lefeküdtem és megpróbáltam elaludni. Kicsusszantam hát takaróim közül, és lementem a földszintre.

A whiskysüveg a faliszekrényben volt. A szifon úgyszintén. A pohár dettó. Kevertem magamnak egy gyógyító serleggel, s leültem. És miközben így tettem, az asztalon egy papírlapot pillantottam meg. Egy rövid levélke volt Pauline Stokertől.

Kedves Bertie!

Igazad volt a hideget illetően. Nem tudtam rászánni magam az úszásra. De van egy csónak a mólónál. Azzal majd a jachthoz evezek, aztán sorsára bízom. Visszajöttem, hogy kölcsönvegyem a felöltődet. Nem akartalak zavarni, így bemásztam az ablakon. Tartok tőle, hogy a felöltődre akár keresztet is vethetsz, mivel természetesen vízbe kell majd vetnem, ha a jachtra értem. Elnézést.

P.S.

Megfigyelték a stílust? Tömör. Staccatószerű. Bizonyságául a sértett szívnek és a nehéz léleknek. Szegény lány iránt mélységesebb szánalmat éreztem, mint valaha, de egyúttal örültem is, hogy valószínűleg nem szerzett be egy csúnya megfázást. Ami a felöltőt illeti, egy könnyed vállrándítással intéztem el. Nem nehezteltem miatta Pauline-ra, bár vadonatúj, selyembélésű darab volt. Több is veszett Hastingsnél: körülbelül így lehetne összegezni ez ügyben elfoglalt álláspontomat.

Összetéptem a levélkét, és visszatértem itókámhoz.

A szervezetre gyakorolt nyugtató hatás tekintetében nincs párja egy jó erős szódás whiskynek. Kábé egy újabb negyedóra múltán olyan nyugodtnak éreztem magam, hogy képes voltam ismét a lefekvés gondolatát fontolgatni, s biztosra vettem, hogy legalább nyolc a háromhoz arányú az esélye annak, hogy ezúttal üdítő álomban lesz részem.

Felálltam hát, és éppen fölcsattogni készültem az emeletre, amikor aznap éjszaka immár másodízben, pokoli zajos kopogtatás hangzott fel a bejárati ajtón.

Nem tudom, önök ingerlékeny emberként jellemeznének-e. Én mindenesetre nem tartom magam annak. Kérdezzék meg ismerőseimet a Parazitában, és valószínűleg azt fogják önöknek mondani, hogy Bertram Wooster, ha a szél- és egyéb időjárási viszonyok engedik, általában véve maga a megtestesült nyájasság. Mindazonáltal, miként Jeevesszel szemben a bendzsólele dolgában kénytelen voltam bizonyságát adni, a végsőkig nem lehet próbára tenni a béketűrésemet. Ilyenformán most ráncba szökkent homlokkal és hűvös tekintettel akasztottam ki az ajtóláncot. Arra készültem, hogy úgy lebaltázom Voules őrmestert – mivel föltételeztem, hogy ő az –, ahogy még soha életében nem volt lebaltázva.

„Voules – készítgettem magamban mondandómat –, ami sok, az sok. Ez a rendőri zaklatás meg kell hogy szűnjön. Ez borzasztó és tűrhetetlen. Nem Oroszországban vagyunk, Voules! Kénytelen vagyok emlékeztetni arra, hogy olyasmik is léteznek ám, mint a *The Times*nak írott, piszokul kemény hangú olvasói levelek!"

Ezt, vagyis hát valami ilyesmit mondtam volna Voules őrmesternek; és ami ettől visszatartott, az se nem gyengeség, se nem szánalom volt, hanem az a tény, hogy a pasas, aki a kopogtatót markolta, egyáltalán nem Voules volt. J. Washburn Stoker állt a küszöbön, és afféle fortyogó dühvel méregetett, amely, ha történetesen nem épp az imént hajtottam volna föl egy éltető kupicával, és nem vértezett volna fel a tudat, hogy Pauline lánya immár nem tartózkodik a fedelem alatt, kétségkívül jócskán rám hozta volna a szívbajt.

Ám az adott körülmények közt teljesen nyugodt maradtam.

– Igen? – mondtam.

Annyi rideg meglepetést és fennhéjázást sűrítettem a szóba, hogy egy kisebb férfiú minden bizonnyal úgy penderült volna hátra a hallatán, mintha puskagolyó találta volna el. J. W. Stoker azonban szemrebbenés nélkül fogadta. Benyomult mellettem a házba, majd visszafordult, és megragadta a vállamat.

– Nos, barátocskám! – szólt.

Hűvös tartózkodással leválasztottam magam. Bár ennek érdekében ki kellett tekergőznöm a pizsamakabátomból, mindazonáltal sikerült.

– Na de kérem!

– Hol a lányom?

– A Pauline lánya?

– Csak egy lányom van.

– És azt kérdi tőlem, hol van ez az egy szem lánya?

– Tudom, hogy hol van.

– Akkor mért kérdezi?

– Itt van.

– Akkor adja vissza a pizsamakabátomat, és mondja meg a lányának, hogy jöjjön be – szóltam.

Még ténylegesen soha nem láttam fogát csikorgató embert, így nem szeretném határozottan állítani, hogy ez volt az, amit J. Washburn Stoker művelt e válságos pillanatban. Meglehet, hogy így tett, meglehet, hogy nem. Mindössze annyit tudok hitelt érdemlően leszögezni, hogy az izmok kidudorodtak orcáin, és állkapcsai olyanformán kezdtek működni, mintha rágógumit csócsálna. Nem volt valami kellemes látvány, ám hála annak, hogy azt a szódás whiskyt, elalvásomat megkönnyítendő, különösen erősre kevertem, képes voltam lelkierővel és flegmával elviselni.

– Itt van, ebben a házban! – mondta a pasas, folytatva a csikorgatást, ha ugyan az volt.

– Miből gondolja?

– Megmondom magának, hogy miből gondolom. Fél órával ezelőtt bementem a kabinjába, és üres volt.

– De hogy a csudába jut eszébe azt föltételezni, hogy éppen ide jött?

– Mert tudom, hogy bele van habarodva magába.

– Szó sincs róla. Úgy tekint engem, mint egy fivért.

– Át fogom kutatni ezt a házat.

– Csak rajta: már kezdheti is.

Feltrappolt az emeletre, én pedig visszatértem az itókámhoz. Na persze, immár nem ugyanahhoz, merthogy egy újabbat kevertem. Úgy éreztem ugyanis, hogy az adott körülmények közt nagyon is indokolttá vált egy repeta. És kisvártatva látogatóm, aki az imént úgy csörtetett föl a lépcsőn, akár egy oroszlán, most olyképpen ereszkedett alá, mint egy bárány. Azt hiszem, egy szülőatya, aki a kora hajnali órákban az eltűnt leányát keresve tolakszik be egy viszonylagos idegen villájába, többé-kevésbé ostoba szamárnak érzi magát. Én mindenesetre biztosan így lennék vele, és észrevehetőleg Stoker is hasonlóképp érzett, mert kissé csoszogva haladt lefelé, és láttam, hogy az iménti gőz, avagy inkább: motiváló erő jócskán eltávozott belőle.

– Tartozom önnek egy bocsánatkéréssel, Mr. Wooster.

– Ne is törődjön vele.

– Amikor fölfedeztem Pauline eltűntét, biztosra vettem…

– Verje ki a fejéből az egészet. Bárkivel megesett volna. Mindkét fél követett el hibát, satöbbi, satöbbi. Felhajt néminemű kis valamit, mielőtt elmegy?

Úgy találtam, bölcsen teszem, ha lehetőleg minél tovább a helyszínen tartóztatom a palit, bőséges időt biztosítandó Paulinenak, hogy visszaérjen a jachtra. Ám Stoker nem volt hajlandó elcsábulni. Gondolatai nyilván túlságosan is lefoglalták ahhoz, hogy itókákat hajtson föl.

– Sejtelmem sincs, hová mehetett – mondta, és önök elképedtek volna a szelídségen, mi több: bizalmas pátoszon, amellyel beszélt. Olybá tűnt, mintha Bertram holmi bölcs, régi barátja lett volna, akit apró kis gondjai-bajai megbeszélése céljából keresett föl. Szemlátomást teljesen megjuhászodott a pali. Akár egy gyerkőc is eljátszódhatott volna vele.

Igyekeztem derűlátó hangot megütni.

– Gondolom, elment úszni egyet.

– Ilyenkor, az éjszaka kellős közepén?

– A lányok hajlamosak fura dolgokat művelni.

– És ő csakugyan fura egy lány. Ez a magába habarodása, például.

E megjegyzése, úgy ítéltem meg, nélkülözte a kellő tapintatot, és kissé össze is ráncoltam volna a szemöldököm, ha eszembe nem jut, hogy épp azt a képtelen ideát igyekszem kiverni az ipse fejéből, hogy létezik bármi efféle belém habarodás.

– Sürgősen korrigálja azt a téveszmét, hogy Miss Stoker a végzetes igézetem alatt áll – unszoltam. – Hiszen betegre neveti magát már a puszta láttomra is.

– Ma délután nem ezt a benyomást szereztem.

– Ó, arra céloz? De hiszen az csak afféle testvéri ölelés volt. Többé nem fog előfordulni.

– Hát nem is ajánlom! – mordult föl, egy pillanatra visszatérvén korábbi modorához. – Nos, nem tartom fel magát, Mr. Wooster. Még egyszer elnézést kérek, amiért bolondot csináltam magamból.

Éppenséggel nem veregettem meg a hátát, de afféle hátbaveregetésszerű kézmozdulatot tettem.

– Ugyan már – mondtam. – Szóra sem érdemes. Bárcsak annyi ficcsem volna, ahányszor én már bolondot csináltam magamból!

És e szívélyes viszony jegyében elváltunk. Ő végigment a kerti ösvényen, én pedig, miután még vagy tíz percig várakoztam, hátha még valaki udvariassági látogatást találna tenni, kihörpintettem poharamat, s felinaltam lefeküdni.

Úgy éreztem, alaposan rászolgáltam az éjszakai nyugalomra, vagy legalábbis arra, ami a lehető legjobban emlékeztet az éjszakai nyugalomra egy olyan helyen, amely tele van Stokerekkel, Pauline-okkal, Voules-okkal, Chuffykkal és Dobsonokkal. Nem sokba telt, mire az elcsigázott szemhéjak lecsukódtak, s elnyomott a buzgóság.

És hát tekintettel a Chuffnell Regis-i éjszakai élet milyenségére, szinte hihetetlennek tűnik, hogy ami legközelebb fölébresztett, az nem egy ágy alól előugró lány volt, sem annak vérben forgó szemekkel berontó atyja, sem pedig egy rendőr őrmester, aki a kopogtatóval ragtime-ot játszik az ajtótáblán, hanem ténylegesen az ablakomon kívül zsivajgó, egy új nap felvirradtát hírül adó madársereg.

Nos, amikor azt mondom: „felvirradtát", ezen valójában azt értem, hogy fél tizenegy tájban volt, egy pompás nyári nap

délelőttjén, és az ablakon beszűrődő napfény hívogatni látszott, hogy keljek föl, és győződjek meg róla, mit is tudnék kezdeni egy tükörtojással, egy szelet sült szalonnával és egy jókora csöbör kávéval.

Szaporán lefürödtem és megborotválkoztam hát, és *joie de vivre*-rel[2] telten leügettem a konyhába.

[2] életörömmel

Egy jacht tulajdonos baljós viselkedése

Csak miután végeztem a reggelivel, és éppen az előkertben ülve bendzsóleléztem, kezdett úgy tűnni, mintha valaki szemrehányóan azt suttogná a fülembe, hogy nincs jogom ilyen vidor hangulatban lenni közvetlenül a történtek utáni reggelen. Piszkos munka ment végbe az elmúlt éjszaka. Tragédia söpört végig a Wooster-otthonon. Alig tíz órával korábban olyan jelenetnek voltam tanúja, amelynek, ha csakugyan olyan nemes anyagból lennék gyúrva, mint hinni szeretem magamról, minden napfényt száműznie kellett volna az életemből. Két szerető szív, melyek egyikével együtt diákoskodtam az elemiben és Oxfordban, a jelenlétemben rúgta össze a patkót, és miután kölcsönösen lyukakat rágtak egymásba, haraggal váltak el, hogy soha többé – legalábbis a dolgok jelenlegi állása szerint – ne találkozzanak. Én pedig íme, itt üldögéltem, gondtalanul és érzéketlenül, a „Fölemelem az ujjam, s vidáman csettintek" című nótát pengetve bendzsólelémen.

Abszolút helytelen. Legott át is váltottam a „Búsongás" című opuszra, és enyhe szomorúság lett rajtam úrrá.

Úgy éreztem, valamit muszáj cselekednem. Lépéseket kell tennem, éspedig a megfelelő csatornákon keresztül.

Ám nem tudtam elleplezni magam elől a tényt, hogy a helyzet bonyolult. Eddigi tapasztalataim szerint ugyanis ha valamelyik haverom megszakította a diplomáciai kapcsolatokat egy lánnyal, avagy a lány ővele, általában egy fedél alatt tartózkodtak egy vidéki kúriában, vagy legalábbis Londonban éltek, ahol nem olyan átkozottul nehéz összehozni egy találkozást, és jóindulatú mosollyal rábírni őket, hogy fogjanak kezet, és béküljenek ki. Ami azonban Chuffy és Pauline Stoker dolgát illeti, vegyük csak sorra a tényeket. A lány a jachton volt, gyakorlatilag talpig vasban. A fiú a Hallban tartózkodott, szárazföldi területen, három mérföldnyire a jachttól. És bárkinek, aki bármiféle békülést kívánt kieszközölni köztük, nálam jóval mozgékonyabb személynek kellett lennie. Való igaz, az ázsióm az éjszaka

folyamán nőtt valamelyest Stoker papa szemében, ámde semmiféle arra vonatkozó célzás sem hangzott el a részéről, hogy hajlandó átengedni nekem a jachtja fölötti parancsnokságot. Körülbelül annyi esélyt láttam arra, hogy érintkezésbe tudjak lépni Pauline-nal, és igyekezzek őt érvekkel meggyőzni, mintha egyáltalán át se jött volna Amerikából.

Mire is akarok kilyukadni? Fogós egy probléma volt, és még mindig javában törtem rajta a fejem, amikor kattant egyet a kertkapu, és Jeevest láttam elősétálni az ösvényen.

– Ah, Jeeves! – szóltam.

Modorom valószínűleg kissé kimértnek tűnt a számára, és ez éppenséggel szándékom szerint való is volt. Amit Pauline mesélt nekem a pasas szabados és megfontolatlan megjegyzéseiről a mentális képességeimet illetően, az jelentékeny mértékben megsebzett. Immár nem ez volt az első eset, hogy efféléket állított rólam, és hát önérzete is van az embernek.

Ám ha kiérezte is hangomból a ridegséget, úgy tett, mintha ügyet sem vetne rá. Magatartása továbbra is nyugodt maradt és szenvtelen.

– Jó reggelt, uram.

– A jachtról jön?

– Igen, uram.

– Miss Stoker ott volt-e?

– Igen, uram. Megjelent a reggelizőasztalnál. Némiképp meglepődtem a láttán, mivel úgy véltem, az a szándéka, hogy a parton marad, és kapcsolatba lép őlordságával.

Kurtán fölnevettem.

– De hiszen kapcsolatba is léptek, jóember!

– Uram?

Letettem a bendzsólelét, és szigorú pillantással néztem az ürgére.

– Maga aztán szép kis kalamajkába ugratott ám be mindenkit az éjjel! – mondtam.

– Uram?

– Hiába is uramozik itt nekem, azzal nem fogja tudni kivágni magát. Mi a jó fenéért nem gátolta meg Miss Stokert abban, hogy tegnap este partra ússzon?

– Aligha vehettem volna magamnak a bátorságot, uram, hogy az ifjú hölgyet eltántorítsam egy olyan vállalkozástól, melynek megvalósítását oly nyilvánvalóan szívügyének tekintette.

– Nekem azt mondta, maga ösztökélte a megtételére, szóval és gesztussal egyaránt.

– Nem, uram. Én csupán helyeslésemnek adtam hangot, midőn a kisasszony kinyilvánította szándékait.

– Azt mondta neki, hogy én örömmel elszállásolom őt éjszakára.

– A kisasszony ugyanis már eldöntötte, hogy az ön otthonában keres menedéket, uram. Én semmi egyebet nem tettem, csupán megkockáztattam azt a vélekedést, hogy ön a lehetőségeihez képest mindent elkövetne, hogy a kisasszony segítségére lehessen.

– Na és tudja, mi lett a dolognak a vége – avagy inkább, ha jó ide ez a szó, kimenetele? Rendőrségi zaklatásban volt részem.

– Valóban, uram?

– Igen. Természetesen nem alhattam a házban, mivel minden áldott zugból és szögletből nyavalyás leányzók türemkedtek elő, ezért a garázsba vonultam vissza. Ám alig töltöttem ott tíz percet, amikor megérkezett Voules őrmester.

– Voules őrmesterrel még nem találkoztam, uram.

– És vele együtt Dobson közrendőr.

– Dobson közrendőrt jól ismerem, uram. Szimpatikus fiatalember. Marynek, a Hall szobalányának udvarol. Vörös hajú lány, uram.

– Álljon ellen az arra való késztetésnek, hogy szobalányok hajszínéről értekezzen, Jeeves – mondtam hidegen. – Nem tartozik a tárgyhoz. Maradjon meg a lényegi kérdésnél, amely nem egyéb, mint hogy álmatlanul töltöttem az éjszakát, ide-oda űzetve a zsandárság által.

– Sajnálattal hallom, uram.

– Végül Chuffy is megérkezett. Teljesen tévesen ítélve meg a helyzetet, ragaszkodott hozzá, hogy betámogasson a szobámba, lehúzza a cipőmet, és ágyba fektessen. Épp ezzel foglalatoskodott, amikor besétált Miss Stoker, rajta a vöröseskék pizsamámmal.

– Fölöttébb zavarba ejtő, uram.

– Az volt. Cefetül csúnyán összebalhéztak, Jeeves.

– Csakugyan, uram?

– Szemek villámlottak, indulatos szavak harsogtak. Végül is Chuffy lezuhant a lépcsőn, és borongva tovatűnt az éjszakában. Mármost a lényegi kérdés – vagyis a dolog veleje – az: mi a csudát lehetne tenni az ügyben?

– A helyzet olyan jellegű, mely elmélyült gondolkodást igényel, uram.

– Úgy érti, még nem tudott kiötölni semmit?

– Csupán e pillanatban értesültem a történtekről, uram.

– Való igaz. Erről, látja, el is feledkeztem. Beszélt ma reggel Miss Stokerrel?

– Nem, uram.

– Nos, annak semmi értelmét nem látom, hogy maga most elmenjen a Hallba, és Chuffyval konzultáljon. Tekintélyes mennyiségű töprengést szenteltem az ügynek, és számomra egyértelműnek tűnik, hogy Miss Stoker az, akinek itt szüksége lesz a meggyőző szóra és a tetszetős érvekkel alátámasztott okoskodásra. Múlt éjszaka Chuffy a legmélyebb érzelmeiben sértette őt meg, és bizony jókora fárasztó aprómunkába kerül majd a jobb belátásra térítése. Ehhez képest Chuffy problémája egyszerű. Nem lennék meglepve, ha máris alaposan ülepen rugdosná saját magát, amiért olyan kapitális ökörként viselkedett. Legfeljebb egy napnyi csöndes elmélkedés elég lesz a számára ahhoz, hogy ráeszméljen: igazságtalan volt a lány irányában. Úgyhogy Chuffyt a győzködés szándékával keresni fel – merő időpocsékolás. Csak hagyja őt békén, és a Természet majd elvégzi a kúrát. Jobban teszi, ha nyílegyenesen visszamegy a jachtra, és utánanéz, mit tud elérni a vonal túlsó végén.

– Nem azzal a szándékkal jöttem ki a partra, uram, hogy őlordságával konzultáljak. Még egyszer meg kell ismételnem, hogy amíg ön nem tájékoztatott az imént, nem volt tudomásom arról, hogy bárminemű szakításra került sor. Idejövetelem indítóoka az volt, hogy átadjak önnek egy levélkét Mr. Stokertől.

Elámultam.

– Egy levélkét?

– Ezt itt, uram. Parancsoljon.

Még mindig hüledezve, felnyitottam a levelet, s elolvastam a tartalmát. Nem mondhatnám, hogy miután így tettem, világosabban láttam.

– Fura, Jeeves.

– Uram?

– Mármint ez a meghívólevél.

– Valóban, uram?

– Abszolúte. Hogy elvár a lakomára az ipse. „Kedves Mr. Wooster – írja Stoker papa –, baromira fel leszek dobódva, ha ma este eljön abrakolni a hajóra. Ne csípje ki magát." A lényegét foglaltam össze. Különös, Jeeves.

– Csakugyan váratlan, uram.

– El is felejtettem közölni magával, hogy a múlt éjszakai látogatóim egyike ugyanez a Stoker volt. Berobogott, s azt üvöltözte, hogy a lánya a fedelem alatt tartózkodik, majd átkutatta a házat.

– Csakugyan, uram?

– Nos, természetesen semmiféle lányt nem talált, mivel Pauline már útban volt visszafelé a jachtra, és a pali tudatában látszott lenni annak, hogy elég nagy bolondot csinált magából. Amikor eltávozott, jócskán meg volt juhászodva. Sőt mi több: udvarias hangot ütött meg velem szemben – azaz olyasmit tett, amit tizenegy a négyhez arányban le mertem volna fogadni, hogy nem tudja, hogy kell. Na de magyarázatául szolgál-e ez ennek a hirtelen támadt vendégszeretetnek? Én nem hiszem. Az éjjel inkább mentegetődzőnek, semmint pajtáskodónak tűnt a pali. Semmilyen jelét nem adta, hogy szívbéli barátságot akarna velem kötni.

– Úgy vélem, uram, lehetséges, hogy a beszélgetés, melyet ma reggel folytattam Mr. Stokerrel…

– Á! Tehát ezek szerint maga volt az, aki előidézte ezt a Bertram-párti hevületet?

– Közvetlenül reggeli után, uram, Mr. Stoker értem küldött, és aziránt tudakozódott, hogy egykor álltam-e az ön szolgálatában. Azt mondta, úgy rémlik neki, mintha New Yorkban látott volna engem az ön lakásában. Miután igenlően válaszoltam, a továbbiakban bizonyos múltbeli incidensekkel kapcsolatban tett fel kérdéseket.

– A macskákról a hálószobámban?

– És a lábmelegítő palackos epizódról.

– Az elcsórt kalapról?

– Meg annak kapcsán is, hogy ön esővizes csatornákon csúszott le, uram.

– És maga erre…?

– Elmagyaráztam, hogy Sir Roderick Glossop elfogultan értékelte ezen eseményeket, uram, s a továbbiakban ismertettem azok hátterét.

– Amire ő…?

– …örvendeni látszott. Alkalmasint arra a következtetésre jutott, hogy tévesen ítélte meg önt. Azt mondta, több esze is lehetett volna, semhogy olyan információknak adjon hitelt, melyek Sir Rodericktől származnak – akire mint vén, kopasz valamire hivatkozott, amely megnevezés pillanatnyilag nem jut eszembe. Úgy hiszem, bizonyára röviddel ezután történhetett, hogy megírta önnek ezt a levelet, amelyben vacsorára hívja meg önt, uram.

Meg voltam elégedve a pasassal. Valahányszor Bertram Wooster a jó öreg hűbéri szellem felszárnyalását tapasztalja, ezt mindig helyesléssel szemléli, s e helyeslésnek hangot is ad.

– Köszönöm, Jeeves.

– Nincs mit, uram.

– Derekasan kitett magáért. Na persze, bizonyos szemszögből tekintve az ügyet, elhanyagolható, hogy Stoker tata dilisnek tart-e engem, vagy sem. Úgy értem, ha egy fickót vérrokoni kötelékek fűztek egy emberhez, aki erős hajlandóságot árult el a kézenjárásra, akkor aligha van abban a helyzetben, már ami az épelméjűség kérdését illeti, hogy döngesse a mellét, és úgy állítsa be magát, mint…

– *Arbiter elegentiarum*[3], uram?

– Pontosan. Éppen ezért nem különösebben tud izgatni, hogy Stoker papa miként vélekedik a felső régióimról. Az ember egyszerűen csak megvonja a vállát. Ám ettől eltekintve, beismerem, hogy ez az enyhülés üdvözlendő. És épp jókor is jött. Elfogadom az ürge meghívását. Úgy tekintem, mint…

---

[3] Mértékadó szaktekintély

– *Amende honorable*-t[4], uram?

– Én olajágat akartam mondani.

– Vagy olajágat. A két szófordulat voltaképp rokon értelmű. Jómagam hajlok rá, hogy a francia kifejezést az adott körülmények között talán valamelyest pontosabbnak ítéljem – minthogy bűntudat és a jóvátétel vágya is kiérzik belőle. Ám ha ön szimpatikusabbnak találja az „olajág" terminust, azt is nyugodtan használhatja, uram.

– Köszönöm, Jeeves.

– Nincs mit, uram.

– Gondolom, tudja, hogy teljesen kiverte a fejemből, amit mondani akartam?

– Elnézését kérem, uram. Nem kellett volna közbeszólnom. Ha jól emlékszem, épp azt az észrevételt tette, hogy szándékában áll elfogadni Mr. Stoker meghívását.

– Á, igen. Nos, rendben van. Elfogadom a meghívását – és hogy azt olajágnak avagy *amende honorable*-nek tekintjük-e, az teljesen lényegtelen, egykutya, tökmindegy, és semmit nem változtat a leányzó fekvésén, Jeeves…

– Nem, uram.

– És megmondjam magának, miért fogadom el a meghívást? Azért, mert ily módon alkalmam nyílik rá, hogy összejöjjek Miss Stokerrel, és szót emeljek nála Chuffy érdekében.

– Értem, uram.

– Persze, nem mintha ez könnyűnek ígérkezne. Nem is igen tudom, miféle vezérfonal mentén kéne érvelnem.

– Ha élhetnék egy javaslattal, uram. Úgy hiszem, az ifjú hölgy szerfölött kielégítően reagálna annak bejelentésére, hogy őlordsága gyengélkedik.

– De hiszen Pauline tudja róla, hogy olyan egészséges, mint a makk.

– Gyengélkedését a tőle való elválás okozta lelki gyötrelem idézte elő.

– Aha! Pedzem már! Megzavarodott?

– Pontosan, uram.

– Öngyilkosságot fontolgat?

---

[4] Nyilvános megkövetést

– Ahogy mondja, uram.

– És a lány gyengéd szíve megindul ezen, igaz?

– Nagyon is valószínű, uram.

– Akkor hát ezen a csapáson haladok majd. Amint látom, ez a meghívás este hétre szól. Eléggé korai időpont, mi?

– Úgy vélem, a szervezés során Dwight úrfi kényelmét tartották szem előtt, uram. Ugyanis ez lesz az a születésnapi zsúr, amelyről tegnap tájékoztattam önt.

– Ó, igen, persze. És utána a néger minstrel együttes ad majd szórakoztató műsort. Ugye jönnek?

– Igen, uram. A négerek jelen lesznek.

– Kíváncsi vagyok, adódik-e majd rá alkalmam, hogy váltsak pár szót a bendzsósukkal. Bizonyos technikai jellegű kérdésekről szeretnék vele konzultálni.

– Ez kétségkívül megoldható lesz majd, uram.

Némi tartózkodás érződött ki a pasas hangjából, s láttam, hogy számára kényelmetlen fordulatot vett a beszélgetés. Úgy értem, régi seb tépetett föl.

Nos, mindig úgy tapasztaltam, hogy az ember efféle alkalmakkor a nyílt és direkt probléma-megközelítéssel megy a legtöbbre.

– Rohamléptekkel haladok előre a bendzsólelezésben, Jeeves.

– Valóban, uram?

– Akarja, hogy eljátsszam magának „A szerelem sötét verem" című számot?

– Nem, uram.

– Így hát változatlanok a hangszerrel kapcsolatos nézetei?

– Igen, uram.

– Ej, ej! Pedig kár, hogy nem tudtunk közös nevezőre jutni ez ügyben.

– Igen, uram.

– Mindazonáltal: ez van. Harag nincs belőle.

– Nincs, uram.

– Jóllehet sajnálatos a dolog.

– Fölöttébb sajnálatos, uram.

– Nos, mondja meg Stoker papának, hogy pontban hétkor ott leszek, pántlikával a hajamban.

– Igen, uram.

– Vagy írjak inkább egy pár soros, udvarias hangú levélkét?

– Ne, uram. Azt az utasítást kaptam, hogy szóban vigyem meg a választ.

– Akkor hát rendben.

– Igenis, uram.

Ilyenformán hajszálpontosan hét órakor a jacht fedélzetére léptem, s kalapomat és könnyű felöltőmet átadtam egy arra járó vén tengeri medvének. Ezt vegyes érzelmekkel tettem, mivel keblemben ellentétes emóciók csatáztak. Egyrészt Chuffnell Regis friss, ózondús levegője kitűnő étvágyat csinált, és New York-i emlékeimből tudtam, hogy J. Washburn Stoker jóltartja vendégeit étellel-itallal. Másrészt viszont a társaságában sohasem éreztem magam igazán nyugodtnak, és ezúttal se különösebben vágytam rá. Önök, ha netán kedvük tartaná, így valahogy fogalmazhatnák meg a dolgot: A hús-vér, avagy testi Wooster örömmel tekintett a lakoma elébe, ám a spirituális valója meglehetősen ódzkodott tőle.

Tapasztalataim szerint kétféle korosodó amerikai létezik. Az egyik, a köpcös, szarukeretes szemüveget viselő fajta, maga a pajtásiasság. Úgy üdvözöl, mintha a kedvenc fia lennél, és mielőtt észbe kapnál, ő már munkálkodik is a koktélkeverővel, vidám nevetéssel beléd diktál vagy két pohárral, tájszólásban elmesél egy jópofa sztorit két írről, Patről és Mike-ról, és – röviden – az életet egy nagyszerű, édes dallá varázsolja.

A másik, aki is csupa szögletes áll meg hűvös, komor szemmeregetés, aggodalommal látszik tekinteni az angol kuzinra. Híján van minden pajkosságnak. Hajlamos a borongásra. Keveset beszél. Fájdalmas képpel szívja be a levegőt. És amint újra meg újra elkapod a pillantását, olybá tűnik, mintha egy nyers osztrigával ütköznél össze.

Ezen utóbbi osztálynak avagy fajnak volt J. Washburn Stoker mindig is az örökös alelnöke.

Éppen ezért jelentékeny mérvű megkönnyebbüléssel tapasztaltam, hogy ma este kissé fölengedett a pasas. Ha nem is volt kifejezetten szeretetre méltó, de határozottan olyan ember benyomását keltette, aki oly közel jutott a szeretetreméltósághoz, amennyire csak az erről alkotott fogalmai képessé tették rá.

– Remélem, nincs kifogása egy csendes, családi vacsora ellen, Mr. Wooster? – mondta, miután kezet ráztunk.

– Hát persze hogy nincs. Irtóra rendes magától, hogy meghívott – feleltem, nem akarván alulmaradni az udvariaskodásban.

– Csupán ön, Dwight és jómagam veszünk részt benne. A lányom ugyanis épp az imént ment el lefeküdni. Fáj a feje.

Ez meglehetősen lesújtó hír volt. Mi több, úgy éreztem, mintha expedíciómat a tulajdonképpeni értelmétől fosztaná meg.

– Ó? – szóltam.

– Attól tartok, a múlt éjszakai viszontagságok kissé túlságosan is megviselték – mondta Stoker papa ama régi, halszerű kifejezéssel tekintetében. Én azonban, a sorok közt olvasván, éltem a gyanúperrel, hogy Pauline-nak büntetésből kellett vacsora nélkül ágyba marsolnia. Stoker papa nem tartozott a felvilágosult gondolkodású, modern szülők közé. Kétségkívül volt benne valami, mint korábban már alkalmam nyílt megfigyelni, egy zord, sziklák közt bolyongó Zarándok Atyából. Egyszóval olyan ember volt, aki a családjával való viszonyában hitt az erős kéz politikájában.

Ama pillantást elkapva, kissé nehezemre esett megformálni a szívélyes érdeklődés szavait.

– Akkor maga - öö... izé... Pauline... öö... ?

– Igen. Teljesen igaza volt, Mr. Wooster. A lányom az éjjel csakugyan úszni ment.

És miközben beszélt, tekintetében egy pillanatra újból megjelent ama halszerű jelleg. Látni való volt, hogy Pauline szénája egyáltalán nem állt jól ezen a délutánon, és szerettem volna közbevetni egy jó szót a szegény szerencsétlen flótás érdekében. Ám azonkívül, hogy a lányok már csak ilyenek, amit nyomban el is vetettem, semmi egyéb nem jutott eszembe.

E pillanatban azonban egy hajóinasféle bejelentette, hogy tálalva van a vacsora, és bevonultunk az étkezdébe.

Meg kell mondjam, hogy a vacsora folyamán voltak pillanatok, amikor fájlaltam, hogy bizonyos események, melyek fölött nem lehetett szemet hunyni, azt eredményezték, hogy a Hall-beli társaság távol maradt az ünnepi asztaltól. Önök bizonyára kétségbe vonják ezt a megállapítást, mivel arra a

vélekedésre hajlanak, hogy egy díszvacsora sikerének az a fő feltétele, hogy azon nincs jelen Sir Roderick Glossop, Lady Chuffnell nagyasszony, valamint annak fiacskája, Seabury. Mindazonáltal én kitartok a véleményem mellett. A légkörben volt egy bizonyos kényelmetlen valami, amitől többé-kevésbé megkeseredett a falat a számban. Ha nem úgy állt volna a helyzet, hogy ez a pasas, ez a Stoker úgyszólván kezét-lábát törte azért, hogy meghívhasson engem, azt mondtam volna, hogy az est folyamán mindvégig púpnak érzett a hátán. Többnyire csak ült, zajosan rágva, és komor hallgatásba burkolózva, mint olyasvalaki, aki forgat valamit a fejében. Amikor pedig beszélt, ezt szembetűnő minekishívjákkal tette. Azaz úgy értem: nem kifejezetten a szája sarkából, de ehhez nagyon is közel járt.

Minden tőlem telhetőt elkövettem, hogy előmozdítsam a folyékony társalgás beindítását. Ám csak miután az ifjú Dwight eltávozott az asztaltól, és szivarra gyújtottunk, éreztem úgy, hogy rátaláltam a témára, mely érdeklődést kelt, vidít és szórakoztat.

– Pompás egy hajó ez, Mr. Stoker – mondtam.

A pasi arcán első ízben jelent meg holmi élénkségféle.

– Nem sok különb van nála.

– Ez idáig nemigen foglalkoztam jachtozással. És hát, kivéve egyik évben Crowesban, ekkora méretű hajón se jártam még soha.

Stoker papa megszívta a szivarját. Egyik szemgolyója egy félfordulatot tett felém, majd újból alapállásba tért vissza.

– Vannak előnyei, ha az embernek jachtja van.

– Ó, hogyne.

– Bőségesen akad hely a barátai elszállásolására.

– Dögivel.

– És ha már a helyszínen vannak, nem tudnak olyan könnyen meglépni, ahogyan szárazföldön tehetnék.

Ez furcsa szemléletmódnak tűnt, de úgy ítéltem meg, hogy egy Stoker-szerű ipsének nyilván nehézségeket okozhat a vendégei megtartása. Vagyis föltételeztem, hogy a múltban e téren fájdalmas tapasztalatai lehettek. És hát, természetesen, egy házigazdát mi sem tud annyira paffá tenni, mint ha azt követően, hogy valaki hosszas vendégeskedésre érkezett a vidéki kúriájába,

a második napon, úgy ebédidő tájt arra kell eszmélnie, hogy az illető szép csöndben lelécelt a vasútállomásra.

– Van kedve szétnézni a hajón?

– Remek ötlet – feleltem.

– Örömmel körbekalauzolom magát. Ez, ahol most vagyunk, a fő szalon.

– Ah! – szóltam.

– Most megmutatom a luxuskabinokat.

Felállt, és folyosókon meg ilyeneken mentünk végig. Egy ajtóhoz érkeztünk. Kinyitotta, és felkapcsolta a villanyt.

– Ez az egyik legnagyobb vendégszobánk.

– És milyen takaros!

– Menjen be, és nézzen körül.

Nos, nem sok olyan néznivaló volt benne, amit a küszöbről is ne láthattam volna, de az embernek efféle alkalmakkor muszáj udvariasnak lennie. Beslattyogtam a helyiségbe, és megnyomkodtam az ágy kárpitját.

És miközben így tettem, bevágódott az ajtó. És mire megfordultam, az öreg fiú eltűnt.

Eléggé fura, vélekedtem. Sőt mi több: kifejezetten fura. Az ajtóhoz mentem, és lenyomtam a kilincset.

A nyüves ajtó zárva volt.

– Hahó! – kiáltottam.

Semmi válasz.

– Hé! Mr. Stoker!

Síri csend.

Visszamentem az ágyhoz, és letelepedtem rá. Úgy tűnt, hogy a szitu gondolkodást kíván.

Kezdje el a mázolást, Jeeves!

Nem mondhatnám, hogy tetszett a dolgok állása. Amellett, hogy teljesen össze voltam zavarva, és egyáltalán nem tudtam követni a forgatókönyvet, kifejezetten kényelmetlenül éreztem magam. Nem tudom, önök olvasták-e véletlenül „A hét álarcos" című könyvet. A hátborzongató rémregények egyike, és van benne egy fickó, Drexdale Yeats magánnyomozó, aki egyik éjjel egy pincében elkezd bűnjelek után kutatni, és alig gyűjtött össze néhányat, amikor – püffneki! – fémes csengésű döndülés hangzik fel, s íme, azon veszi észre magát, hogy rácsapták a rejtekajtót, és valaki csúnyán felvihog a túloldalon. Egy pillanatra még a szívverése is elállt, és most az enyém is ugyanígy tett. Leszámítva a csúnya vihogást (melyet ugyan Stoker nagy valószínűséggel anélkül is hallathatott, hogy a fülem felfogta volna), úgy ítéltem meg, hogy az én esetem többé-kevésbé teljes mértékben megegyezett az övével. Akárcsak a jó öreg Drexdale, én is holmi lappangó veszélyt szimatoltam.

Na persze, meg kell hogy jegyezzem, ha történetesen valamely vidéki kúriában való vendégeskedésem során esik meg velem efféle, és a kéz, amely ráfordította a kulcsot, a cimboráim egyikéé lett volna, önként kínálkozott volna a magyarázat. Vidám tréfának tulajdonítottam volna a dolgot. A baráti köröm ugyanis hemzseg az olyan fickóktól, akik átkozottul murisnak tartják, ha besuvaszthatnak téged egy helyiségbe, és rád zárhatják az ajtót. Ám a jelenlegi alkalommal ezt nem tudtam megfejtésként elfogadni. Stoker papából ugyanis teljességgel hiányzott a tréfálkozó hajlam. Bármiképp vélekedjenek is önök erről a tőkehalszemű fazonról, játékos kedvűnek bizonyára soha nem neveznék. Ha egyszer Stoker papa elraktározni látta célszerűnek vendégeit, akkor erre nyilván megvolt a maga alapos és vészterhes oka.

Nem csoda hát, ha miközben az ágy szélén ült, töprenkedve füstölve szivarját, Bertram jócskán feszengett. Óhatatlanul is Stoker másod-unokatestvérére, George-ra kellett gondolnia, aki

is kétségkívül hibbant egy figura volt. És ki tudja, hogy ez a hibbantság nem öröklődik-e a családban? Úgy értem, azt a Stokert, aki embereket zár be luxuskabinokba, érzésem szerint csupán egy rövidke lépés választotta el egy olyan Stokertől, aki nyáladzó állkapoccsal és vad, állati tekintettel tér vissza, hogy húsvágó bárddal vegye őket kezelésbe.

Így azután, midőn egy kattanás hallatszott, s kinyílt az ajtó, és a küszöbön házigazdámat pillantottam meg, beismerem, hogy eléggé összehúztam magam, és felkészültem a legrosszabbakra.

A modora azonban megnyugtató volt. Bár zihálva szedte a levegőt, de korántsem viselkedett emberbőrbe bújt sátánként. Tekintete higgadt volt, szája mentes a tajtéktól. És még mindig a szivarját pöfékelte, amit ugyancsak biztató jelként értékeltem. Úgy értem, bár még soha nem találkoztam elmebeteg gyilkossal, de mindenképp úgy képzelem el, hogy mielőtt rávetné magát egy fickóra, legelőször is eldobja a szivarját.

– Nos, Mr. Wooster?

Sosem volt számomra egészen világos, mit kell rá felelni, amikor pasik azt mondják nekem, hogy „Nos?", és ezúttal se tudtam.

– Elnézését kell kérnem, amiért olyan kurtán-furcsán hagytam el magát – folytatta Stoker –, de meg kellett nyitnom a koncertet.

– Magam is nagy várakozással tekintek a koncert elé – mondtam.

– Kár – felelte Stoker papa. – Ugyanis le fog róla maradni.

Mélázón mustrálgatott.

– Volt idő, midőn még fiatalabb voltam, amikor kitekertem volna a nyakát – szólt.

Csöppet sem tetszett nekem az irány, melyet társalgásunk vett. Hisz végül is minden ember annyira fiatal, amennyire annak érzi magát, és nem lehetett tudni, hogy Stoker papában nem ébred-e föl hirtelen a… minek is nevezik?… az ifjúság csalfa illúziója. Egyszer volt egy nagybácsikám, akinek hetvenhat évesen, seprőt tartalmazó portói óbor hatása alatt, fára mászni támadt kedve.

– Ide figyeljen – mondtam udvariasan bár, de bizonyos mérvű sürgetéssel a hangomban. – Noha tudom, hogy rablom

vele a drága idejét, de volna szíves elárulni, mi a kórság ez az egész?

– Hát nem tudja?

– Nem én. Kössenek fel, ha tudom.

– Még csak sejtelme sincs róla?

– Nincs. Itt gebedjek meg, ha van.

– Akkor legjobb lesz, ha elmondom magának az elejétől kezdve. Talán emlékszik még a múlt éjszakai látogatásomra, ugye?

Azt feleltem, hogy még nem feledkeztem el róla.

– Azt hittem, hogy a lányom a maga villájában tartózkodik. Átkutattam az épületet, de Pauline-t nem találtam meg.

Nagylelkűen csaptam egyet a levegőbe.

– Mindnyájan követünk el hibákat.

A pasas bólintott.

– Na igen. Így hát távoztam. És tudja-e, mi történt, miután eljöttem magától, Mr. Wooster? Éppen kiléptem a kertkapun, amikor a helybeli rendőr őrmesterük megállított. Gyanakvónak tűnt.

Rokonszenvezően intettem szivarommal.

– Valamit muszáj lesz tenni azzal a Voules-lal kapcsolatban – mondtam. – Valóságos istencsapása az a pasas. Remélem, jól kiosztotta.

– Egyáltalán nem. Úgy voltam vele, hogy csupán a kötelességét teljesíti. Megmondtam neki, ki vagyok, és hol lakom. Megtudván, hogy erről a jachtról jöttem, arra kért, hogy kövessem őt a rendőrségre.

El voltam képedve.

– Ezt a pofátlanságot! Úgy érti, beszipkázta magát?

– Ugyan, dehogy. Nem tartóztatott le. Azt kívánta, hogy azonosítsak valakit, aki őrizetben van.

– Akkor is arcátlanság volt tőle. Hogy jött ahhoz, hogy magát ilyesmivel fárassza? Különben is, már hogy a csudába tudna maga bárkit is azonosítani? Úgy értem, idegen errefelé, meg minden.

– Ebben az esetben egyszerű feladatot jelentett. A fogoly ugyanis történetesen az én Pauline lányom volt.

– Micsoda?!

– Igen, Mr. Wooster. Úgy tűnik, hogy ez a Voules nevű ember tegnap éjszaka a hátsó kertjében tartózkodott – ez szomszédos az önével, mint bizonyára emlékszik rá –, és látta, amint egy alak éppen kimászik az ön házának földszinti ablakán. Voules keresztüliramlott a kerten, és elfogta ezt az egyént. Az én Pauline lányom volt az. Fürdőruhát, valamint az ön tulajdonát képező felöltőt viselt. Így hát, látja, igaza volt, amikor azt mondta nekem, hogy Pauline valószínűleg úszni ment.

Gondosan leverte a hamut szivarjáról. Nekem azonban szükségtelen volt így tennem az enyémmel.

– Bizonyos, hogy pár perccel a megérkezésem előtt még önnél kellett lennie. Nos, Mr. Wooster, talán most már megérti, mit akartam mondani azzal, hogy midőn fiatalabb voltam, ilyesmiért kitekertem volna a nyakát.

Semmi mondanivalóm nem akadt. Néha van így az emberrel.

– Manapság viszont már higgadtabban gondolkodom – folytatta. – A könnyebbik utat választom. Azt mondom magamnak, hogy bár Mr. Wooster nem az a vő, akire, ha rajtam áll, a választásom esett volna, de ha már kényszerhelyzetbe kerültem, hát üsse kő: nincs mit tennem. Különben is, maga nem az a makogó idióta, amilyennek egy időben gondoltam, s ezt örömmel állapítom meg. Azóta értesültem róla, hogy azok a történetek, melyek arra késztettek, hogy felbontsam a maga Pauline-nal New Yorkban kötött eljegyzését, igaztalanok voltak. Így hát mindent ugyanolyannak tekinthetünk, mint amilyen három hónappal ezelőtt volt. Pauline ama levelét pedig olybá vesszük, mintha meg se íródott volna.

Amikor az ember ágyon ül, nem képes rá, hogy megtántorodjon. Máskülönben így tettem volna, éspedig jókora hévvel. Úgy éreztem magam, mintha egy rejtett kéz gyomorszájon suvasztott volna.

– Úgy érti…?

Keményen a szemem közé nézett. Rémes egy pillantás volt, fagyos és egyszersmind tüzes is, ha tudnak követni. Olyasféle, mint „A Főnök Szeme Mindent Lát" című óriásreklámon. Simán keresztülhatolt rajtam, és el is vesztettem a fonalat.

– Föltételezem, hogy feleségül akarja venni a lányomat, ugye?

Nos hát, természetesen... úgy értem, a fenébe is!... az ember nemigen tud mit mondani egy efféle megjegyzésre. Végül is egy „Ó, ah!" volt az, amit válasz gyanánt el tudtam rebegni.

– Nem egészen világos számomra, hogy ön egész pontosan mit is ért az „Ó, ah!" kifejezés alatt – szólt Stoker papa, és Isten az atyám, piszokul kíváncsi vagyok rá, vajon önök fölfigyeltek-e egy nem kevéssé fura valamire. Arra célzok, hogy bár e jóembernek még csupán alig huszonnégy órája volt szerencséje Jeeves társaságához és tessék: azt kivéve, hogy Jeeves „kifejezésen"-t mondott volna „kifejezés alatt" helyett, és közbeiktatott volna egy-két „uram"-ot, máris szakasztott úgy beszélt, mint ő. Úgy értem: cefetül sokatmondó egy körülmény. Emlékszem, egyszer egy hétre a lakásomon szállásoltam el Macskatáp Potter-Pirbrightot, és már a második napon holmi „latens adottságok felbecsülésé"-t emlegetett nekem valakivel kapcsolatban. Éspedig az a Macskatáp, aki mindig is azt hitte, hogy ugratod, valahányszor arról biztosítottad, hogy az angol nyelvben egyszótagosnál hosszabb szavak is vannak. Szóval, mint mondom, beszédes egy körülmény.

Na de hol is tartottam?

– Nem egészen világos számomra, hogy ön egész pontosan mit is ért az „Ó, ah!" kifejezés alatt – mondta Stoker –, de úgy vélem, azt kívánja vele értésemre adni, hogy el akarja venni a lányomat. Nem fogok úgy tenni, mintha örvendeznék, de az ember nem mindig azt kapja, amire vágyik. Mi az álláspontja a jegyességgel kapcsolatban, Mr. Wooster?

– A jegyességgel?

– Rövid legyen vagy hosszú?

– Nos...

– Én a rövid időtartam híve vagyok. Azt hiszem, legjobb lesz minél gyorsabban túlesnünk ezen az esküvőn. Még ki kell majd derítenem, hogy ez ideát milyen hamar bonyolítható le. Az a gyanúm, itt nem lehet csak úgy egyszerűen elmenni a legközelebbi paphoz, mint az én hazámban. Megvannak a sajátos formaságai. Amíg ezek elintéződnek, addig ön természetesen a vendégem lesz. Attól tartok azonban, hogy nem biztosíthatok önnek szabad mozgást a hajón, mivel ön eléggé izgő-mozgó fiatalember, és netán hirtelen eszébe jutna, hogy valahol másutt

van randevúja – holmi alkalmatlan találka, mely a távozását tenné szükségessé. Ámde minden tőlem telhetőt megteszek, hogy kényelmessé tegyem az e szobában való tartózkodását a következő néhány nap folyamán. Azon a polcon talál könyveket – gondolom, olvasni tud? –, az asztalon pedig cigarettát. Néhány percen belül ideküldöm az emberemet valami pizsamával meg ilyenekkel. Most pedig jó éjszakát kívánok önnek, Mr. Wooster. Vissza kell térnem a koncertre. Nem maradhatok távol a fiam születésnapi zsúrjáról, még annak az élvezetnek a kedvéért sem, hogy önnel cseveghetek, ugye megérti?

Azzal kiillant az ajtón és felszívódott, s én egyedül maradtam.

Mármost úgy alakult, hogy kétszer a pályafutásom során már részem volt abban az élményben, hogy egy cellában üljek, és kulcsoknak zárakban való elfordulását hallhassam. Az első ilyen alkalom az volt, melyre Chuffy célzott a minap, vagyis amikor azt kellett bizonygatnom a rendőrbírónak, hogy a West Dulwich-i illetőségű Plimsollok egyike vagyok. A második alkalommal pedig – és eléggé furcsa módon, mindkét eset a Csónakverseny éjszakáján történt – egy régi haverommal, Oliver Sipperleyvel arra szövetkeztem, hogy mint szuvenírt elemeljek egy rendőrsisakot, amely feladat végrehajtása közben arra kellett eszmélnem, hogy abban benne van egy rendőr. Mindkét alkalommal rács mögött végeztem, és önök esetleg azt föltételezhetik, hogy egy magamfajta visszaeső bűnös mostanra már hozzászokhatott a dologhoz.

Igen ám, csakhogy a jelen szitu valami egészen más volt. A korábbi két esetben pusztán egy mérsékelt összegű bírság kilátásával kellett szembenéznem. Ezúttal azonban életfogytiglani ítélet várt rám.

Egy felületes szemlélő, tekintettel Pauline nem mindennapi szépségére, valamint arra a tényre, hogy több mint ötven millió dolcsira rúgó summa örökösnője, esetleg azt hihette volna, hogy midőn most gyötrő lelki kínokat éltem át annak eshetősége miatt, hogy nőül kell őt vennem, teljesen fölöslegesen csaptam akkora hűhót. Ez a szemlélő, nem vitás, azt kívánta volna, bár feleannyi panaszra volna oka, mint nekem. Ám ez mit sem változtat azon a

tényen, hogy igenis lelki kínokat éltem át, mégpedig jókora mérvűeket.

Eltekintve attól, hogy nem akartam feleségül venni Pauline Stokert, az volt az átkozottul súlyos bökkenő, hogy ő meg nem óhajtott hozzám jönni. Mert jóllehet a közelmúltbeli szakításukkor cefetül nagy rámenősséggel és vehemenciával osztotta ki Chuffyt, azért én biztosra vettem, hogy legbelül, a szíve mélyén továbbra is ott izzott a srác iránti szerelem, és hogy csupán némi dugóhúzó-tevékenységre volt szükség az újbóli felszínre hozásához. Na és Chuffy is, annak ellenére, hogy lebukfencezett a lépcsőn, és nagy peckesen elvonult az éjszakába, még mindig szerette őt. Így hát, miután számba vettem a pro és kontra érveket, oda lyukadtam ki, hogy ha feleségül venném ezt a lányt, nemcsak hogy szószba keverném magam, hanem egyszersmind összetörném mind a lány, mind pedig a régi diákcimbora szívét. És ha ez nem elegendő indok arra, hogy egy fickó lelki kínokat éljen át, akkor nagyon szeretném tudni, hogy mi számít ilyen indoknak.

Csupán egyetlen fénysugár derengett föl a sötétségben – nevezetesen: hogy Stoker papa azt mondta, ideküldi az emberét az éjszakára szükséges kellékekkel. Meglehet, hogy Jeeves rálel majd a kiútra.

Ámbár hogy akár Jeeves miként tudna engem kiszabadítani e jelenlegi slamasztikából, az meghaladta képzelőerőmet. Ilyenformán azzal az érzéssel nyomtam el szivaromat és dőltem végig az ágyon, hogy egyetlen buki se habozna mindössze száz az egyhez arányúra taksálni Jeeves közreműködésének esélyét.

Még mindig az ágytakaróval babráltam, amikor kinyílt az ajtó, és egy tiszteletteljes köhintés arról tájékoztatott, hogy a pasas a köreimben van. Az öle különféle ruhaneműkkel volt tele. Letette őket egy székre, és olyasfajta pillantással nézett rám, amit leginkább a „részvétteljes" szóval tudnék jellemezni.

– Mr. Stoker utasított, hogy hozzam el az ön pizsamáját, uram.

Elhaló nyöszörgést hallattam.

– Nekem most nem pizsamára van szükségem, Jeeves, hanem gerleszárnyakra. Értesülve van a legújabb fejleményről?

– Igen, uram.

– Ki mondta el magának?

– Miss Stoker volt az informátorom, uram.

– Beszélgetést folytatott vele?

– Igen, uram. A kisasszony felvázolta nekem a Mr. Stoker kovácsolta terv körvonalait.

E gázos ügy kezdete óta az első reménysugár csillant föl előttem.

– Jupiterre mondom, Jeeves, támadt egy ötletem! A dolgok nem is állnak annyira rosszul, mint gondoltam.

– Nem, uram?

– Nem. Hát nem érti? Stoker papa hiába is löki itt nekem a szöveget olyan… öö…

– Fennhéjázóan, uram?

– Dölyfösen.

– Dölyfösen vagy fennhéjázóan, uram; amelyik önnek szimpatikusabb.

– Szóval Stoker papa hiába is löki itt nekem a szöveget olyan dölyfös fennhéjázással az összeboronálásunkról, mivel nem teheti meg, Jeeves. Miss Stoker ugyanis egyszerűen csak hátracsapja majd a fülét, és minden együttműködést megtagad. Egy lovat oda lehet ugyan vezetni az oltárhoz, Jeeves, de leitatni már nem.

– Az ifjú hölggyel nemrég folytatott beszélgetésem során, uram, nem az volt a benyomásom, mintha ellenezné a tervet.

– Mit beszél?!

– Nem, uram. A kisasszony, ha mondhatom így, rezignáltnak és kihívónak tűnt.

– Mindkettő egyszerre nem lehetett.

– De igen, uram. Miss Stoker viselkedését részben egykedvűség jellemezte, mintha úgy érezné, hogy immár minden mindegy, ám megítélésem szerint az a gondolat is befolyásolta, hogy házastársi kapcsolatra lépvén önnel, hogy így mondjam: kihívó gesztust tenne őlordsága irányában.

– Kihívó gesztust?

– Igen, uram.

– Letromfolná őt, úgy érti?

– Pontosan, uram.

– Micsoda átkozottul buggyant ötlet! Az a lány nyilván meg van hibbanva.

– A nők lelkialkata kétségkívül különös, uram. Pope, a költő…

– Ne törődjön most Pope-pal, a költővel, Jeeves.

– Nem, uram.

– Vannak idők, amikor az ember mindent szívesen hall Pope-ról, a költőről, ám akadnak pillanatok, amikor erre egyáltalán nem vágyik.

– Nagyon igaz, uram.

– A lényeg az, hogy a jelek szerint nyakig ülök a pácban. Ha a lány csakugyan így érez, semmi sem menthet meg. Kipurcant ember vagyok.

– Igen, uram. Hacsak…

– Hacsak?

– Nos, azon tűnődtem, uram, hogy egészében véve nem az volna-e a legjobb, ha ön oly módon próbálná meg elejét venni valamennyi kellemetlen és feszélyező bonyodalomnak, ha eltávozna a jachtról.

– He?

– A jachtról, uram.

– Értettem, hogy azt mondta: „a jachtról". Én pedig azt mondtam: „He?" Jeeves – folytattam, és remegett a hangom –, egyáltalán nem vall magára, hogy egy efféle válsághelyzetben, hogy úgy mondjam, szalmaszálakkal a hajában jöjjön be ide, és abszolút sületlenségeket fecsegjen össze. Már hogy a fészkes fenébe tudnám elhagyni a jachtot?

– A dolgot könnyen el lehetne rendezni, ha ön is úgy akarja, uram. Természetesen bizonyos kényelmetlenséggel is számolnia…

– Jeeves – vágtam közbe –, azt leszámítva, hogy az ökörszemablakon préseljem magam keresztül, ami nyilván lehetetlen volna, kész vagyok bármely kis múló kényelmetlenség elviselésére, ha a révén megszabadulhatok erről a nyüves úszó tömlöcről, és szilárd talajra tehetem a lábam. – Szünetet tartottam, és aggodalmaskodva szemléltem a palit. – Ez, ugye, nem csupán üres szájtépés? Csakugyan készen áll a terve?

– Igen, uram. Az ok, amiért azt haboztam előterjeszteni, az volt, hogy tartottam tőle, ön esetleg nem helyeselné annak ideáját, hogy cipőkrémmel kenjem be az arcát.

– Micsoda?!

– Minthogy az idő sürget bennünket, uram, úgy vélem, nem volna célszerű égetett parafa dugót használni.

Arcomat a fal felé fordítottam. Ez maga volt a vég.

– Hagyjon el, Jeeves – susogtam. – Maga felöntött a garatra.

És nem vagyok benne biztos, hogy ami késként hasított belém, még annál is hevesebben, mint ahogy a félelmetesen gázos helyzetem miatti aggodalom gyötört, az nem az a felismerés volt-e, hogy eredeti gyanúm igazolódott be, vagyis hogy mindezen évek után ama nagyszerű agyvelő végül is felmondta a szolgálatot. Mert noha tapintatosan úgy tettem, mintha mindezt a halandzsát égetett parafa dugóról meg cipőkrémről merő pityókosságnak tulajdonítanám, a lelkem mélyén meg voltam győződve, hogy a fickó begolyózott.

Köhintett.

– Ha megengedi, hogy megmagyarázzam, uram. A zenészek e percekben fejezik be előadásukat. Rövidesen eltávoznak a hajóról.

Felültem. Újból felcsillant a reménysugár, és mint bulldogkölyök a gumicsontot, úgy marcangolt a bűntudat arra a gondolatra, hogy képes voltam ennyire félreismerni ezt az embert. Értettem már, mire célzott ez az óriási koponya.

– Úgy érti…?

– Van itt nálam egy kis tubus cipőkrém, uram. E cselfogást lehetővé teendő hoztam magammal. Egyszerű feladat lenne oly módon bekenni vele az ön arcát és kezét, hogy az az illúzió keletkezzék – ha ön netán összetalálkozna Mr. Stokerrel –, mintha ön e negroid zenészcsoport egyik tagja lenne.

– Jeeves!

– Amennyiben ön egyetért a javaslatommal, uram, azt indítványoznám, hogy várjuk meg, amíg e fekete arcú személyek elindulnak a partra. Ezt követően én tájékoztatnám a kapitányt, hogy a muzsikusok egyike, egy személyes jó barátom, kissé elidőzött, hogy velem beszélgessen, minek folytán lemaradt a motorcsónakról. Kevés kétségem van afelől, hogy a kapitány

engedélyezné nekem, hogy a kisebb csónakok egyikében partra evezzek önnel.

Rámeredtem a pasasra. Sem a meghitt ismeretség évei, sem a múltban tőle látott eszméletlenül rafinált húzások emléke, sem pedig az a tudat, hogy túlnyomórészt hallal táplálkozik, amitől is agyának kábé olyan magas a foszfortartalma, amennyire csak azt emberi agy elviselni képes, nem készített föl ilyen elképesztő zsenialitásra.

– Jeeves – rebegtem –, mint már korábban is oly gyakran volt alkalmam kifejteni, magának egyszerűen nincs párja!

– Köszönöm, uram.

– Ahogy a költő mondja: „Mások felelnek – téged kérdhetünk: te legfőbb tudás!"

– Ó, igazán nagyon kedves, uram. Igyekszem megelégedésre ténykedni.

– Gondolja, hogy beválik a dolog?

– Igen, uram.

– Személyesen szavatolja a terv sikerét?

– Igen, uram.

– És azt mondja, kéznél van magánál az anyag?

– Igen, uram.

Levetettem magam egy fotelba, s a mennyezet felé fordítottam a képes felemet.

– Akkor hát kezdje el a mázolást, Jeeves – mondtam –, és azt folytassa is mindaddig, amíg csak gyakorlott érzékei azt nem súgják magának, hogy immár eleget fölmázolt!

Egy inas túllépi a hatáskörét

Meg kell mondjam, mindig is helytelenítettem azt a szerkesztésmódot, amikor a fickó, aki a sztorit meséli, könnyedén csapong egyik eseményről a másikra, és önökre, olvasókra bízza, hogy legjobb képességük szerint kiókumlálják, mi is történhetett a közbeeső időszakban. Egész pontosan az olyasfajta sztorikra gondolok, ahol a tizedik fejezet azzal végződik, hogy a főhőst kelepcébe csalták a föld alatti lebujban, ám a tizenegyedik fejezet elején már mint egy vidám társaság lelkét látjuk őt viszont a spanyol nagykövetségen. És az igazat megvallva, úgy érzem, hogy e kritikus helyzetben lépésről lépésre le kéne írnom a különféle hadmozdulatokat, melyeknek köszönhetően biztonságba és szabadlábra kerültem, ha értik, mire gondolok.

Ám amikor egy olyan taktikus intézi a dolgokat, mint Jeeves, mindez oly fölöslegesnek tűnik. Puszta időpocsékolás. Ha egyszer Jeeves nekilát, hogy egy fickót átköltöztessen a. pontról b. pontra, példának okáért egy jacht luxuskabinjából a parton lévő villája elé, akkor ezt mintaszerűen hajtja végre. Semmi bökkenő. Semmi problémázás. Semmi felhajtás. Semmi izgalom. És abszolút semmi olyasmi, amiről érdemes lenne számot adni. Úgy értem, az ember egyszerűen csak kinyújtja a kezét a legközelebbi cipőkrémes tubus után, befeketíti vele az arcát, végigsétál a fedélzeten, leslattyog a pallóhídon, szívélyesen búcsút int a legénység azon tagjainak, akik netán kikönyökölnek a hajó mellvédjén, belesercint a vízbe, beugrik egy csónakba, és úgy tíz percen belül már a szárazföldön szippantgatja a hűvös éjszakai levegőt. Teljesen sima ügy.

Ezt meg is említettem Jeevesnek, miközben kikötöttünk a stégnél, s ő azt felelte, szerfölött kedves tőlem, hogy ezt mondom.

– Csak semmi szerénykedés, Jeeves – mondtam. – Megismétlem: rendkívül simán és zökkenőmentesen oldotta meg a feladatot, s ezért minden elismerést megérdemel.

– Köszönöm, uram.

– Én köszönöm magának, Jeeves. Na és most?

Immár elhagytuk a mólót, és a betonúton álltunk, mely a kertkapum előtt halad el. Minden csendes volt. Odafent hunyorogtak a csillagok. Egyedül voltunk a Természettel. Még csak nyoma sem mutatkozott sem Voules rendőr őrmesternek, sem Dobson konstáblernek. Chuffnell Regis, hogy úgy mondjam, az igazak álmát aludta. És mégis: midőn karórámra pillantottam, kiderült, hogy még csak kilenc óra múlt néhány perccel. Emlékszem, ettől jócskán összerezzentem. Részint az úgynevezett emocionális stressz, részint pedig az átélt lelki gyötrelmek következtében ugyanis az volt az érzésem, hogy már igencsak előrehaladt az éjszaka, és azon se lepődtem volna meg, ha az derül ki, hogy hajnali egy óra van.

– Na és most, Jeeves? – kérdeztem. – Hogyan tovább?

Könnyű kis mosolyt láttam bujkálni a finom metszésű arcvonásokon, s ezt zokon vettem. Természetesen hálás voltam a pasasnak, amiért megmentett a sorstól, mely a halálnál is rosszabb, de az ember még akkor sem tűrheti el az ilyesmit. Vetettem rá egy pillantást, éspedig a szúrósabbik fajtából.

– Valami csiklandozza talán, Jeeves? – kérdeztem fagyosan.

– Elnézését kérem, uram. Nem állt szándékomban derültségnek adni jelét, de ahogy önre néztem, nem tudtam megállni, hogy kissé ne mulassak magamban. A külseje ugyanis némiképp furcsán hat, uram.

– A legtöbb embernek némiképp furcsán hatna a külseje, ha cipőkrémmel volna bemázolva, Jeeves.

– Igen, uram.

– Például Greta Garbóé is, hogy csak egy nevet említsek.

– Igen, uram.

– Vagy Dean Inge-é.

– Nagyon igaz, uram.

– Akkor hát kíméljen meg a személyeskedő megjegyzéseitől, Jeeves, és válaszoljon a kérdésemre.

– Attól tartok, uram, elfelejtettem, hogy mit kérdezett.

– A kérdésem – csakúgy, mint e pillanatban is – így hangzott: „Na és most?"

– Vagyis ön a következő lépésére nézve óhajtja a javaslatomat, uram?

– Úgy van.

– Azt indítványoznám, hogy térjen vissza a villájába, uram, és mossa le az arcát és kezét.

– Idáig stimmel. Jómagam is éppen ezt készültem tenni.

– Azután pedig, ha megkockáztathatom ezt a tanácsot, uram, úgy vélem, helyesen tenné, ha elcsípné a legközelebbi londoni vonatot.

– Ez is stimmel.

– És mihelyt odaért, uram, azt javasolnám, hogy látogasson el valamelyik európai üdülőhelyre, esetleg Párizsba vagy Berlinbe, vagy akár olyan messzire, mint Olaszország.

– Vagy a verőfényes Spanyolhon?

– Igen, uram. Spanyolország is számításba jöhet.

– Vagy akár Egyiptom is?

– Az év eme szakában Egyiptomot ön némiképp melegnek találná, uram.

– Feleannyira melegnek se, mint Angliát, ha Stoker papa újból a nyomomra akad.

– Nagyon igaz, uram.

– Úgy ám, Jeeves, ez a Stoker betyárul cudar pali! Cefetül kemény polgár! Olyasfajta fickó, aki üvegcserepet eszik, és szögeket ver a tarkójába ahelyett, hogy gallérgombot használna!

– Mr. Stoker kétségkívül erőteljes egyéniség, uram.

– Te jó ég, Jeeves, és volt idő, amikor én Sir Roderick Glossopot emberevő fenevadnak tartottam! Sőt még Agatha nénikémet is. Pedig komiszság tekintetében nem is lehet őket egy napon említeni Stokerrel. De nem ám! Jut eszembe, Jeeves, alighanem célszerű lenne számot vetni a maga helyzetével is. Szándékában áll-e visszamenni a jachtra, és továbbra is egy levegőt szívni azzal a förtelmes fráterrel?

– Nem, uram. Úgy vélem, Mr. Stoker nem fogadna szívesen. Egy magafajta intelligenciájú úr számára könnyen átlátható lesz, midőn fölfedezi majd az ön szökését, hogy bizonyára az én közreműködésem révén sikerült elhagynia a hajót. Visszatérek őlordsága szolgálatába, uram.

– Ő boldogan visszaveszi majd magát.

– Nagyon kedves öntől, hogy ezt mondja, uram.

– Szóra sem érdemes, Jeeves. Bárki ezt tenné.

– Köszönöm, uram.

– Így tehát továbbmegy a Hallba?

– Igen, uram.

– Akkor hát nagyon nyugis jó éjszakát! Majd pár sorban tudatom magával, hogy hol vagyok, és hogy s mint alakultak dolgaim.

– Köszönöm, uram.

– Én köszönöm magának, Jeeves. A borítékban pedig – hálám jeléül – némi kis prémiumot talál majd bélelőanyagként.

– Fölöttébb nagylelkű gesztus öntől, uram.

– Nagylelkű, Jeeves? Tisztában van azzal, hogy ha maga nincs, akkor én még most is zárt ajtók mögött gubbasztanék azon az istenverte jachton? De hiszen tudja, miként érzek.

– Igen, uram.

– Mellesleg megy még ma vonat Londonba?

– Igen, uram. A 10.21-es. Azt még kényelmesen elérheti. Tartok azonban tőle, hogy nem gyorsvonat.

Elütőleg legyintettem.

– Föltéve, hogy mozgásban van, Jeeves, és hogy forognak a kerekei, és talpfától talpfáig araszol előre, nekem nagyon is megfelel. Akkor hát jó éjt.

– Jó éjszakát, uram.

Emelkedett hangulatban léptem be a villába. Megelégedettségemet még az a fölfedezés se tudta mérsékelni, hogy Brinkley még mindig nem tért vissza. Mint munkaadót joggal késztethetett volna némi komor szemöldökráncolásra annak gondolata, hogy jóllehet csak a délután tartamára engedtem el az ebadtáját, ő egész éjszaka és egy teljes napon át távol maradt, ámde mint cipőkrémmel bemázolt arcú magánember teljes mértékben helyeseltem az eljárását. Efféle alkalmakkor ugyanis az egyedüllét, mint Jeeves mondaná, fölöttébb nagy fontosságú.

A tőlem telhető leggyorsabb tempóban fölinaltam a hálószobába, és a korsóból vizet töltöttem a mosdótálba, minthogy fürdőszobával Chuffy kis lakásai nincsenek fölszerelve. Ezután bevizeztem az arcomat, és alapos szappanozásban részesítettem. Majd jól leöblítvén, a tükörhöz sétáltam, és

elképzelhetik bosszúságomat és döbbenetemet, amidőn azt kellett látnom, hogy éppolyan fekete vagyok, mint voltam. Úgy is lehetne fogalmazni, hogy jóformán a felszínt is alig kapartam meg.

Ezek azok a pillanatok, amikor az ember némi gondolkodásra kényszerül, és nem sok időbe telt, mire rájöttem, hol is a bibi. Eszembe jutott, hogy valahol azt hallottam vagy olvastam, hogy ehhez hasonló krízishelyzetekben vajat kell alkalmazni. És épp arra készültem, hogy lemegyek és kerítek egy keveset, amikor hirtelen zajt hallottam.

Na már most, egy fickónak az én helyzetemben – azaz voltaképp egy űzött szarvasbikáéban – tetemes gondolkodást kell szentelnie annak, hogy mitévő is legyen, amikor zajt hall a lakásában. Könnyen meglehet, vélekedtem, hogy a zaj a nyomomban csaholva loholó J. Washburn Stokertől ered, mivel ha történetesen benézett a kabinomba, és észlelte annak megüresedett voltát, akkor nyilván első dolga volt haladéktalanul a villámba száguldani. Ilyenformán modoromban, midőn most elhagytam a fürdőszobát, mi sem emlékeztetett egy barlangjából előrontó oroszlánra, hanem inkább egy meglehetősen félénk természetű csigához voltam hasonlatos, amint egy égiháborút követően kidugja fejét a házából. Csak álltam az ajtó előtt, és füleltem.

És hát bőven volt is mire fülelni. Bárki csapta is a lármát, odalent volt a nappaliban, és a jelek szerint a bútorokat dobálta szét. És azt hiszem, végül is épp az a megfontolás volt az, miszerint egy olyan éles eszű, gyakorlatias ember, mint Stoker papa, a nyomomra jutva aligha vesztegetné ilyesmivel az idejét, ami kellő bátorságot öntött belém ahhoz, hogy lábujjhegyen a lépcsőkorláthoz osonjak, és átkukucskáljak fölötte.

Amit nappalinak nevezek, az meg kell mondjam, valójában inkább afféle előszobaszerűség volt. Ilyen kis helyiség létére meglehetősen bővében volt a bútoroknak: egy asztalt, egy szekrényórát, egy pamlagot, két karosszéket és vagy három, kitömött madarakkal teli üvegvitrint tartalmazott. Onnan, ahol a korlát fölött kilesve álltam, tökéletesen át tudtam tekinteni a terepet. Bár odalent félhomály uralkodott, viszonylag jól láttam, mivel a kandallópárkányon egy olajlámpa égett. A fényénél képes

voltam szemrevételezni, hogy a pamlag fel van borítva, a két karosszéket kidobták az ablakon, a kitömött madaras vitrineket pedig összetörték; és a jelen pillanatban a túlsó sarokban egy homályos körvonalú alak tartózkodott, és a szekrényórával birkózott.

Nehéz volt bármekkora bizonyossággal megjósolni, hogy a felek közül melyik kerül ki győztesen a csetepatéból. Ha fogadhatnékom lett volna, azt hiszem, inkább arra hajlok, hogy az órára tegyem föl a pénzem. Ámde nem volt fogadhatnékom. A viaskodók egy hirtelen fordulata folytán megláttam a homályos körvonalú alak arcát, s abban jelentékeny érzelmi felindulással Brinkleyére ismertem. Akár egy nyájához visszatalált tévelygő birka, úgy tért haza huszonnégy órás késéssel ez a beste bolsevik, szemmel láthatólag totál becefrézve.

Minden házbérlői önérzet felágaskodott bennem. Megfeledkeztem róla, hogy oktalanság látnom engedni magamat. Mindössze arra tudtam gondolni, hogy ez a nyomorult ötévesterv-teljesítő szétrombolja a Wooster-otthont.

– Brinkley! – üvöltöttem.

Azt hiszem, először úgy vélte, hogy az óra hangja volt, mert újult energiával vetette rá magát. Aztán hirtelen rám esett a tekintete, elszakadt ellenfelétől, és csak állt ott, kidülledt szemmel bámulva. A szekrényóra, miután egy pillanatig ide-oda bukdácsolt, egy zökkenéssel függőleges helyzetbe billent, majd tizenhármat ütött, és elcsöndesedett.

– Brinkley! – ismételtem meg, s épp azt készültem hozzátenni, hogy „Fene a dolgát!", amikor sajátos csillogás jelent meg a szemében: egy olyan ember szemének csillogása, aki immár mindent ért. Egy minutáig csak állt, szemdüllesztve. Aztán kiáltást hallatott.

– Uramatyám! Az Ördög!

Azzal felkapva egy trancsírkést – melyet előzetesen nyilván olyasféle elgondolással helyezett a kandallópárkányra, hogy az ember soha nem tudhatja, mikor jöhet kapóra az ilyesmi –, szökellő léptekkel fölfelé iramodott a lépcsőn.

Nos, egy hajszálon múlt a dolog. Ha lesznek valaha unokáim – aminek momentán meglehetősen csekélynek tűnik a valószínűsége –, és egyik este a térdem köré gyűlve kérik, hogy

meséljek nekik valamit, azt fogom majd nekik elregélni, hogy miként sikerült visszaiszkolnom a hálószobába, mindössze egy ezredmásodperccel azelőtt, hogy az a trancsírkés elért volna. És ha ennek eredményeként éjszaka idegrángást kapnak majd, és sikoltozva riadnak fel álmukból, akkor valamelyes fogalmat lesznek képesek alkotni élemedett nagytatájuk e válságos pillanatban átélt érzelmeiről. Azt állítani, hogy Bertram – még akár azt követően is, hogy becsapta maga mögött az ajtót, bezárta, majd odatolt hozzá egy fotelt, ahhoz meg egy ágyat – fesztelenül érezte magát, igen erős túlzás lenne. Legérzékletesebben úgy tudom jellemezni lelkiállapotomat, ha elmondom, hogy ha e pillanatban történetesen J. Washburn Stoker toppant volna be, fivérként üdvözöltem volna.

Brinkley a kulcslyukhoz hajolt, s arra kért, ugyan jöjjek már ki, és tegyem lehetővé, hogy meggyőződhessen az emésztőszerveim színéről; és hát, biz' isten mondom, ami erre az egész őrületre mintegy föltenni látszott a koronát, az az volt, hogy a fickó ugyanabban a tiszteletteljes tónusban beszélt, amilyenben mindig is szokott. Ráadásul folyvást „uram"-nak szólított, ami szerintem átkozottul hülyén vette ki magát. Úgy értem, amikor arra kérsz egy fickót: jöjjön elő egy szobából, hogy kizsigerelhesd egy konyhakéssel, abszurdnak tűnik, ha minden mondathoz odabiggyesztesz egy „uram”-ot. Valahogy nem fér össze a kettő.

E ponton úgy ítéltem meg, hogy legelőször is el kellene oszlatnom a nyilvánvaló félreértést, melyben a pasas leledzik.

Az ajtótáblához illesztettem ajkamat.

– Minden rendben, Brinkley.

– Úgy lesz, mihelyt ön előjön, uram – mondta udvariasan.

– Úgy értem: nem az ördög vagyok.

– Ó, dehogyisnem; ön igenis az, uram.

– De mondom, hogy nem az vagyok.

– Ó, dehogyisnem, uram.

– Mr. Wooster vagyok.

Velőtrázó kiáltást hallatott.

– Odabent van, és elkapta Mr. Woostert!

Minthogy manapság nemigen dívik már ama bizonyos régimódi monologizálás, úgy véltem, hogy a pasas valamely

harmadik személyhez intézi szavait. És csakugyan: afféle robajló zihálás hallatszott, s egy mandulagyulladásos hang így szólt:

– Mi ez az egész?

Az én álmatlanságban szenvedő szomszédom volt az, Voules rendőr őrmester.

Ráeszmélvén, hogy a Szerv tette tiszteletét körünkben, az első érzésem egy meglehetősen tekintélyes mérvű megkönnyebbülés volt. Jóllehet ez az éber férfiú számos olyan tulajdonsággal bírt, amit nem szerettem – például azt a szokását, hogy más emberek garázsaiba és melegházaiba tolta be a képét hívatlanul de bárhogyan is vélekedjenek önök némely szokásáról, az tagadhatatlan, hogy épp az a fajta fickó volt, akinek egy efféle helyzetben fenemód hasznos a jelenléte. Szót érteni egy flúgos urasági inassal – nem mindenkinek kenyere. Sajátos egyéniségre és föllépésre van hozzá szükség. És a nyugalom ezen extra méretű őre ezekkel teljes mértékben rendelkezett. Így hát épp arra készültem, hogy az ajtón keresztül bátorító zajokkal serkentsem őt cselekvésre, amikor valami mintha azt súgta volna, hogy bölcsebben járok el, ha ettől tartózkodom.

Tudják, eme szemfüles rendőr őrmestereknek épp az a legjellemzőbb sajátságuk, hogy feltartóztatják az embert, és kérdésekkel zaklatják. Abban a félreérthető helyzetben találván Bertram Woostert, hogy befeketített arccal flangál le s föl a házban, ezt aligha intézné el egy vállrándítással és egy könnyed jó éjszakával. Bizonyára, mint mondom, feltartóztatna, és kérdésekkel zaklatna. Visszaemlékezvén előző éjszakai találkozásainkra, aggodalommal tekintene rám. Ragaszkodna hozzá, hogy kövessem őt az őrszobára addig is, amíg ő elküld Chuffyért, hogy az jöjjön és adjon tanácsot a továbbiakra nézve. Orvosokért menesztenének, jégtömlők alkalmazására kerülne sor. S mindez azt eredményezné, hogy nagy valószínűséggel túlságosan is sokáig kényszerülnék a környéken tartózkodni ahhoz, hogy Stoker papa fölfedezze: üres a kabinom és érintetlen az ágyam, és kiszáguldjon a partra, hogy begyújtson engem, és újból visszavigyen a jachtra.

Ezért hát, alaposabban megfontolván a dolgot, nem szóltam egy szót se. Csak álltam lecövekelve, végtelenül finoman, orromon át szedve a levegőt.

Közben odakünn lendületes párbeszéd bontakozott ki; és becsszavamra mondom, ha nem lett volna hitelt érdemlő értesülésem az ellenkezőjéről, hajlamos lettem volna azt állítani, hogy ez a különleges madár, ez a Brinkley, oly színjózan volt, akár egy antialkoholista lánycserkész. Az egyedüli változás, amit a történelem egyik legnagyobb ivászata előidézett nála, annyi volt, hogy afféle szabatos élt adott beszédmódjának, és arra képesítette, hogy olyan kristálytisztán tagolva ejtse szavait, hogy azok sokkal inkább emlékeztettek ezüst csengettyűkre, mint bármi másra.

– Az Ördög odabent van, és gyilkolássza Mr. Woostert, uram! – mondta. És be kell vallanom, a rádióbemondókat kivéve, még soha senkitől nem hallottam mintaszerűbb hanglejtéssel megformált mondatot.

Gondolom, Brinkley eme bejelentését önök meglehetősen szenzációsnak ítélnék; ám Voules őrmester számára először semmit sem látszott mondani. Ez az őrmester ama férfiak közül való volt, akik szeretnek pontos sorrendet tartani a dolgok intézésében, és az a vezérelvük, hogy „mindent a maga idejében"; s ilyenformán e pillanatban úgy tűnt, hogy kizárólag a konyhakés foglalja le érdeklődését.

– Mit csinál azzal a késsel? – tudakolta.

Mi sem lehetett volna udvariasabb és tiszteletteljesebb, mint Brinkley válasza.

– Azért vettem magamhoz, hogy megtámadjam az Ördögöt, uram.

– Miféle ördögöt? – kérdezte Voules őrmester, sorra véve a következő napirendi pontot.

– Egy fekete ördögöt, uram.

– Feketét?

– Igen, uram. Ebben a szobában tartózkodik, és gyilkolássza Mr. Woostert.

Most, hogy végre érkezése volt rá, Voules őrmester érdeklődést látszott tanúsítani.

– Ebben a szobában?

– Igen, uram.
– Gyilkolássza Mr. Woostert?
– Igen, uram.
– Hát itt ilyesmit nem tűrhetünk el – jelentette ki Voules őrmester meglehetősen szigorúan. És hallottam, ahogy csettint a nyelvével.
Erélyes dörömbölés rázkódtatta meg az ajtót.
– Hé!
Továbbra is megmaradtam a bölcs hallgatás mellett.
– Elnézést, uram – mondta most Brinkley, és a lépcsőn felhangzó lábdobogásból arra következtettem, hogy elhagyja kis szimpóziumunkat. Vélhetőleg, hogy újabb támadást intézzen az óra ellen.
Ismét ujjízületek vágódtak az ajtótáblának.
– Hé, odabent!
Nem tettem észrevételt.
– Odabent van, Mr. Wooster?
Bár kezdtem úgy érezni, hogy e társalgás kissé egyoldalú, mindamellett nem láttam, mit tudnék tenni ez ügyben. Az ablakhoz sétáltam, s kinéztem, inkább csak azon ötlettől, hogy elüssem valamivel az időt, semmint bármi mástól vezérelve, és ekkor – és csakis ekkor, ha hinni tudnak nekem –, merült fel agyamban a gondolat, hogy én akár magam mögött is hagyhatnám ezt a visszataszító jelenetet. Nem túl mélyen volt a föld, és a lelécelést előkészítendő, jókora megkönnyebbüléssel elkezdtem csomóra kötözni egy lepedőt.
Ebben a pillanatban történt, hogy hirtelen Voules őrmester felordított.
– Hé!
Odalentről pedig Brinkley hangja hallatszott.
– Uram?
– Óvatosabban bánjon azzal a lámpával!
– Igen, uram.
– Fel fogja borítani!
– Igen, uram.
– Hé!
– Uram?
– Még majd felgyújtja a házat!

– Igen, uram.

S ekkor távoli üvegcsörömpölés hallatszott, s az őrmester nagy léptekkel lerobogott a lépcsőn. Ezt olyanszerű zaj követte, ami azt a benyomást keltette bennem, hogy Brinkley, úgy érezvén, elvégezte, amit akart, a bejárati ajtóhoz galoppozott, s azt bevágta maga mögött. Majd egy újabb ajtócsapódás, mintha az őrmester is a szabadba iramodott volna. Ezután pedig a kulcslyukon keresztül kis füstgomolyt láttam beszűrődni.

Nem hiszem, hogy létezik gyúlékonyabb valami, mint ezek a régi vidéki házikók. Csak odatartasz hozzájuk egy szál gyufát – vagy feldöntesz egy lámpát a hallban, ahogy ezúttal történhetett –, és már lángban is állnak. Nem telhetett bele több fél percnél, amikor vidám ropogás ütötte meg a fülem, és a szemközti sarokban a padló egy darabkája hirtelen hevesen lángra lobbant.

Bertramnak több se kellett. Egy pillanattal korábban még összecsomózott lepedőkkel totojáztam annak szándékával, amit úgyszólván luxusutazásnak lehetne minősíteni, és úgy általában véve szép komótosan elpiszmogtam. Most viszont jócskán felgyorsultam. Ráeszméltem, hogy immár minden olyasmivel, ami a ráérős kényelem kategóriájába tartozik, sürgősen fel kell hagynom. A következő harminc másodpercben macskáknak, melyek forró téglákon tartózkodnak, módjuk lett volna technikai finomságokat ellesni tőlem.

Emlékszem, egy újságban egyszer ama „Érdekes Problémák" jellegű dolgok egyikéről olvastam, s a szerző föltette a kérdést: „Ön mit mentene ki, ha történetesen egy égő házban lenne?" Ha jól emlékszem, egy kisbabáról is szó esett, továbbá egy igen nagy értékű képről, valamint, ha nem tévedek, egy ágyhoz kötött nagynéniről. Szóval eléggé széles volt a választék, és alaposan el kellett töpizned a dolgon, és minden aspektusból szemügyre venned.

A jelenlegi alkalommal szemernyit se tétováztam. Legott körbejártattam pillantásomat a bendzsólelém után. És elképzelhetik döbbent rémületemet, amikor eszembe jutott, hogy a nappaliban hagytam.

Nos, a nappaliba még hűséges, öreg hangszeremért se szándékoztam lemenni. Már amúgy is erősen kérdésessé kezdett válni, hogy nem sülök-e vajon ropogósra, mivel ama vidám

lobogás az átellenes sarokban mostanra nem kis mértékben tovaterjedt. Sajnálkozó sóhajt hallatva, szaporán az ablakhoz szökelltem hát, és a következő pillanatban úgy hulltam alá, miként a lágy estharmat.

Vagy permeteg? Mindig elfelejtem.

Jeeves biztosan tudná.

Miután simán földet értem, hangtalanul keresztülslisszoltam a sövény azon pontján, ahol a hátsó kertem Voules őrmester kis parcellájához csatlakozik, majd továbbnyargaltam, amíg egy pagony-félébe nem jutottam – becslésem szerint úgy félmérföldnyire a dolgok lüktető centrumától. Az ég teljesen világos volt, és a távolból jól hallottam, amint a helyi tűzoltóosztag munkához lát.

Leültem egy fatönkre, és kihasználtam az alkalmat, hogy áttekintsem a helyzetet.

Ugye, Robinson Crusoe volt az, aki midőn a dolgok kissé zűrösen alakultak számára, afféle tartozik és követel rovatba vezette be a történteket, hogy láthassa, egész pontosan hányadán is áll, és megállapítsa, hogy egy konkrét pillanatban a jó vagy a rossz volt-e nála inkább túlsúlyban? Tudom, hogy valaki így tett, és ezt mindig is meglehetősen épkézláb ötletnek tartottam.

Most én is pont ezt cselekedtem. Persze csupán fejben, és közben mindvégig résen voltam, joggal tartván üldözőktől.

A dolog nagyjából a következőképp festett:

Jó:
Nos, itt ülök ép bőrrel, nem igaz?

Rossz:
Szó se róla, viszont porig égett a nyavalyás házad.

Nem az enyém volt, Chuffyé.

Igen, tudom, viszont minden holmid benne volt.

De semmi értékes nem volt közte.

Na és a bendzsólele?

Tyű, a kutyafáját! Ez igaz.

Sejtettem, hogy ez majd kissé gondolkodóba ejt.

Nem muszáj az orrom alá dörgölnöd.

Dehogy dörgölöm. Én csupán azt állítom, hogy a bendzsólelédből nem maradt más, mint egy rakás hamu.

Nos, ha ez velem esett volna meg, most aztán megnézhetném magam!

Hülye érv.

Mindenesetre sikerült meglógnom Stoker papa elől.

Ebben mért vagy olyan biztos?

Eddig még nem kapott el.

Nem, de még elkaphat.

Még mindig van annyi időm, hogy elcsípjem azt a 10.21-es vonatot.

Ó, szegény hülyém, hiszen ezzel a fekete ábrázatoddal nem szállhatsz fel vonatokra!

Majd vajjal eltüntetem róla a feketeséget.

Igen ám, de nincs vajad!

De tudok venni.

Miből? Van nálad pénz?

Nos, az nincs.

Ah

Miért ne vehetnék rá valakit, hogy adjon nekem vajat?

Kit?

Nos, természetesen Jeevest. Csak annyi a teendőm, hogy átugorjak a Hallba, Jeeves elé terjesszem az ügyet, és megkérjem, hogy dobja be magát az érdekemben, és máris kint vagyok a vízből, s gondom egy szál se. Jeeves majd tudni fogja, honnan teremtsen elő vajat, akár tengernyit is.
Na látod! Egyszerű ez, mint egy pofon, ha az ember gondosan kimunkálja a tervet, és nem veszíti el a fejét.

És úgy éljek, ezzel a „Rossz" rovat az égvilágon semmit nem tudott szembeállítani. Még egyszer alaposan megvizsgáltam a dolgot, hátha találok egy érvet a „Rossz" rovat számára, de öt perc múltán láttam, hogy sikerült beléfojtanom a szót. Teljesen paffá tettem. Egy mukk nem sok, annyit se tudott kiadni.

Na persze, tűnődtem, erre a megoldásra már kezdettől fogva rájöhettem volna. Ha az ember így utólag belegondolt, átkozottul kézenfekvőnek tűnt az egész. Úgy értem, Jeeves mostanra már nyilván visszaért a Hallba. Csak érintkezésbe kell vele lépnem, s ő kilószámra hoz majd nekem vajat, ezüsttálcán felszolgálva. És nem csupán erről tud gondoskodni, hanem elegendő pénzt kölcsönöz majd nekem ahhoz, hogy megválthassam a vonatjegyemet Londonba, és vélhetőleg még egy tábla tejcsokit is vehessek az automatából az állomáson. A dolog sétagaloppnak tűnt.

Némiképp felfrissülve felálltam a fatönkről, és elindultam. Miközben idejövet úgyszólván az életemért rohantam, kissé eltájolódtam, de azért most viszonylag hamar rátaláltam a főútra, és nem hiszem, hogy több telt bele negyedóránál, s máris a Hall ajtaján kopogtattam.

Egy kis termetű nőszemély nyitotta ki – holmi konyhalányfélének néztem –, aki is a láttomra egy pillanatig afféle döbbent rémülettel tátogott, majd velőtrázó sikolyt hallatva hanyatt vágta magát, és elkezdett ide-oda hemperegni, sarkaival a padlón dobolva. És egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy a szája nem habzott-e közben.

A vajmizéria

Be kell vallanom, eléggé csúnya megrázkódtatásként éltem meg a dolgot. Mindeddig soha nem ébredtem tudatára, milyen fontos szerepet játszik az életben az ember arcszíne. Úgy értem, egy olyan Bertram Woostert, aki mindössze csinos napcserzettséggel az arcán kopogtat be Chuffnell Hall hátsó ajtaján, hódolattal és tisztelettel fogadtak volna. Mi több, az se lepett volna meg, ha egy afféle társadalmi állású személy, mint egy mosogatólány, még pukedlizett volna is. És nem hiszem, hogy lényegesen más lett volna a helyzet, ha mondjuk érdekesen sápkóros vagy pörsenéses az ábrázatom. Ámde egyes-egyedül csak amiatt, mert történetesen némi cipőkrém volt a fizimiskámon, lám, ez a perszóna itt csomóra kötözte magát a küszöbön, és görcsbe állt tagokkal hánykolódott-hempergőzött a padlón.

Nos, természetesen csupán egy dolgot tehettem. A folyosón máris mindenfelől kérdezősködő hangok hallatszottak, és újabb fél másodperc múltán immár reálisnak ítéltem annak veszélyét, hogy súgó-búgó háziszemélyzet árassza el a színt. Nyakam közé szedtem hát a lábam, és elporzottam. És mivel úgy számítottam, hogy a hátsó ajtó környékét pillanatokon belül tűvé fogják tenni, körbespuriztam a ház elejére, és ott, nem messze a főbejárattól, egy terebélyes bokorba fészkeltem be magam.

Itt elidőztem kicsinyég. Úgy ítéltem meg, hogy mielőtt továbbmennék, jobban teszem, ha megpróbálom elemezni a szitut, és kiókumlálni, mi is légyen a következő hadmozdulatom.

Más körülmények között – ha mondjuk egy nyugágyban heverésztem volna egy pihentető cigivel, ahelyett hogy egy francos dzsungelben lapítanék, miközben bogarak potyognak a nyakamba –, valószínűleg nem kis örömömre és felüdülésemre szolgált volna a helyszín és általában a környező táj. Mindig is tudtam értékelni a régi világbeli angol kertek békéjét úgy a vacsora végeztétől a lefekvés előtti szódás whisky felszolgálásáig terjedő időszakban. Onnan, ahol ültem, jól láttam, ahogy a Hall hatalmas tömege az ég felé magasodik, fölöttébb impozáns

módon. A fákon madarak mocorogtak, és úgy hiszem, a közelben egy virágágyásnak kellett lennie, benne violával és dohánnyal, mert a levegő telítve volt kimondottan jóféle illatokkal. Ehhez vegyék még hozzá egy nyári éjszaka tökéletes csendjét, és már teljes is a kép.

Körülbelül tíz perc múltán azonban a nyáréjszaka csendje léket kapott. Az egyik szobából harsány üvöltés tört elő. Ráismertem a kis Seabury hangjára, és emlékszem, jóleső érzéssel töltött el a gondolat, hogy neki is megvan a maga baja. Kisvártatva azonban a kölyök eldugult – gondolom, az okozhatta a súrlódást, hogy valaki ágyba akarta tuszkolni az akarata ellenére –, és újból teljessé vált a csönd.

Közvetlenül ezután léptek zaja ütötte meg a fülem. A kocsifeljárón valaki a bejárati ajtó felé tartott.

Az első gondolatom az volt, hogy bizonyára Voules őrmester. Tudják, Chuffy a helybeli békebíró, és úgy képzeltem, hogy a villabeli affért követően Voules-nak egyik első dolga lesz tiszteletét tenni a nagyfőnöknél, hogy jelentse a történteket. Kissé még jobban beékeltem magam a bokorba.

De nem; az érkező mégse Voules őrmester volt. Egy darabka égbolt hátterén sikerült elkapnom róla egy pillantást, és láttam, hogy magasabb Voules-nál, és közel sem annyira gömbölyded. Fölment a lépcsőn, és kopogtatni kezdett az ajtón.

És amikor azt mondom: „kopogtatni", ezen kopogtatást értek a javából. A Voules által a villámban múlt éjszaka nyújtott teljesítményt a kiváló csuklómunka iskolapéldájaként értékeltem, ám ehhez a fickóhoz képest az őrmester úgyszólván a fasorban sem volt. Klasszisokkal maradt alul. Ez a muki itt oly alaposan megdolgoztatta a kopogtatót, ahogy szerintem még soha senki, amióta az első Chuffnell, vagy bárki lett légyen is az, fölszereltette.

A dörömbölések közötti időszakokban a pasas egy zsolozsmát énekelt, afféle mélázó tónusban. Ha jól emlékszem, a „Vezess, drága fény" című zsolozsma volt, és ez lehetővé tette számomra, hogy beazonosítsam a fickót. Tudniillik korábban is hallottam én már ezt a hajlékony tenort. Az első dolgok egyike, melyekkel kapcsolatban a villába érkeztét követően erélyesen kényszerültem fellépni, Brinkleynek az a szokása volt, hogy

zsolozsmákat énekelt a konyhában, miközben én a szalonban foxtrottokat próbáltam játszani bendzsólelémen. Márpedig két efféle hangzás sehogy se fért meg Chuffnell Regisben.

Na szóval, ezen éjszakai látogató nem más volt, mint az én beszlopált személyi alkalmazottam, és hogy mi keresnivalója lehetett a Hallban, az meghaladta képzelőerőmet.

A házban fények gyúltak ki, s a bejárati ajtót hevesen felrántották. Megszólalt egy hang. Meglehetősen ingerült hang volt, éspedig Chuffyé. Természetesen az ajtónyitás feladatát Chuffnell Regis ura általában a háziszemélyzetre bízza, de most alighanem úgy érezte, hogy egy efféle pokoli csinnadratta különleges esetnek minősül. Elég az hozzá, hogy ő állt a küszöbön, és nem látszott túlságosan boldognak.

– Mi az isten csudájáért csap ilyen éktelen lármát?

– Jó estét kívánok, uram.

– Hogyhogy jó estét? Mi a…

Az a gyanúm, meglehetősen keményen fejezte volna ki magát a fiú, mert szemmel láthatólag jócskán fel volt dúlva, de e ponton Brinkley közbevágott.

– Odabent van az Ördög?

Egyszerű kérdés volt, igennel vagy nemmel is megválaszolható, de Chuffyt némiképp meghökkenteni látszott.

– A… kicsoda?

– Az Ördög, uram.

Meg kell mondjam, a jó öreg Chuffyra soha nem tekintettem úgy, mint különlegesen gyors felfogású észlényre, mindig is inkább az izmok és az inak, semmint a szürke cellák lévén nála túlsúlyban, ám be kell vallanom, hogy e pillanatban kitűnő megfigyelőképességről tett tanúbizonyságot.

– Maga részeg.

– Igen, uram.

Chuffy olyanszerű hangot hallatott, mint egy szétdurranó papírzacskó. Meglehetősen pontosan tudtam követni a srác mentális folyamatait, ha értik, mire gondolok. Úgy hiszem, ama szerencsétlen villabeli epizód óta, amikor is a lány, akit szeretett, kiadta az útját, majd eltávozott az életéből, egyfolytában mint gyötrődő lélek borongott és kesergett és búsongott, meg ilyenek, holmi olyan alkalomért sóvárogva, melynek során levezethetné

elfojtott érzelmeit, és most ez az alkalom, íme, elérkezett. Ama sajnálatos jelenet óta folyvást azt kívánta, bárcsak kitölthetné valakin a felgyülemlett mérgét, és úgy éljek, az Ég e célból ezt a kopogtatót dübörögtető szeszkazánt vezérelte az útjába.

Levágtázni Brinkley után a lépcsőn, és végigkergetni őt a felhajtón, körülbelül kétméterenként rúgva belé, az ötödik báró Chuffnell számára csupán egy pillanat műve volt. Úgy negyven mérföldes sebességgel száguldottak el kis cserjecsoportom mellett, majd tova a messzeségbe. Kis idő múltán pedig lépteket hallottam, és valaki fütyülve közeledett, mintha jókora kő esett volna le a szívéről. Chuffy volt az, immár visszafelé talpalva.

Nagyjából épp a búvóhelyemmel szemközt megállt rágyújtani, s úgy éreztem, eljött a pillanat, hogy érintkezésbe lépjek vele.

Előre kell bocsátanom, nem különösebben égtem a vágytól, hogy a jó öreg Chuffyval cseveghessek, mivel a legutóbbi elválásunkkor messze nem volt kedélyes a modora, és ha csak egy árnyalatnyival is rózsásabbak lettek volna kilátásaim, nagy valószínűséggel hagyom őt szó nélkül útjára menni. Csakhogy jószerével ő volt az utolsó reménységem. Tekintettel ugyanis a szakasznyi mosogatólányra, akik ha csak a közelébe mentem volna is a hátsó ajtónak, legott hisztizésben törnek ki, Jeevesszel ma éjjel lehetetlennek tűnt kapcsolatba lépnem. És éppígy lehetetlen volt végigjárni a szomszédságot, hogy vadidegenekhez bekopogtatva próbáljak meg vajhoz jutni. Úgy értem, önök bizonyára jól tudják, milyen érzés, ha egy fickó, akivel még soha nem találkoztak, tök feketére mázolt képpel beállít önökhöz, hogy egy kis vajat lejmoljon. Valahogy nem igazán találnák szimpatikusnak.

Ilyenformán minden logikus érv amellett szólt, hogy egyedül Chuffy mentheti meg a helyzetet. Olyan ember volt, akinek vaj állt rendelkezésére, és bízvást lehetett rá számítani, hogy most, miután haragjának egy részét kitöltötte Brinkleyn, olyan lelkiállapotban lesz, hogy kész lekötelezni egy régi diákcimborát úgy tíz-tizenöt dekányi vajjal. Így hát nesztelenül előkúsztam az aljnövényzetből, és közvetlenül a srác mögött fölegyenesedtem.

– Chuffy! – szólítottam meg.

Ma már belátom, célszerűbb lett volna kissé tapintatosabban tudtára adnom jelenlétemet. Senki se szereti, ha a sötétben váratlanul belekiabálnak a fülébe, és ha nyugodtabb hangulatban vagyok, e tényt szem előtt is tartottam volna. Nem állítom, hogy a mosogatólányos epizód szakasztott mása játszódott le, de egy pillanatig olybá tűnt, mintha nagyon is közel járna ahhoz. A szegény öreg cimbora kétségkívül felugrott. A cigaretta kirepült kezéből, fogai összekoccantak, és láthatóan megrázkódott. Az összhatás nagyjából olyan volt, mintha a nadrágja ülőrészét keresztüldöftem volna egy suszterárral vagy vadásztőrrel. Lazacokat láttam szinte a megtévesztésig hasonlóan viselkedni ívás idején.

Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy nyugtató szavakkal csitítsam el a vihart.

– Csak én vagyok az, Chuffy.

– Ki?

– Bertie.

– Bertie?

– Úgy van.

– Ó!

Nem igazán tetszett nekem ez az „Ó!" Valahogy híján volt a találkozás feletti örömnek. Az ember idővel megtanulja érzékelni, hogy mikor népszerű, és mikor nem. Meglehetősen egyértelműnek tűnt számomra, hogy e pillanatban nem voltam az, és úgy ítéltem meg, bölcsen járok el, ha mielőtt rátérnék a fő témára, tetszetős kis bókkal indítok.

– Alaposan móresre tanítottad azt a fickót, Chuffy – mondtam. – A lábmunkád egészen lenyűgözött. És már csak azért is örömteli volt számomra a látvány, mert egy ideje én magam is azt kívántam, bár volna bennem annyi kurázsi, hogy megrugdossam az ipsét.

– Ki volt az?

– Az inasom, Brinkley.

– Mi járatban volt itt?

– Szerintem engem keresett.

– Akkor mért nem a villádban tette?

A rossz hír közlésére alkalmas pillanat, melyre vártam, íme, elérkezett.

– Tartok tőle, hogy szegényebb lettél egy villával, Chuffy – mondtam. – Sajnálattal tudatom veled, hogy Brinkley épp az imént égette le.

– Micsoda?!

– Remélem, volt rá biztosításod.

– Leégette a villát? Hogyhogy? Miért?

– Puszta szeszélyből. Gondolom, az adott pillanatban jó ötletnek tűnt neki.

Chuffyt eléggé fájdalmasan érintette a dolog. Magába roskadtan borongott, s én legszívesebben hagytam volna őt borongani, amíg csak jólesik. Ám ha el akartam érni azt a 10.21-est, muszáj volt csipkednem magam. Az idő pénz volt.

– Nos – szóltam –, nem szívesen terhellek, öreg fiú…

– Mi a kórság vihette rá azt a fickót, hogy fölgyújtson egy villát?

– Az ember képtelen belelátni Brinkley-szerű palik lelkivilágába. Megannyi rejtelem leplében művelnek csodákat. Legyen elég annyi, hogy megtette.

– Biztos vagy benne, hogy nem te voltál?

– Drága egy komám!

– Ez épp az a fajta ostoba, idiotikus cselekedet, ami tőled nagyon is kitelik – vélte Chuffy, és hangjában nyugtalanul konstatáltam a régi neheztelés jeleit. – Különben is, mi keresnivalód van itt? Ki hívott ide? Ha azt hiszed, hogy a történtek után csak úgy ki-be mászkálhatsz a…

– Tudom, tudom. Megértelek. Fájdalmas félreértés. Csak nyugalom. Bertramra egyesek hajlamosak oktalan rosszallással tekinteni. De…

– És az előbb honnan toppantál elő? Korábban nem is láttalak.

– Egy bokorban ücsörögtem.

– Egy bokorban ücsörögtél?

A hanghordozása arról árulkodott, hogy – mindenkor túlságosan is hajlamos lévén tévesen megítélni egy régi barátot – ezúttal is helytelen konklúzióra jutott. Gyufaszál sercent, és a következő pillanatban Chuffy megvizsgált a fényénél. A láng kialudt, és hallottam, amint a srác mély levegőt vesz a sötétségben.

Pontosan tudtam követni az észjárását. Nyilvánvalóan az érzelmeivel tusakodott. Az attól való idegenkedése, hogy a múlt éjszakai fájdalmas szakítást követően többé bármi dolga is legyen velem, azzal a meggondolással vívott ádáz csatát, hogy a tény, miszerint éveken át haverok voltunk, bizonyos kötelezettséggel jár együtt. Egy fickó, gondolhatta, véget vethetett ugyan szívélyes viszonyának egy régi iskolatárssal, ám azt aligha engedheti meg, hogy nevezett iskolatárs olyan állapotban kóboroljon a vidéken, amilyenben vélelme szerint én voltam.

– Jobb lesz, ha most bejössz, és kialszod a mámort – mondta afféle elcsigázott hangon. – Menni tudsz?

– Semmi gond – siettem őt megnyugtatni. – Nem arról van szó, amire te gondolsz. Figyelj.

S azzal meggyőző folyékonysággal eldaráltam a „Sárga bögre, görbe bögre", a „Jobb egy lúdnyak tíz tyúknyaknál" és a „Mit sütsz kis szűcs? Sós húst sütsz, kis szűcs?" szövegű nyelvtörőket.

A szemléltetés megtette a hatását.

– Akkor hát nem vagy bepiálva?

– Csöppet sem.

– Na de bokrokban ücsörögsz.

– Igen. De…

– Az arcod pedig fekete.

– Tudom. Tartsd a vonalat, öreg fiú, és elmondom neked az egészet.

Biztosra veszem, hogy önöknek már volt részük abban az élményben, hogy miközben egy viszonylag hosszú történetet meséltek el valakinek, úgy a közepe táján arra eszméltek, hogy nem bírják a hallgatóság rokonszenvét. Fölöttébb kellemetlen érzés, mint ezúttal is alkalmam volt megtapasztalni. Nem mintha a srác szólt volna valamit. Ám olybá tűnt, mintha egyfajta ártalmas hipnotizmus áradt volna ki lényéből, mialatt pontról pontra haladtam előre meséimmel. És közben egyre inkább úrrá lett rajtam a meggyőződés, hogy néma rosszallással fogadja szavaimat.

Mindazonáltal szívósan kitartottam, és miután elősoroltam a lényegbevágó tényeket, meglehetősen ékesszóló stílusban esedeztem az üdvözítő anyagért.

– Vajat adj, Chuffy, jó komám! – szóltam. – Vajnak garmadáját. Vajat! Országomat egy font vajért! Majd le-föl sétálgatok itt, amíg te bemész a konyhába, és kihozod nekem az anyagot. Ugye tisztában vagy vele, hogy az idő pénz? Épp hogy csak el tudom majd csípni azt a vonatot.

Egy-két pillanatig nem nyitotta szóra a száját. Amikor azonban így tett, olyannyira kellemetlen hanghordozással tette, hogy bevallom, csüggedés vett rajtam erőt.

– Nos, jól értsük meg egymást – mondta. – Azt szeretnéd, ha vajat hoznék neked, igaz?

– Ez az eszméje a dolognak.

– Hogy letisztogathasd az arcod, és elmehess azzal a vonattal Londonba.

– Úgy van.

– És ily módon elmenekülhess Mr. Stokertől.

– Így igaz. Bámulatra méltó, milyen világosan felfogtad a lényeget – mondtam, afféle gratuláció gyanánt, úgy ítélvén célszerűnek, ha kissé nyalizok a srácnak, és nyomok neki egy keveset a jó öreg balzsamból. – Nem hiszem, hogy ismerek hat olyan fickót, aki ilyen tévedhetetlen pontossággal ragadta volna meg a dolog velejét. Mindig is sokra becsültem az intelligenciádat, Chuffy, öreg fiú – nagyon is sokra.

Ámde csüggetegségem továbbra sem enyhült. Amikor pedig indulatos horkantás hangzott fel mellettem a sötétben, még inkább elkenődtem.

– Értem – mondta Chuffy. – Más szóval azt kívánod tőlem, legyek a segítségedre abban, hogy kihúzhasd magad a megtisztelő kötelezettséged alól, mi?

– Mi?

– Igen, jól hallottad! Uram Isten! – üvöltött fel Chuffy, és merem állítani, hogy feje búbjától a talpáig megremegett, bár ezt látni nem láttam, minthogy túl sötét volt. – Amíg a csúfos történetedet mesélted, nem szóltam közbe, mivel teljesen tisztán akartam látni. Most azonban talán megengeded, hogy hozzáfűzzek egy-két szót.

További horkantásokat hallatott.

– Szóval vonatokat akarsz elcsípni Londonba, mi? Értem. Nos, nem tudom, mit tartasz magadról, Wooster, de ha netán

tudni szeretnéd, hogy magatartásodról miként vélekedik egy teljesen elfogulatlan kívülálló, hát szívesen közlöm veled, hogy szerintem pont úgy viselkedsz, mint egy hitvány kutya, vagy bűzös borz, vagy féreg, vagy tetű, vagy varacskos disznó. Megáll az eszem! Az a gyönyörű lány szeret téged, az apja pedig, nagyon is tisztességes módon, hajlandó beleegyezését adni a korai esküvőhöz. És te meg ahelyett, hogy földhöz vernéd a feneked örömödben, és tapsikolnál a boldogságtól, mint ahogy… öö… mint ahogy bárki más is tenné, azt tervezed, hogy fölszívódj.

– Na de Chuffy…

– Megismétlem: hogy fölszívódj. Brutálisan és érzéketlenül abban mesterkedsz, hogy olajra lépj, hagyván, hogy annak a bűbájos lánynak megszakadjon a szíve – mellőzötten, elhagyatva és félredobva, mint egy… mint egy… hovatovább már a saját nevemet is elfelejtem… mint egy szennyes kesztyűt.

– Na de Chuffy…

– Ne is próbáld tagadni!

– De hát, a fenébe is, hiszen szó sincs róla, hogy szerelmes lenne belém!

– Hah! Tagadod talán, hogy annyira bolondul érted, hogy képes jachtokról partra úszni, csak hogy láthasson téged?

– De hiszen beléd szerelmes!

– Hah!

– Bizony, hogy beléd, hidd el, ha mondom. És múlt éjjel azért úszott ki a partra, hogy téged láthasson. És csupán azért agyalta ki ezt a velem kapcsolatos házassági cécót, hogy visszaadja neked a kölcsönt, amiért kételkedtél a szavában.

– Hah!

– Úgyhogy jöjjön meg végre a jobbik eszed, öreg fiú, és hozz nekem vajat!

– Hah!

– Örülnék, ha nem mondogatnád, hogy „Hah!" Nem viszi előbbre a dolgot, és különben is pocsékul hangzik. Vajhoz kell jutnom, Chuffy. Életbevágóan fontos. Ha csupán egy csipetnyit is, csak hozd már. Wooster beszél, öreg fiú – az a fickó, akivel együtt jártál iskolába, a fickó, akit ilyen pöttöm kora óta ismersz, ni.

Elhallgattam. Egy pillanatig az volt az érzésem, hogy ezen utóbbi érvem megtette a magáét. Éreztem, ahogy a srác keze jól kivehető masszírozó mozdulattal a vállamra nehezedik. E percben az ingemet is rátettem volna, hogy ellágyult.

És csakugyan így is volt, csak épp nem abban az értelemben, ahogy én gondoltam.

– Egész pontosan elmondom neked, hogy s mint vélekedem erről az egészről, Bertie – szólt, és afféle baljós nyájasság érződött ki a modorából. – Nem fogok úgy tenni, mintha nem szeretném azt a lányt. Még a történtek dacára is szeretem őt. Mindig is szeretni fogom. A megismerkedésünk első percétől fogva szeretem. Emlékszem, a Savoy Grillben történt, s ő a hallban üldögélt a bárszékek egyikén, és a felénél tartott egy középszáraz martininak, ugyanis mivel Sir Roderick meg én kissé elkésve értünk oda, Pauline apja úgy gondolta, hogy a tétlen ücsörgés helyett jobban teszik, ha inkább megisznak egy koktélt. Találkozott a pillantásunk, és azonmód tudtam, hogy rátaláltam a számomra a világon egyetlen lányra, halvány gőzöm se lévén arról, hogy ő beléd van bolondulva.

– Van a csudát!

– Most már tisztában vagyok vele, és természetesen tudom, hogy soha nem leszek képes meghódítani a szívét. Egyet azonban igenis meg tudok tenni, Bertie. Az iránta táplált hő szerelmem feljogosít rá, hogy oda hassak: ne fosszák őt meg a boldogságtól. Ha ő boldog, számomra ez minden, ami számít. Valami okból az a szíve vágya, hogy a feleséged lehessen. Hogy miért, dunsztom sincs róla, és azt hiszem, nem is szükséges belemennünk. Holmi megmagyarázhatatlan oknál fogva téged akar, és istenemre mondom, meg is fog kapni. Egyébként fenemód furának találom, hogy pont énhozzám jössz azzal, hogy segítsek összezúzni az ő kislányos álmait, és megrendíteni az emberi természet jóságába vetett meghatóan naiv bizalmát. Komolyan azt képzeled, hogy én asszisztálni fogok ehhez az aljas tervhez? Hát tudod mikor! Tőlem ugyan nem kapsz egy gramm vajat se. Éppolyan állapotban maradsz, amilyenben vagy, és afelől sincs kétségem, hogy ha újból végiggondolod a dolgot, a jobbik éned megsúgja majd, mit kell tenned, és visszamész arra a jachtra, készen arra, hogy angol úriemberként teljesítsd a kötelességedet.

– Na de Chuffy…

– És ha óhajtod, leszek a násznagyod. Gyötrelmes lesz számomra, szó se róla, de ha akarod, megteszem.

Megragadtam a karját.

– Vajat, Chuffy!

Tagadólag rázta a fejét.

– Nem kapsz, Wooster. Vedd úgy, hogy hiánycikk.

És azzal, olyanformán lökve félre kezemet, mint egy szennyes kesztyűt, elsétált mellettem az éjszakába.

Nem tudom, meddig állhattam ott földbe gyökerezett lábbal. Lehet, hogy csupán kis ideig, de az sincs kizárva, hogy huzamosan. Kétségbeesés marcangolt, és amikor ilyesmi történik az emberrel, nem nézegeti állandóan az óráját.

Elég az hozzá, hogy egyszer csak – öt, tíz, tizenöt, vagy akár húsz perccel is később – arra eszméltem, hogy valaki halk köhintést hallat az oldalamon, akár egy tisztelettudó birka, amely a juhásza figyelmét igyekszik magára vonni, és elmondani se tudom, mekkora hálával és elképedéssel ismertem rá Jeevesre.

További vajmizéria

Bár e pillanatban valóságos csodának tűnt előttem, de természetesen egyszerű volt rá a magyarázat.

– Reméltem, hogy ön nem hagyta el a kastélypark területét, uram – mondta. – Már keresem önt egy ideje. Midőn arról értesültem, hogy a konyhalány hisztérikus rohamot kapott annak következtében, hogy a hátsó ajtót kinyitván egy fekete embert pillantott meg, arra a konklúzióra jutottam, hogy bizonyára ön lehetett az a látogató, kétségkívül ama céltól vezérelve, hogy érintkezésbe lépjen velem. Valami balul ütött ki, uram?

Megtöröltem a homlokom.

– Jeeves – mondtam –, úgy érzem magam, mint egy elveszett gyermek, aki rátalált az anyjára.

– Valóban, uram?

– Ha ugyan nem zavarja, hogy mint anyára utalok magára.

– Egyáltalán nem, uram.

– Köszönöm, Jeeves.

– Nincs mit, uram. Ezek szerint valami gond adódott, uram?

– Még hogy „gond"! Na ne már, Jeeves! Mi is az, amibe az emberek kerülni szoktak?

– Kutyaszorító, uram.

– Hát én most a lehető legkomiszabb kutyaszorítóban vagyok, Jeeves. Kezdjem azzal, kiderült, hogy a szappan meg a víz nem viszi le ezt az anyagot.

– Nem, uram. Tájékoztatnom kellett volna önt, hogy a vaj a dolog *sine qua non*-ja[5].

– Nos, épp azon igyekeztem, hogy vajat kerítsek, amikor Brinkley – az inasom, tudja – váratlanul bevágódott, és leégette a házat.

– Roppant sajnálatos, uram.

– A „roppant sajnálatos" kifejezést használva aligha túlozza el a dolgot, Jeeves. Hiszen cefetül csúnya pácba kerültem az eset

[5] Elengedhetetlen feltétele.

következtében. Idejöttem. Megpróbáltam érintkezésbe lépni magával. De az a konyhalány zátonyra futtatta e tervet.

– Csapongó kedélyű leány, uram. És egy szerencsétlen egybeesés folytán az ön érkezése pillanatában ő meg a szakácsnő éppen a ouija-tábla[6] mellett mulatták az idejüket – éspedig, úgy hiszem, némi érdekes eredménnyel. Úgy tűnik ugyanis, hogy a leány megidézett szellemnek tekintette önt.

Kissé megremegtem.

– Ha egyes szakácsnők inkább a rostonsültjeikkel meg a haséikkal törődnének – mondtam meglehetősen szigorúan –, és nem spiritiszta kóklerkedésekkel fecsérelnék az idejüket, egészen másmilyen lenne az élet.

– Nagyon igaz, uram.

– Nos, aztán meg összefutottam Chuffyval. Kerek perec megtagadta, hogy vajat adjon nekem kölcsön.

– Valóban, uram?

– Piszokul kellemetlen hangulatban volt.

– Őlordsága momentán jelentékeny mérvű lelki gyötrelmet él át, uram.

– Ezt magam is konstatáltam. Szemmel láthatólag azzal a szándékkal hagyott el, hogy barangoljon egyet a vidéken. Ilyenkor, éjnek idején!

– Midőn sajog a szív, a testmozgás elismerten csillapító hatású, uram.

– Nos, Chuffyra különben sem szabad túlságosan neheztelnem. Mindenkor szem előtt kell tartanom, hogy milyen szakavatottan rugdosta meg Brinkleyt. Hízott a májam a látványtól. És most, hogy maga előkerült, minden oké. A happy end, mi?

– Pontosan, uram. Örömömre fog szolgálni, ha hozhatok önnek vajat.

– De el tudom-e még érni azt a 10.21-est?

– Attól tartok, nem, uram. Viszont megbizonyosodtam róla, hogy 11.50-kor is közlekedik egy vonat.

– Akkor szüret, Jeeves!

– Igen, uram.

---

[6] Ouija (ejtsd: vídzsa) -tábla: spiritiszta szeánszon használatos ábécés deszkalap.

Mély levegőt vettem. Megkönnyebbülésem óriási volt.

– Azon se csodálkoznék, ha még egy kis csomagra való szendvicset is össze tudna nekem ütni útravalónak, mi, Jeeves?

– Hogyne, uram.

– Na meg pár kortynyi itókát is?

– Kétségkívül, uram.

– Akkor hát, ha e pillanatban történetesen lenne magánál egy cigaretta, többé-kevésbé minden maga volna a tökély.

– Törököt vagy virginiait parancsol, uram?

– Mindkettőt.

A szervezetre tett nyugtató hatás tekintetében nincs párja egy csöndes ciginek. Néhány percen át élvezettel pöfékeltem, és idegeim, melyek egyhüvelyknyire kiálltak testemből, s a végük felkunkorodott, fokozatosan újból a helyükre csusszantak. Új erőre kapott, felüdült embernek éreztem magam, és társalogni szottyant kedvem.

– Mi volt az a szörnyű ordítozás, Jeeves?

– Uram?

– Közvetlenül azelőtt, hogy Chuffyval találkoztam, valahonnan a házból állati üvöltés szűrődött ki. Úgy hangzott, mintha a kis Seaburytől származnának.

– Csakugyan Seabury úrfi volt az, uram. Ma este kissé ingerlékeny ugyanis.

– Mi bántja?

– Azt éli meg némiképp keserű csalódásként, uram, hogy elszalasztotta a néger muzsikusoknak a jachton adott szórakoztató műsorát.

– Kizárólag a saját hibájából, a kis bugyuta kíngörcse. Ha részt akart venni Dwight születésnapi zsúrján, nem kellett volna összeakasztani vele a bajuszt.

– Ahogy mondja, uram.

– Egy születésnapi zsúr előestéjén védelmi pénz címén egy shilling hat pennyre próbálnod meg lelejmolni a házigazdádat: hájfejű idiótára valló cselekedet.

– Nagyon igaz, uram.

– Na és hogy tudtak véget vetni a dolognak? Olybá tűnt, mintha a kölyök abbahagyta volna az üvöltést. Kloroformos vattát nyomtak a lepénylesőjére?

– Nem, uram. Értesüléseim szerint éppen most történnek lépések annak érdekében, hogy holmi alternatív szórakoztató műsor biztosíttassék a kislegény számára.

– Hogy érti ezt, Jeeves? Iderendelik a négereket?

– Nem, uram. A vele járó költség folytán e terv nem jön számításba. Ellenben úgy tudom, őladysége arra ösztökélte Sir Roderick Glossopot, hogy ajánlja fel a szolgálatait.

Ezt nem tudtam követni.

– Glossop papát?

– Igen, uram.

– De hát mit tud ő tenni?

– Úgy tűnik föl, uram, hogy kellemes bariton hangja van, és fiatalabb korában – még ama napokban, midőn orvostanhallgató volt – gyakran lépett föl szabadtéri koncerteken és hasonló szórakoztató rendezvényeken.

– Glossop tata?

– Igen, uram. Hallottam, amint őladységének mesélte.

– Nahát, ezt soha nem hittem volna!

– Készséggel elismerem, hogy manapság az ember aligha tételezne fel róla effélét, uram. *Tempora mutantur, nos et mutamur in illis*[7].

– Tehát úgy érti, hogy a pasas dallal készül megengesztelni az ifjú Seaburyt?

– Igen, uram. Őladysége zongorakíséretével.

Siettem rámutatni a bökkenőre.

– Ez nem fog beválni, Jeeves. Gondoljon csak bele!

– Uram?

– Nos, ugyebár, itt van ez a kölök, aki ég a vágytól, hogy láthassa, amint egy trupp néger minstrel a húrok közé csap és elkezdi játszani a talpalávalót. Valószínűsíthető-e, hogy egy fehér arcú dilidoktor kornyikálása, melyet a kölök anyja kísér zongorán, megfelelő pótléknak bizonyul majd?

– Nem fehér arcú lesz, uram.

– Micsoda?!

– Nem, uram. A kérdés vita tárgyát képezte, és őladysége annak a nézetének adott hangot, hogy az előadásnak okvetlenül

---

[7] Változnak az idők, és velük együtt mi is.

holmi negroid jelleget kell adni. Valahányszor a fiatalúr a jelenlegihez hasonló kedélyállapotban van, mindig szerfölött követelődző.

Érzelmi felindulásomban félrenyeltem egy slukk füstöt.

– Csak nem keni be magát Glossop tata feketére?

– De igen, uram.

– Jeeves, szedje össze magát! Ez nem lehet igaz. *Feketére* mázolja a képét?

– Igen, uram.

– Ez lehetetlen!

– Ne felejtse el, uram, hogy pillanatnyilag Sir Roderick nagyon is hajlik bármely olyan javaslat elfogadására, amely őladyságétől ered.

– Úgy érti, szerelmes belé?

– Igen, uram.

– És a Szerelem mindent legyőz?

– Igen, uram.

– De még ha így áll is a helyzet... Ha maga szerelmes lenne, Jeeves, képes volna bepingálni magát feketére, csak hogy szórakoztathassa imádata tárgyának fiacskáját?

– Nem, uram. Ámde nem mindnyájan egyformaképp vagyunk megalkotva.

– Való igaz.

– Sir Roderick protestálni próbált, de őladysége nem adott helyt tiltakozásának. És az igazat megvallva, uram, úgy vélem, alapjában véve jobb is, hogy így történt, hiszen Sir Roderick szíves közreműködése jól szolgálja majd a közte és Seabury úrfi között támadt viszály elsimultát. Történetesen tudomásom van róla ugyanis, hogy a fiatalúr nem járt sikerrel ama törekvésében, hogy védelmi pénzt csikarjon ki Sir Rodericktól, s e tényt erősen fájlalta.

– Megpróbálta levágni az öreg fiút?

– Igen, uram. Tíz shilling erejéig. Ezen értesülést magától a fiatalúrtól szereztem.

– Magát mindenki a bizalmába avatja, Jeeves.

– Igen, uram.

– És Glossop tata nem volt hajlandó tejelni?

– Nem, uram. Ehelyett bizonyos mérvű fejmosásban részesítette a fiatalurat, melyet az mint „lelki fröccs"-öt jellemzett. És történetesen arról is tudok, hogy a dolog következményeként a fiatalúr megneheztelt, éspedig úgyannyira, hogy az volt a benyomásom, mintha holmi megtorló intézkedést tervezne.

– Gondolja, hogy volna bőr a képén megszívatni egy leendő mostohaapát?

– A fiatalurak akaratosak, uram.

– Tény és való. Az embernek Agatha nénikém fiacskája, az ifjú Thos jut az eszébe, ahogyan a kabinetminiszterrel kibánt.

– Igen, uram.

– Rosszindulattól vezérelve oda hatott, hogy az a szerencsétlen miniszter kint rekedjen egy tavi szigeten egy hattyúval.

– Igen, uram.

– Errefelé hogy állunk hattyúilag? Bevallom, nem kis élvezettel látnám, amint az öreg Glossop feliszkol valamire, nyomában egy epés természetű madárral.

– Úgy hiszem, Seabury úrfi inkább holmi egyszerű kelepceféle előkészítésében gondolkodik, uram.

– Na igen, ez valószínű. Semmi képzelőereje nincs annak a klapecnak. Fantáziátlan, mint már gyakran volt alkalmam megállapítani. A képzelete… hogy is mondják?

– Földhözragadt, uram?

– Pontosan. Jóllehet egy hatalmas udvarház végtelen lehetőségei állnak rendelkezésére, ő beéri azzal, hogy kormos vizet tegyen föl egy ajtó tetejére, vagyis olyasmivel, amit egy városi villában is megtehetne. Soha nem tartottam sokra Seaburyt, de ez most még inkább megerősít a róla alkotott lesújtó véleményemben.

– Nem kormos víz föltételére készül, uram. Úgy vélem, az ódivatú vajcsúszda az, ami a fiatalúr elképzelésében szerepel. Tegnap ugyanis nagy óvatosan aziránt érdeklődött tőlem, hogy hol tartják a vajat, és egy filmvígjátékról tett említést, amit nemrég Bristolban látott, s melyben valami effélének volt szerepe.

Undor kerülgetett. Isten a tanúm rá, hogy bármely kibabrálás, melyet egy olyan fazon kárára követnek el, mint Sir Roderick Glossop, készséges húrokat pendít meg Bertram Wooster kebelében, no de egy vajcsúszda... a mélység legalja, mondhatni. Minden kibaltázások legprimitívebbike. A Parazitában egyetlen fickó se süllyedne le idáig.

Elkezdtem gúnyos nevetést hallatni, majd abbahagytam. Eszembe jutott, hogy az élet zord és viszontagságos, az idő pedig telik.

– Vajat, Jeeves! Henye módon ácsorgunk itt vajról fecsegve, miközben magának már rég be kellett volna spuriznia a spájzba, hogy hozzon nekem egy keveset.

– Azonnal indulok, uram.

– Tudja, hogy hol lelhet rá a forráshelyére?

– Igen, uram.

– És biztos benne, hogy az majd megteszi a magáét?

– Teljesen biztos, uram.

– Akkor hát uzsgyi, Jeeves! És ne sokat totojázzon.

Leültem egy felfordított virágcserépre, és folytattam virrasztásomat. Érzéseim immár gyökeresen különböztek azoktól, melyeket akkor éltem át, midőn első ízben kezdtem el ücsörögni eme bájos ingatlanon. Akkor ugyanis, hogy úgy mondjam, nincstelen kitaszított voltam, szinte teljesen kilátástalan jövővel. Most viszont világosság fényeskedett horizontomon. Jeeves kisvártatva visszatér az üdvözítő kellékekkel. Röviddel azután ismét a régi, pozsgás arcú világfi leszek. És kellő időben fent ülök majd a 11.50-es vonaton, útban London és a biztonság felé.

Jócskán fel voltam dobódva. Könnyű szívvel lélegeztem be az éjszakai levegőt. És épp miközben így tettem, hirtelen pokoli zsivaj hallatszott ki a házból.

A zöme Seabury torkából származott. Úgy ordított, mint a fába szorult féreg. Időről időre Lady Chuffnell nagyasszony halványabb, mindazonáltal átható kiáltásait kaptam el. Olybá tűnt, mintha valakinek szemrehányást tett volna. Ehhez elegyedett még egy jól kivehető, mélyebb hang, Sir Roderick Glossop félreismerhetetlen bariton üvöltése. Úgy rémlett, mintha mindez a társalgóból hallatszott volna ki, és kivéve azt az esetet,

amikor egyszer a Hyde Parkban barangolva hirtelen egy hitközségi dalárda tagjai közt találtam magam, soha nem hallottam még ehhez foghatót.

Nem sok idő telhetett el ezt követően, amikor egyszerre csak kivágódott a bejárati ajtó. Valaki előbukkant. Az ajtó becsapódott, s az előbukkanó szapora léptekkel megindult a kocsiúton a kertkapu irányában.

Bár csak egy röpke pillanatig tartott, hogy a hallból kiszűrődő fény rávetült erre a fazonra, ahhoz mégis untig elég volt, hogy be tudjam őt azonosítani.

A hirtelen távozó, aki most a sötétségben tovatalpalván minden külső jelét magán viselte egy olyan férfiúnak, akinek totál teleszaladt a hócipője, nem más volt, mint Sir Roderick Glossop. És az arca, figyeltem meg, olyan fekete volt, akár egy bantu négeré.

Néhány perccel később, miközben még mindig azon töpiztem, mi a kórság lehet ez az egész, és úgy általánosságban hánytam-vetettem magamban a dolgot, Jeevest láttam felderengeni a jobb szárnyon.

Örömömre szolgált, hogy láthatom. Szomjúhoztam a felvilágosítást.

– Mi a fene volt ez, Jeeves?

– Mármint a lárma, uram?

– Úgy hangzott, mintha gyilkolásznák a kis Seaburyt. Gondolom, ennyire azért nem vagyunk szerencsések, mi?

– A fiatalúr személyi inzultusnak volt az áldozata, uram. Sir Roderick Glossop részéről. Jómagam nem voltam tényleges szemtanúja az epizódnak. Értesülésemet Marytől, a szobalánytól szereztem, aki személyesen volt jelen.

– Jelen?

– A kulcslyukon keresztül kukucskálva, uram. Úgy tűnik, hogy amidőn a lépcsőn véletlenül összetalálkozott Sir Roderickkel, annak külső megjelenése igen erőteljes hatást tett rá, és azt mesélte nekem, hogy azóta loppal mindenüvé követte, kíváncsian várva, hogy vajon Sir Roderick mit készül tenni legközelebb. Úgy vélem, Sir Roderick külleme megigézte őt. A szellemi beállítottság tekintetében Mary hajlamos bizonyos fokú

komolytalanságra, mint oly sokan a mai fiatal leányok közül, uram.

– Na és mi történt?

– A dolog, hogy így mondjam, akkor vette kezdetét, amikor Sir Roderick, keresztülmenvén a hallon, rálépett a fiatalúr vajcsúszdájára.

– Ah! Szóval Seabury véghez vitte a tervét, mi?

– Igen, uram.

– És Sir Roderick elzúgott?

– Úgy tetszik, hogy meglehetősen súlyos zökkenéssel ért földet, uram. Mary, a szobalány jókora mérvű élénkséggel ecsetelte. Egy tonna szén csúszdán való lezúdulásához hasonlította Sir Roderick elestét. Bevallom, a hasonlat némiképp meglepett, mivel Mary nem különösebben dús fantáziájú leány.

Elégedetten mosolyogtam. Jóllehet, gondoltam, az este zűrösen kezdődött, kétségkívül pompásan ér véget.

– Ezután vélhetőleg Sir Roderick, a történteken felbőszülve, a társalgóba sietett, ahol is Seabury úrfit azonmód szigorú fenyítésben részesítette. Őladysége megpróbálta rábírni, hogy álljon el e szándékától, de Sir Roderick erélyesen visszautasította ebbeli igyekezetét. A dolog végül is határozott szakításhoz vezetett őladysége és Sir Roderick között, s az előbbi kijelentette, hogy soha többé nem óhajtja látni az utóbbit, amire Sir Roderick azzal vágott vissza, hogy ha egyszer sikerül biztonságosan elhagynia ezt a dögvészes házat, többé semmi pénzért át nem lépné annak küszöbét.

– Szép kis csetepaté.

– Igen, uram.

– És az eljegyzésnek is fuccs, mi?

– Igen, uram. A gyengéd érzelmeket, amelyeket őladysége Sir Roderick iránt táplált, egyetlen szempillantás alatt elsöpörte a megsértett anyai szeretet szökőárja.

– Ezt frappánsan megfogalmazta, Jeeves.

– Köszönöm, uram.

– Így hát Sir Roderick örökre elhúzta a csíkot?

– Úgy tűnik, uram.

– Sok bajt lát Chuffnell Hall mostanában. Már-már úgy fest, mintha átok ülne ezen a helyen.

– Ha az ember babonás lenne, bizonyára hajlamos volna így vélekedni, uram.

– Nos, ha eddig nem volt is rajta átok, biztosra veheti, hogy most körülbelül ötvenhét nehezedik rá. Fültanúja voltam ugyanis, amint Glossop papa távoztában rászórta őket.

– Gondolom, nagyon fel lehetett indulva, nemde, uram?

– De föl ám, Jeeves!

– Ezt nem is nagyon csodálom, uram. Máskülönben aligha távozott volna el a házból abban az állapotban.

– Ezt meg hogy érti?

– Nos, uram, ha szíveskednék belegondolni. Sir Roderick számára a jelenlegi körülmények között aligha lesz kivihető, hogy visszatérjen a szállodájába. A külleme óhatatlanul megjegyzéseket váltana ki. És hát azok után, ami történt, a Hallba se nagyon térhet vissza.

Értettem már, mire céloz a pasi.

– Uram Isten, Jeeves! Maga új gondolatmenetet indított el. Hadd tekintem csak át hamar. A szállodájába nem mehet – na igen, ez világos. És Lady C. nagyasszonyhoz se sündöröghet vissza menedékért – igen, ez is tiszta sor. Abszolút patthelyzet. Elképzelni se tudom, mi a csudát tud kitalálni az ipse.

– Némiképp csakugyan problematikus ügy, uram.

Egy pillanatig csendben voltam. Eltűnődtem. És hát – ami azt illeti, eléggé furcsa módon, mert hiszen önök jogosan gondolhatták volna úgy, hogy diszkréten örömteli volt a hangulatom – azon kaptam magam, hogy valójában kissé vérzik a szívem.

– Tudja, Jeeves, bármilyen galádul bánt is velem az az ember a múltban, muszáj szánalmat éreznem iránta. A legkomolyabban mondom. Hiszen oly iszonyú pácban van. Szó se róla, számomra is épp elég kellemetlen volt, hogy fekete képű vándorként kellett bolyonganom, csakhogy nálam nem forgott fenn annak kényszerűsége, hogy ügyeljek a társadalmi rangomra. Hogy is mondjam csak: a nagyvilág, ha engem ilyen állapotban pillantott volna meg, egy-szerűen csak felvonta volna a vállát, ezt dünnyögve: „Ifjúi bohóság!", vagy valami ilyesfélét, nemde?

– Igen, uram.

– Viszont egészen más a helyzet egy Glossop-féle társadalmi állású pali esetében.

– Nagyon igaz, uram.

– Ej, ej, ej! Bizony, bizony, bizony! Ha az ember alaposan belegondol, nyilvánvalóvá válik, hogy ez voltaképp az Ég bosszúja.

– Nagyon is valószínű, uram.

Nem gyakran fordul elő nálam, hogy erkölcsi tanulságokat szűrjek le, de most így tettem.

– Ebből is kiviláglik, hogy mindig jó szívvel kell lennünk a mégoly egyszerű felebarátaink iránt is, Jeeves. Ez a Glossop éveken át tiport az arcomon szöges talpú bakanccsal, és most tessék: nézze meg, hová jutott. Mert mi történt volna e kritikus helyzetben, ha történetesen pajtásias lenne a viszonyunk? Úgyszólván páholyban ülne most a pasas. Megpillantván, amint az imént elzúgott mellettem, megállítottam volna. Odakiáltottam volna neki: „Helló, Sir Roderick, egy fél másodpercre! Ugyan ne azzal a sminkkel a képén kóricáljon már itt! Várjon egy keveset, és Jeeves hamarosan visszatér a szükséges vajjal, és minden oké lesz." Nem ezt kellett volna neki mondanom, Jeeves?

– Kétségkívül valami effélét, uram.

– És megmenekült volna ebből a félelmetes helyzetből, e rút kutyaszorítóból, melyben most leledzik. Le merném fogadni, hamarább nemigen fog tudni vajat keríteni a pasas, mint valamikor a késő délelőtti órákban. De lehet, hogy még akkorra sem, ha nincs nála pénz. És mindezt annak köszönheti, hogy a múltban nem volt hajlandó tisztességesen bánni velem. Azért ez kissé elgondolkoztató, mi, Jeeves?

– Igen, uram.

– De hát, természetesen, nincs értelme beszélni róla. Ami megtörtént, az megtörtént.

– Nagyon igaz, uram. A Nagy Kéz ír s tovább megy; és amit leírt, abból millió könny egy sort le nem törül, millió jaj egy betűt ki nem olt.

– Ahogy mondja. Most pedig, Jeeves: kérem a vajat. Dologhoz kell látnom.

Afféle tiszteletteljes sóhajtást hallatott.

– Végtelen sajnálattal vagyok kénytelen tájékoztatni önt, uram, hogy mivel Seabury úrfi a csúszdájához az összeset felhasználta, a házban jelenleg nem található vaj.

Kalamajka az Özvegy-lakban

Csak álltam ott előrenyújtott kézzel, földbe gyökerezett lábbal. Mintha megbénultam volna. Emlékszem, egyszer, midőn New Yorkban voltam, ama szomorú szemű olasz srácok egyike, akik görkorcsolyával száguldoznak a Washington Square-en, hallatlan hevességgel a gyomorszájamba vágódott, miközben levegőzve sétálgattam. Felülről a harmadik mellénygombom magasságában csapódott be, és nagyjából akkor is ugyanazt az érzést éltem át, mint most. Mintha homokzsákkal csaptak volna főbe. El voltam kábulva, kihagyott a szuflám.

– Mit beszél?!

– Igen, uram.

– Nincs vaj?

– Nincs, uram.

– De Jeeves, ez iszonyú!

– Fölöttébb kellemetlen, uram.

Ha Jeevesnek van egyáltalán hibája, hát az az, hogy efféle alkalmakkor a viselkedése túlontúl is gyakran hajlamos nyugisabb és érzéketlenebb lenni az elvárhatónál. Általában nem adok hangot tiltakozásomnak, mivel rendszerint jól kézben tartja a szitut, és nem késlekedik a Nagy Tanács elé terjeszteni kiérlelt megoldásainak egyikét. Mindazonáltal gyakran éreztem úgy, hogy egy picivel több izgatott ugrabugrálást és szemgolyóforgatást tartanék kívánatosnak a részéről, és most is így voltam vele. Egy olyan pillanatban, mint a jelenlegi, a „kellemetlen" melléknév körülbelül negyven mérfölddel látszott mellétrafálni a tényeknek.

– De hát mitévő legyek?

– Attól tartok, hogy az arca megtisztogatását egy későbbi időpontra kell elhalasztania, uram. Holnap már abban a helyzetben leszek, hogy el tudom önt látni vajjal.

– De ma éjszaka?

– Ma éjszaka, uram, tartok tőle, hogy önnek be kell érnie azzal, hogy *in statu quo* maradjon.

– Hogy?
– Ez egy latin kifejezés, uram.
– Úgy érti, holnapig semmit se lehet tenni?
– Attól tartok, nem, uram. Bosszantó.
– Még odáig is elmegy, hogy így jellemezze?
– Igen, uram. Szerfölött bosszantó.
Kissé feszülten szedtem a levegőt.
– Hát jó, legyen, ahogy mondja, Jeeves.
Eltűnődtem.
– És addig mit csináljak?
– Minthogy meglehetősen fárasztó estéje volt, úgy hiszem, uram, az lenne a legjobb, ha jól kialudná magát.
– A fűben?
– Ha élhetnék egy javaslattal, uram, úgy vélem, az Özvegylakban kényelmesebben pihenhetne. Csupán rövid járásnyira innen, a park túloldalán található, és lakatlan.
– Az lehetetlen. Nem hagyják üresen.
– Az egyik kertész gondnokként működik benne, amíg őladysége és Seabury úrfi a Hallban vendégeskedik, ám ebben az órában mindig odalent van a faluban, a Chuffnell Címerben. Önnek teljesen egyszerű feladat lenne a kertész tudta nélkül bejutnia, és elhelyezkednie valamelyik emeleti szobában. És holnap reggel ott csatlakoznék önhöz a szükséges anyagokkal.
Beismerem, nem igazán lelkesedtem a dologért.
– Ennél fényesebb ötlete nincs?
– Nincs, uram.
– Azt esetleg nem vehetné fontolóra, hogy átengedje nekem az ágyát éjszakára?
– Nem, uram.
– Akkor akár indulhatok is.
– Igen, uram.
– Jó éjt, Jeeves – mondtam komoran.
– Jó éjt, uram.
Nem sok időbe telt, amíg odaértem az Özvegylakhoz, és az út még annál is rövidebbnek tetszett, mint amekkora valójában volt, mivel menet közben elmémet szinte teljesen lefoglalta, hogy afféle csöndes szitoközönnel illessem mindazokat, akik közreműködése folytán abban a helyzetben találtam magam,

amit Jeeves a „bosszantó" szóval jellemzett volna. És hát szidalmaim közül a legválogatottabbak és legkacskaringósabbak céltáblája a kis Seabury volt.

Minél többet gondoltam erre a süvölvényre, annál inkább befészkelte magát szívembe a keserűség. És a kölyökkel kapcsolatos meditációim egyik eredménye az lett, hogy olyan érzelem ébredt fel bennem Sir Roderick Glossop irányában, amely már-már a szívélyességgel volt határos.

Önök tudják, hogy van ez. Éveken át jössz-mész, úgy tekintve egy fickóra, mint holmi kelevényre és a közjó első számú ellenségére, aztán egy szép napon hirtelen valamely tisztességes dolognak veszed hírét, amelyet ő cselekedett, és ettől az az érzésed támad, hogy végül is kell legyen valami jó az ipsében. Ezzel a Glossoppal éppen így voltam most. Sok szenvedést kellett tőle elviselnem, amióta először akadtunk egymás útjába. Az emberi állatkertben, amely a Sors akaratából Bertram Wooster körül csoportosult, ő mindig is az ártalmasabb fajok élmezőnyében helyezkedett el – mi több, számos szaktekintély ítélte meg úgy, hogy még a modern idők ama nagy istencsapása, Agatha nénikém ellenében is kitűnő eséllyel versengett a nagydíj elnyeréséért. Ámde most, újból áttekintve az iménti viselkedését, be kell vallanom, azon kaptam magam, hogy határozottan megenyhültem iránta.

Nem létezik, érveltem, hogy valaki, aki oly derekasan eldöngette az ifjú Seaburyt, teljességgel komisz legyen. Valahol legbelül kell hogy akadjon benne nemesérc a meddő kőzet között. És ténylegesen még odáig is elmentem, hogy feltoluló érzelmeim hatására azt mondjam magamban: ha valaha a dolgok úgy alakulnak, hogy ismét szabadon intézhetem ügyeimet, fölkeresem majd az ipsét, és igyekszem összehaverkodni vele. Sőt, gondolatban már épp egy kellemes kis ebéd ideájával kacérkodtam, melynek során ő az asztal egyik oldalán ül, én meg a másikon, valamely jóféle száraz fajbort iddogálva, és régi barátok módjára cseverészve, amikor azon vettem észre magam, hogy megérkeztem az Özvegy-lak külső pereméhez.

Az elhunyt Lord Chuffnellek özvegyeinek ez a lerakó-, avagy tárolóhelye közepes méretű vityillóféle volt, s olyan telken állt, melyet a hirdetések a „tágas" és „kiterjedt" jelzőkkel szoktak

leírni. Egy puszpángsövénybe ékelt, öt rúdból álló rácsos kapun léptél be, s rövid kavicsfeljárón közelítetted meg a házat – hacsak nem azt tervezted, hogy egy alacsonyabb ablak bezúzása révén hatolj be, amely esetben egy gyepsávon osontál keresztül, hangtalanul óvakodva előre fától fáig.

Magam is így tettem, habár első, felületes pillantásra ez nem igazán látszott szükségesnek. A ház ugyanis elhagyatottnak tűnt. Mindamellett eddig természetesen csak az elülső részét láttam, és ha az ügyelettel megbízott kertész netán eltért ama szokásától, hogy ezen időpontban leugorjon a helybeli csehóba egy frissítőre, akkor bizonyára az épület hátsó részében kellett tartózkodjon. Ezért hát arrafelé irányítottam lépteimet, éspedig olyan nesztelenül, amennyire csak telt tőlem.

Nem állíthatom, hogy kedvemre valónak ítéltem meg kilátásaimat. Jeeves könnyed – avagy fesztelen – stílusban beszélt arról, hogy törjek be, és érezzem magam otthon az éjszaka tartamára; ámde ez idáig az volt a tapasztalatom, hogy én valahányszor betöréssel próbálkozom, valami mindig félresikerül. Nem felejtettem még el azt az időt, amikor Bingo Little rábeszélt, hogy törjek be a házába, és csórjam el a diktafonfölvételét annak a sziruposan érzelgős cikknek, amelyet a felesége, leánykori nevén Rosie M. Banks, a jól ismert regényírónő írt Dahlia nénikém újságja, a *Milady Budoárja* számára. Mint önök bizonyára emlékeznek, pincsikutyák, szobalányok és rendőrök játszottak aktív szerepet az ügyben, csüggedést és riadalmat keltve bennem, és hát nem akartam, hogy ismét bármi affélére kerüljön sor.

Ilyenformán most meglehetősen jókora mérvű óvatossággal sompolyogtam körbe a ház túloldalára; és amikor az első, amin tekintetem megállapodott, a félig nyitott konyhaajtó volt, nem vágtáztam be rajta azzal a rámenősséggel, amelyet kábé egy évvel korábban, vagyis azt megelőzően tanúsítottam volna, hogy az Élet azzá a mord, gyanakvó férfiúvá edzett, aki most vagyok, hanem csak álltam ott, vigyázó szememet az ajtóra vetve. Meglehet, okoskodtam, hogy minden a legnagyobb rendben van, másrészt viszont az sem zárható ki, hogy nincs így. Egyedül az idő volt a megmondhatója.

A következő pillanatban átkozottul nagy örömömre szolgált, hogy megtartóztattam magam, mert hirtelen fütyörészni hallottam valakit a házban, és legott átláttam, hogy ez mit jelent. Azt jelentette, hogy a kertész fickó, ahelyett hogy lement volna a Chuffnell Címerbe egy kupica toroköblítőre, úgy döntött, hogy otthon marad, és egy csendes estét tölt el a könyvei társaságában. Hát ennyit Jeeves hitelt érdemlő füleseiről.

Leopárdként húzódtam vissza az árnyékba, éspedig meglehetősen pipásan. Úgy éreztem, Jeevesnek nem volt joga azt állítani, hogy fazonok ilyen és ilyen időpontban lemennek a faluba egy szíverősítőre, amikor valójában nem is tesznek így.

Ám ekkor hirtelen történt valami, ami teljesen új fényt vetett a dolgok állására, és beláttam, hogy igazságtalanul kárhoztattam magamban azt a derék fickót. A fütyülés megszűnt, rövid csuklás hallatszott, majd a házban valaki rázendített a „Vezess, drága fény" című zsolozsmára.

Áz Özvegy-lakban nem holmi kertész tartózkodott. Moszkva büszkesége, a fránya Brinkley lappangott odabent.

Úgy ítéltem meg, hogy a szituáció alapos és sietség nélküli gondolkodást tesz szükségessé.

Az a fő gond ezekkel a Brinkley-szerű fószerokkal, hogy a velük való érintkezés során lehetetlen az írott normák szerint eljárni. Abszolút kiismerhetetlen szerzetek. Ma éjszaka, példának okáért, kevéssel több, mint egyórás időtartamon belül ezt a jómadarat konyhakéssel a kezében láttam föl-alá nyargalászni prédája után, majd pedig türelemmel alávetni magát annak, hogy Chuffy gyakorlatilag a Chuffnell Halí-i kocsifelhajtó teljes hosszán át rugdalja. Az volt a benyomásom, hogy minden a pillanatnyi hangulat kérdése nála. Ezért hát, voltam kénytelen föltenni magamnak a kérdést, ha most vakmerően besétálnék az Özvegy-lakba, ez a sokoldalú manusz vajon melyik megnyilvánulási formájában üdvözölne? Netán egy engedelmes, békeszerető honpolgárt találnék-e, akit egyszerű és kellemes feladat lenne a grabancánál fogva megragadni, és kivágni, mint macskát a spájzból? Avagy nem azzal kellene-e eltöltenem az éjszaka

hátralévő részét, hogy le s föl száguldozzak a lépcsőn, miközben ő mindössze egy rövid fejhosszal lemaradva lóstat a nyomomban?

És hát, ha már itt tartunk, vajon mi lett a konyhakésével? Amennyire meg tudtam róla bizonyosodni, a Chuffyval folytatott eszmecseréje közben mintha nem lett volna nála. Másrészt viszont az is lehet, hogy egyszerűen csak otthagyta valahol, és mostanra újból magához vehette.

Minden szemszögből megvizsgálván a dolgot, úgy határoztam, hogy veszteg maradok a helyemen; és a következő pillanatban az események alakulása igazolta, hogy döntésem nagyon is bölcs volt. A pasas épp addig a strófáig jutott a dalolásban, hogy „Az éj sötét", és – habár az alsó hangtartományban kissé bizonytalankodott – egészen tetszetős interpretációt látszott nyújtani, amikor egyszerre csak elnémult. És a következő, amit hallottam, egy félelmetes üvöltésekből, lábdobogásból és puffanásokból álló hangegyveleg volt. Hogy mi lelte az ürgét, természetesen nem állt módomban megmondani, ám a hangok kevés kétséget hagytak bennem afelől, hogy valamilyen okból hirtelen visszatért ahhoz, amit mint „konyhakéses stádium"-ot tudnék jellemezni.

Egyike a vidéki tartózkodásból fakadó előnyöknek, mármint ha, miként Brinkley, az agresszívabb fajtájú flúgosok közé tartozol, hogy nagy mozgásszabadságban van részed. Ha a ribilliót, amelyet most csapott, történetesen mondjuk a londoni Grosvenor Square-en vagy Cadogan Terrace-en vitte volna véghez, óhatatlanul már az első két percen belül egész rendőrkülönítményt vonzott volna a helyszínre. Ablakok nyíltak volna meg, sípszó harsogott volna. Ám a Chuffnell Regis-i Özvegy-lak békés elhagyatottságában a lehető legtágabb tér nyílt Brinkley számára az önmegvalósításhoz. A Hallt kivéve, egy mérföldön belül semmilyen más épület sem akadt; és még a Hall is túl messze volt ahhoz, hogy ott ez a pokoli ricsaj többnek hangozzék halk morajnál.

A tekintetben, hogy mi lehetett az, amit a pasas üldözőbe vett, megint csak nem tudtam bizonyosságra jutni. Meglehet, hogy a kertész-gondnok végül is nem ment be a faluba, és most azt kívánta, bárcsak bement volna. Avagy, természetesen, az is elképzelhetőnek tűnt, hogy egy úgyannyira betintázott fickónak,

mint Brinkley, nem volt szüksége konkrét személyre a hajszához, hanem egyszerűen csak, hogy úgy mondjam, délibábot hajszolt, pusztán a testmozgás kedvéért.

Már éppen emez utóbbi vélekedésre hajlottam, és azon tűnődtem kissé sóváran, vajon nincs-e rá esély, hogy az ipse lezuhanjon a lépcsőn és kitörje a nyakát, amikor ráeszméltem, hogy tévedtem. Néhány percre a lárma valamelyest elhalkult, minthogy a ténykedések feltehetőleg a ház valamely távolabbi részébe helyeződtek át; most azonban hirtelen újból fölerősödött. Lefelé futó lábak dobaja hangzott fel a lépcsőn. Aztán iszonyú csattanás következett. És csaknem közvetlenül ezután kivágódott a hátsó ajtó, és egy emberi alak zúdult ki rajta. Sebesen süvített felém, valamiben megbotlott, majd csaknem a lábam előtt elterült. És éppen Isten kegyelmébe készültem ajánlani telkemet, és, remélve a legjobbakat, hegyibe vetni magam az újonnan érkezettnek, amikor az e pillanatban tett megjegyzéseinek stílusában valami – egyfajta iskolázott profanitás, amely jobb neveltetésről látszott árulkodni, mint amilyenben Brinkleynek alkalmasint része lehetett – megtorpanásra ösztökélt.

Lehajoltam. Föltevésem helytállónak bizonyult. Sir Roderick Glossop volt az.

Épp azon igyekeztem, hogy bemutatkozzam és tájékozódó jellegű kérdéseket tegyek föl, amikor a hátsó ajtó ismét kivágódott, és újabb alak jelent meg.

– És vissza ne merd nekem tolni a képed! – nyilatkoztatta ki jókora mérvű szigorral.

Brinkley hangja volt. E nem túl vidám pillanatban némi örömömre szolgált konstatálhatni, hogy a pasas igencsak masszírozza a bal sípcsontját.

Az ajtó becsapódott, és hallottam, amint ráhúzzák a reteszt. A következő pillanatban a tenor hang, melyen a „Kősziklánk vagy Te nékünk" című zsolozsma felcsendült, tudatta, hogy Brinkley részéről az epizód lezárult.

Sir Roderick időközben lábra kecmergett, és kissé fújtatva állt, mintha kifogyott volna a szuszból. Ezen nem is voltam meglepve, minthogy az imént kegyetlenül gyors iramot diktált.

Alkalmasnak találtam a pillanatot, hogy párbeszédet kezdeményezzek.

– Nicsak, nicsak! – szóltam.

E sajátos éjszakán a Gondviselés arra a célra látszott kiszemelni, hogy felkavarjam felebarátaimat, élükön a konyhalánnyal. Ámbár, az eredmény alapján ítélve, ezúttal úgy tűnt, mintha személyiségem bűvös ereje immár kissé elapadóban lett volna. Mit akarok belőle kihozni: míg a konyhalány hisztérikus rohamot kapott, Chuffy pedig vagy fél métereset ugrott, ez a Glossop pusztán megremegett, mint holmi aszpikos készítmény, midőn megbillentik a tálban. Na persze, ennek az is lehetett az oka, hogy mindössze ennyire futotta az erejéből. Ezek a Brinkleyvel való csetepaték ugyanis cefetül el tudják csigázni az embert.

– Nincs semmi baj – folytattam, sietvén megnyugtatni őt, és eloszlatni azt a benyomását, hogy ami a fülébe mormolt, az nem holmi félelmetes éjszakai teremtmény. – Csak B. Wooster…

– Mr. Wooster!

– Abszolúte.

– Jóságos Isten! – mondta, immár kissé nyugodtabban, bár még mindig messze nem afféle társaság motorjaként. – Huhh!

És ezzel annyiban is maradt a dolog, mialatt ő feltöltekezett egy jókora készlet éltető levegővel. Némán várakoztam. Nekünk, Woostereknek, ilyenkor nem szokásunk zavarogni.

Kisvártatva a zihálás lágy pihegéssé szelídült. Glossop további másfél perc pihenőidőt tartott. És amikor végül is beszélni kezdett, hangja oly letompítva és, hogy így mondjam, citerázva szólalt meg, hogy csupán egy hajszál választott el attól, hogy jóságosan a pasas válla köré fonjam a karomat, és arra buzdítsam, hogy fel a fejjel.

– Ön most bizonyára csodálkozik, Mr. Wooster, és el se tudja képzelni, hogy mi lehet a magyarázata mindennek.

Noha a jóságos karmozdulatra még mindig nem tudtam magam rászánni, egyfajta bátorító paskolást azért véghezvittem.

– Csöppet sem – mondtam. – Csöppet sem csodálkozom. Mindent tudok. Az egész szitu világos előttem. Hallottam, hogy mi történt a Hallban, és abban a minutában, amint láttam magát kilövellni azon az ajtón, tudtam, mi történhetett. Azt tervezte, hogy az Özvegy-lakban tölti az éjszakát, nemde?

– Igen, azt. Ha csakugyan értesülést szerzett arról, hogy mi zajlott le Chuffnell Hallban, Mr. Wooster, akkor azt is tudja, hogy abban a szerencsétlen helyzetben vagyok…

– …hogy be van mázolva feketére. Tudom. Akárcsak én.

– Maga!?

– Igen. Hosszú történet, és különben sem mondhatom el magának, mivel afféle titkos história, de azt elhiheti nekem, hogy mindketten hasonló kutyaszorítóban leledzünk.

– De hát ez elképesztő!

– Maga nem mehet vissza a szállodájába, én meg nem utazhatok föl Londonba addig, amíg el nem távolítottuk magunkról a sminket.

– Jóságos Isten!

– Ez úgy tűnik, nagyon összehoz bennünket, mi?

Mély levegőt vett.

– Mr. Wooster, a múltban akadtak nézeteltéréseink. Meglehet, hogy bennem volt a hiba – nem tudom. Ám e válságos helyzetben el kell felejtenünk őket, és… öö…

– Össze kell fognunk?

– Pontosan.

– Így is lesz – mondtam szívélyesen. – Ami engem illet, én már akkor eldöntöttem: a halott múltra hagyom, hogy eltemesse halottait, amikor meghallottam, hogy maga az adott színhelyen lekevert néhányat a kis Seaburynek.

Szenvedélyesen horkantott.

– Tudja ön, mit művelt velem az a gyalázatos kópé, Mr. Wooster?

– Hogyne. Meg azt is, hogy maga mit művelt ővele. Tökéletesen tájékozva vagyok egészen addig a pillanatig, hogy maga elhagyta a Hallt. És mi történt azután?

– Csaknem közvetlenül azután ráeszméltem, micsoda szörnyű helyzetben is vagyok.

– Gondolom, csúnya megrázkódtatásként élte meg, mi?

– Valósággal sokkolt a dolog. Teljesen tanácstalan voltam. Úgy találtam, az egyetlen, amit tehetek, az, ha valahol menedéket keresek az éjszakára. És tudván, hogy az Özvegy-lak lakatlan, oda tértem be. – Összeborzongott. – Mr. Wooster, az a ház – a legkomolyabban mondom – maga a pokol!

Kis ideig zihált.

– És most nem is csupán egy veszedelmes ámokfutó jelenlétére célzok, hanem úgy értem, az egész ház hemzseg a legkülönfélébb élőlényektől. Egerek, Mr. Wooster! És apró termetű kutyák. És azt hiszem, egy majmot is láttam.

– Mit?

– Most már emlékszem rá, hogy Lady Chuffnell mesélt róla: a fia ilyesféle állatok tartásával kezdett el foglalkozni, de akkor ott eszembe se jutott, és anélkül szakadt rám az egész, hogy valaki előzőleg figyelmeztetett volna.

– Ó, hogyne, persze. Seabury mindenféléket tenyészt. Emlékszem, nekem is említette. És azt mondja, paffá tette magát a menazséria?

A pasi mocorgott a sötétben. Úgy hiszem, a homlokát törölhette meg.

– Meséljek magának abban a szörnyű házban szerzett élményeimről, Mr. Wooster?

– Kérem, tegye – mondtam szívélyesen. – Hiszen az egész éjszaka a rendelkezésünkre áll.

Újból megtörölte a homlokát.

– Kész rémálom volt. Alig tettem be a lábam a házba, amikor egy hang megszólított a konyha túlsó sarkából, mivel ez volt az a helyiség, ahová beléptem. „Látlak ám, vén lókötő!" – ezt a kifejezést használta.

– Átkozottul bizalmas.

– Mondanom se kell, micsoda megrökönyödést váltott ki belőlem. Súlyosan megharaptam a nyelvemet. Aztán, úgy vélvén, a beszélő csupán egy papagáj, kisiettem a helyiségből. Alig értem el azonban a lépcsőt, amikor egy rút alakot pillantottam meg. Egy kicsi, alacsony, széles, karikalábú egyént, hosszú karokkal és sötét, aszott arccal. Holmi sajátságos ruhát viselt, és szapora, imbolygó járással közlekedett, folyvást makogva közben. Most, hogy lelkiállapotom lehiggadt, úgy ítélem meg, bizonyára majom lehetett, akkor azonban…

– Micsoda otthon! – vágtam közbe együtt érzően. – Vegye még hozzá az ifjú Seaburyt, és gondoljon csak bele: micsoda otthon! Na és az egerek?

– Azok később jöttek. Ha lesz szíves megengedni, hogy kronológiai sorrendet tartsak balszerencsés kalandjaim ismertetésében, mert máskülönben képtelen vagyok összefüggően elmondani a történetet. A helyiség, amelyben ezután találtam magam, szinte zsúfolásig tele volt apró kutyákkal. Rám ugráltak, szaglálódva és belém harapdálva. Elmenekültem előlük, s egy másik szobába vettem be magam. Na, hála az égnek, fohászkodtam fel, végre egy olyan zug ebben a baljós és vészterhes házban, ahol nyugalom kell hogy legyen. És alig fogalmazódott meg bennem ez a gondolat, Mr. Wooster, amikor valami felszaladt a jobb nadrágszáramon. Oldalt ugrottam, és miközben így tettem, felborítottam valamit, ami holmi láda- vagy ketrecfélének tűnt, Valóságos egérözön kellős közepén találtam magam. Irtózom ezektől a jószágoktól. Igyekeztem őket lesodorni magamról, de annál inkább rám tapadtak. Kimenekültem a szobából, de alighogy a lépcsőhöz értem, megjelent az az ámokfutó, és üldözőbe vett. Le-föl hajkurászott a lépcsőn, Mr. Wooster!

Megértően bólintottam.

– Ebből mindnyájunknak kijut. Jómagamnak is ugyanebben az élményben volt részem.

– Magának?

– Bizony. Kis híján belém mártott egy trancsírkést.

– Amennyire én ki tudtam venni, a fegyver, amellyel üldözött, inkább valami bárdféle volt.

– Váltogatja a fegyverzetét. Hol trancsírkést, hol húsvágó bárdot visel. Sokoldalú fickó. Alighanem a művészi alkatából adódik.

– Úgy beszél, mintha ismerné azt az embert.

– Több, mint ismerősöm: az alkalmazottam. Az inasom.

– Az inasa?

– Brinkleynek hívják a fickót. De sietek hozzátenni, nem sokáig lesz az inasom. Ha ugyan valaha is kellőképpen kijózanodik ahhoz, hogy a közelébe merészkedjek, és útilaput kössek a sarkára. Azért ez ironikus, ha az ember belegondol – jegyeztem meg, mivel filozofáló hangulatban voltam. – Úgy értem, tisztában van maga azzal, hogy én mindezen idő alatt fizetést biztosítok ennek a pasasnak? Más szóval, valójában azért

fizetem, hogy trancsírkéssel hajkurásszon engem. Ha ez nem a Sors különös fintora – tettem hozzá mélázóan –, hát nem tudom, mit nevezhetünk annak.

Az öreg fiúnak szemlátomást néhány percre volt szüksége ahhoz, hogy ezt megemésszе.

– A maga inasa? Akkor mi a csudát keres az Özvegy-lakban?

– Ó, mozgékony fickó ám, tudja. Figaro itt, Figaro ott – érti? Csapong. Nem sokkal ezelőtt még a Hallban volt.

– Még soha nem hallottam ehhez hasonlót.

– Számomra is új, be kell vallanom. Nos, annyi biztos, mozgalmas éjszakában van része, nem igaz? Ezzel most ellesz egy darabig, mi? Úgy értem, jó pár hónapig nemigen lesz szüksége újabb izgalmakra.

– Mr. Wooster, szívből remélem, hogy az egész maradék életem a zavartalan egyhangúság jegyében fog eltelni. Ma éjjel ízelítőt kaptam a lét borzalmaiból. Mit gondol, lehetséges, hogy még mindig tanyáznak rajtam egerek?

– Szerintem nagy valószínűséggel sikerült őket leráznia. Hiszen meglehetősen élénk testgyakorlást fejtett ki. Látni természetesen nem láttam, csak hallottam, de úgy tűnt, mintha bércről bércre szökellt volna, hogy így fejezzem ki magam.

– Mi tagadás, csakugyan nem kíméltem az erőmet, hogy egérutat nyerjek az elől a Brinkley nevű fickó elől. Csak azért kérdeztem, mert úgy rémlett, mintha valami harapdálná a bal lapockámat.

– Embert próbáló éjszaka volt, nemde?

– Maga volt az iszonyat. Nem egykönnyen fogom tudni visszanyerni a lelki nyugalmamat. A pulzusom még mindig magas, és nem tetszik nekem a mód, ahogy kalimpál a szívem. De szerencsére a gondviselés megkönyörült rajtam, és minden jól végződött. Önnek módjában áll majd, hogy a villájában menedéket nyújtson nekem, amire oly igen vágyom. És ott némi szappan és víz segítségével lemoshatom majd magamról ezt az utálatos cipőpasztát.

Láttam, hogy ez az a pont, ahol tapintatosan bár, de közölnöm kell a rossz hírt az öreg fiúval.

– Szappannal és vízzel nem fogja tudni eltávolítani azt az anyagot. Én már próbáltam. Vajra lesz hozzá szüksége.

– A kérdés számomra lényegtelennek tűnik. Hiszen nyilván tud nekem adni vajat is, nem?

– Sajnálom, de vajjal nem szolgálhatok.

– Kell, hogy legyen vaj a villájában.

– Nincs. És miért? Mert immár villám sincs.

– Nem értem magát.

– Leégett ugyanis.

– Mit beszél?

– Igen. Brinkley jóvoltából.

– Jóságos Isten!

– Csakugyan bosszantó egy ügy, be kell hogy valljam.

Glossop papa egy ideig csendben volt. Hányta-vetette magában a dolgot, minden aspektusból szemügyre véve.

– Tényleg leégett a villája?

– Nem több immár, mint egy rakás hamu.

– Akkor mit lehet itt tenni?

Ideje volt rámutatnom az érem derűsebbik oldalára.

– Azért ne eressze búnak a fejét – szóltam. – Meglehet, hogy villák dolgában csehül állunk, de ami a vajat illeti, örömmel közölhetem, hogy rózsásabb a helyzet. Ma éjjel ugyan nem tudunk szerezni, de reggel majd, hogy úgy mondjam, házhoz jön. Mihelyst a tejesember leszállítja, Jeeves hozni fog nekem valamennyit.

– De én reggelig nem maradhatok ebben az állapotban!

– Pedig attól tartok, egyebet nemigen tehet.

Eltöprengett. Bár nem láthattam a sötétben, de úgy hiszem, ezt borús kedéllyel tette, mintha dölyfös énje háborgott volna valamelyest. De azért bizonyára alapos és mélyenszántó gondolkodást vihetett véghez, mert hirtelen egy ötlettel állt elő.

– Ehhez a maga villájához garázs tartozott-e?

– Ó, hogyne.

– És az is leégett?

– Nem, úgy tudom, az megúszta a tűzvészt. Kicsivel odébb esik ugyanis annak színhelyétől.

– Benzin van-e benne?

– Ó, hogyne. Bőven.

– Nos, akkor minden rendben, Mr. Wooster. Meggyőződésem, hogy a benzin éppolyan hatékony tisztítószernek bizonyul majd, mint a vaj.

– De hát, a fenébe is, nem mehet be a garázsomba.

– Ugyan miért nem, könyörgöm?

– Nos, végül is, ha kedvet érez hozzá, megteheti. Én azonban nem csatlakozom magához. Bizonyos okokból, melyeket most nem kívánok feltárni, én az éjszaka hátralévő részét a Hall parkjában álló lugasban szándékozom eltölteni.

– Tehát nem kísér el?

– Sajnálom, de nem.

– Akkor hát jó éjt, Mr. Wooster. Tovább nem tartom vissza a pihenéstől. Végtelenül lekötelezett a segítségével, melyet e szorult helyzetemben nyújtott. A jövőben gyakrabban kell majd találkoznunk. Valamelyik nap ebédeljünk együtt. A garázsába hogy tudok bejutni?

– Be kell majd törnie egy ablakot.

– Úgy teszek.

Azzal eltűzött, tele elszántsággal és tetterővel, én pedig, kétkedően csóválva meg a buksit, elszivárogtam a lugas irányába.

Reggeliidő a Hallban

Nem tudom, önök töltötték-e már valaha lugasban az éjszakát. Ha nem, kerüljék is el ezt az élményt. Egyáltalán nem olyasmi, amit jó szívvel tudnék tanácsolni bármely barátomnak. A lugasokban való alvás tárgykörében bátran és kendőzetlenül kimondom, ami a szívemen fekszik. Amennyire meg tudtam róla bizonyosodni, az efféle foglalatosságnak egyetlen vonzó sajátsága sincs. Eltekintve a húsos testrészek óhatatlan kényelmetlenségétől, számolnod kell a hideggel; és eltekintve a hidegtől, számolnod kell a lelki gyötrelemmel. Mindazok a kísértethistóriák, melyeket valaha is olvastál, átcikáznak agyadon, kivált azok, melyekben fickókat másnap reggel abszolút holtan találnak, éspedig anélkül, hogy egyetlen karcolás is látszana rajtuk, ám a borzadály és rettenet olyan kifejezésével tekintetükben, hogy a mentőosztag tagjainak a lélegzete is elakad, és úgy merednek egymásra, mintha csak ezt mondanák: „Jesszus Máriám!" Örökösen nyikorgó hangokat hallasz. Rémlik, mintha óvatos léptek közelítenének. Az a benyomásod, mintha jó néhány csontváz-kéz nyúlna ki feléd a sötétségből. És közben, mint mondom, kilel az isten hidege, és roppant mérvű a húsos részek sanyarúsága. Mindezek cefetül rázós élményt eredményeznek, egyszóval olyat, melyet az értelmes ember, hacsak teheti, elkerül.

Ami pedig az esetemben különösen fájdalmassá tette a dolgot, az annak gondolata volt, hogy ha lett volna vér a pucámban elkísérni a garázsba a rettenthetetlen Glossop tatát, akkor most nem kellene ebben a bűzös kalyibában gubbasztanom, és hallgatni, amint a repedéseken besüvít a szél. Vagyis úgy értem, a garázsban nemcsak hogy lesikálhattam volna orcámat, hanem bevághattam volna magam a jó öreg kétülésesbe, és eltűzhettem volna London iránt, mintegy cigánydallal az ajkamon.

Én azonban egyszerűen képtelen voltam kellő kurázsit mozgósítani magamban ahhoz, hogy megvalósítsam e

programot. A garázs, érveltem, pont a veszélyzónában van, jócskán belül Voules és Dobson befolyási övezetén, és egyáltalán nem tudtam szembenézni annak eshetőségével, hogy belefussak Voules rendőr őrmesterbe, és hogy feltartóztasson, és faggatásnak vessen alá. Ama múlt éjszakai, vele való találkozások megrendítették a lelkierőmet, s arra késztettek, hogy úgy tekintsek erre az istentől elrugaszkodott fakabátra, mint holmi örökké éber ragadozóra, aki szüntelenül lesben áll, és hajlamos rá, hogy épp abban a pillanatban bukkanjon elő egy rejtekajtó mögül, amikor a legkevésbé vágysz a társaságára.

Így hát ott maradtam, ahol voltam. Immár a negyvenhatodik testhelyzetet vettem föl, abban a reményben, hogy az több kényelmet kínál a hússal párnázott tagoknak, mint az utóbbi negyvenöt, és újabb kísérletet tettem az elalvásra.

Mindig is rejtély volt számomra, hogy efféle alkalmakkor az ember miként tud egyáltalán elaludni. Én személy szerint már egy korábbi stádiumban felhagytam minden ezzel kapcsolatos ábránddal, s éppen ezért senki sem lehetett volna nálam jobban meglepődve, amikor – épp, amint azon igyekeztem, hogy elkergessek egy leopárdot, amely meglehetősen fájdalmas módon harapdált a nadrágom ülőrészének tájékán – hirtelen felébredve azt a fölfedezést tettem, hogy csupán álom volt az egész, és hogy a jelenlévők közt egyetlen leopárd sem található, valamint hogy a nap már felkúszott az égre, és újabb nap vette kezdetét, s hogy odakünn a pázsiton már früstökölnek a madarak, pokoli ricsajt csapva közben.

Az ajtóhoz mentem, s kikémleltem. Alig tudtam elhinni, hogy csakugyan reggel van. Pedig így volt, és ráadásul oltári klassz reggel. A levegő hűvös volt és friss, a pázsitot hosszú árnyékok keresztezték, és minden közrejátszott abban, hogy oly mértékben feldobódjék a lélek, hogy a helyemben sok fickó levetette volna a zokniját, és ritmikus táncot lejtett volna a harmatos füvön. Bár én ténylegesen nem tettem így, de kétségkívül nem kis mértékben fel voltam vidulva, és szinte azt lehetett volna hinni, hogy úgyszólván színtiszta spirituális lény vagyok, bármiféle testi vonatkozás nélkül, amikor egyszerre csak olybá tűnt, mintha a jó öreg poci transzból ocsúdott volna föl egy hirtelen rándulással, és a következő pillanatban úgy éreztem, hogy immár semmi sem

számít se ezen, se az ezután következő világon, kivéve egy jókora ibrik kávét, meg egy akkora adag szalonnás tojást, amekkorát csak rá lehet zsúfolni egy tányérra.

Fura egy dolog ez a reggelivel. Amikor csupán egy gombot kell megnyomnod ahhoz, hogy a házi személyzet bespurizzon a menüvel, amelyben a zabpehelytől a különböző dzsemekig és húskonzervekig mindenféle megtalálható, úgy érzed, hogy még csak rá se tudsz nézni semmi másra, mint egy pohár szódavízre és egy kétszersültre. Ám ha mindehhez nem áll módodban hozzájutni, olyanformán érzed magad, mint egy piton, amikor az állatkerti alkalmazottak elkezdik püfölni az ebédidőt jelző gongot. Ami engem illet, rendszerint többé-kevésbé úgy kell odacsalogatni a lakomázóasztalhoz. Mit akarok belőle kihozni? Általában addig nemigen érzem hiányát a früstöknek, amíg le nem döntöttem a reggeli teámat, és át nem gondoltam kissé a dolgokat. És jobban aligha tudnám érzékeltetni a gyökeres változást, mely most szemléletemben bekövetkezett, mint ha megemlítem, hogy nem messze tőlem egy fiatal baromfiféle épp azzal volt elfoglalva, hogy bekebelezzen egy nagy, rózsaszín kukacot, s én bizony szívesen csatlakoztam volna hozzá. Mi több, e kritikus helyzetben még egy egerészölyvvel is beértem volna.

Megállt az órám, így nem tudtam, mennyi lehet az idő, miként arról se volt tudomásom, hogy Jeeves mikor készül ellátogatni az Özvegy-lakba, ahol is légyottunkat megbeszéltük. Az a gondolat, hogy talán épp most van úton odafelé, és ha nem talál engem ott, feladja a dolgot mint hamvába holt vállalkozást, és visszatér a Hall hátsó fertályán lévő valamely áthatolhatatlan erődbe, valósággal sokkolólag hatott rám. Elhagytam hát a filagóriát, s bevéve magam a bokrok közé, elkezdtem keresztülnyomulni rajtuk, szakasztott olyan járással, mint egy csapázó rézbőrű indián, s mindvégig biztos fedezékben maradva.

És éppen az épület oldalszárnyát jártam körbe, s arra készültem, hogy kispurizzak a nyílt térségre, amikor a nappali szoba franciaablakán keresztül olyan látványra esett a tekintetem, amely mélységes hatást tett rám. Sőt, még pontosabban fogalmazok, ha azt mondom: lelkem legbensőbb húrjait illette meg.

A helyiségben a szobalány éppen egy nagy tálcát helyezett az asztalra.

A beáradó napfény megvilágította e szobalány haját, s annak vörösesbarna árnyalatából arra következtettem, hogy bizonyára Mary az, Dobson konstábler jegyese; és e tény bármely más időpontban jelentőséggel bírt volna. Most azonban nem olyan hangulatban voltam, hogy kritikus szemmel történő mustrának vessek alá egy leányzót, különös tekintettel annak megállapítására, hogy a konstábler jól választott-e, avagy sem. Tudniillik a teljes figyelmemet ama tálca kötötte le.

Jócskán megrakott tálca volt. Tartalmazott egy kávéskannát, jelentékeny mennyiségű pirítóst, továbbá egy lefedett tányért. Ezen utóbbi állt érdeklődésem homlokterében. Ama fedő alatt ugyanis nagy valószínűséggel vagy tükörtojás, vagy sült szalonna, vagy kolbász, vagy vesepástétom, vagy füstölt hering rejlett. Pontosan nem tudtam megmondani. De bármi lett légyen is az, Bertram vevő volt rá.

Merthogy időközben kialakítottam tervemet, és megválasztottam stratégiámat. A lány immár kifelé tartott a helyiségből, s úgy becsültem, hogy mintegy ötven másodpercem van az előttem álló nehéz feladat végrehajtására. Számítsunk húszat a besurranásra, hármat a tulajdonképpeni capcarára, s további huszonötöt a bokrokba való visszainalásra, s már számba is vettük egy sikeres vállalkozás valamennyi kellékét.

Abban a pillanatban, amint az ajtó becsukódott, már spuriztam is előre célom felé. Nemigen törődtem vele, hogy vajon meglát-e valaki, s úgy hiszem, ha netán lettek volna is szemtanúk, csupán egy elmosódó iramodást észlelnek. Az út első szakaszát jócskán a becsült időn belül tettem meg, és épp ráhelyeztem kezemet a tálcára, hogy azt fölemeljem és meglovasítsam, amikor léptek hangzottak fel odakintről.

A pillanat gyors gondolkodást követelt, és hát ezek azok a pillanatok, amelyek Bertram Woosterből képességeinek legjavát hozzák felszínre.

Meg kell említenem, hogy ez a nappali nem ugyanaz a nappali volt, ahol Dwight és a kis Seabury nevezetes csihi-puhija lezajlott. Sőt, voltaképp meglehetősen félretájékoztatom olvasóimat, ha egyáltalán nappaliként utalok rá. Valójában

inkább dolgozószoba vagy iroda volt, ahol Chuffy a birtokkal kapcsolatos ügyes-bajos dolgait intézte: számlákat összegzett, a mezőgazdasági felszerelés működtetésének növekvő költségein borongott, és elküldte a bérlőit a búbánatba, valahányszor azzal a szándékkal keresték föl, hogy lefaragjanak egy kicsit a lakbérből. És mivel az efféle ténykedések sikerességének mintegy előfeltétele, hogy jókora méretű íróasztalod legyen, Chuffy, fölöttébb szerencsés módon, annak idején egy ilyet állíttatott be. A szoba egyik sarkát teljes egészében elfoglalta, és szinte hívogatni látszott engem.

Két és fél másodperccel később már mögötte is voltam, a szőnyegen guggolva, és azon igyekezve, hogy pusztán a pórusaimon keresztül vegyem a levegőt.

A következő pillanatban kinyílt az ajtó, és valaki bejött. Lábak szelték át a padlót, nyílegyenesen az íróasztalhoz haladva, s hallottam a kattanást, amint a rejtett kéz eltávolította a telefonkagylót.

– Chuffnell Regis, kettőkilencvennégy – mondta a hang, és elképzelhetik óriási megkönnyebbülésemet, amidőn olyasvalaki hangjára ismertem benne, akivel számtalanszor ráztam már kezet a múltban – egy-szóval olyan emberére, aki barát a bajban.

– Ó, Jeeves! – szóltam, oly módon pattanva elő, mint krampusz a dobozból.

Jeevest lehetetlen meghökkenteni. Egy olyan szituációban, amikor konyhalányok hisztérikus rohamot kapnak, s a főrendi cím viselői felugranak, és reszketés lesz rajtuk úrrá, ő egyszerűen csak tiszteletteljes nyugalommal tekintett rám, s egy udvarias „jó reggelt" után folytatta elvégzés alatt lévő feladatát. Olyan fickó, aki szeret kellő sorrendet tartani a dolgok intézésében.

– Chuffnell Regis kettőkilencvennégy? Tengeri Panoráma Hotel? Meg tudná nekem mondani, hogy Sir Roderick Glossop a szobájában van-e?... Még nem tért vissza?... Köszönöm.

Visszaakasztotta a kagylót, és immár módjában állt némi figyelmet szentelni a néhai ifjú gazdának.

– Jó reggelt, uram – mondta ismét. – Nem számítottam rá, hogy itt fussak össze önnel.

– Tudom, de...

– Abban a hiszemben voltam, hogy, miként megbeszéltük, az Özvegy-lakban fogunk találkozni.

Kissé összeborzongtam.

– Jeeves – mondtam –, még néhány kurta szót az Özvegy-lakról, aztán szeretném örökre *ad acta* tenni a tárgyat. Tudom, hogy maga jót akart. Nem kétlem, hogy amikor engem odaküldött, patyolattiszta indítékok vezérelték. Ám attól még tény marad, hogy borzadályos sziklacsúcsra menesztett. Mert tudja, ki lappangott ama Rettegés Házában? Brinkley. Állig fölfegyverkezve egy húsvágó bárddal.

– Ezt nagy sajnálattal hallom, uram. Így hát föltehetőleg ön nem aludt ott az éjszaka, ugye?

– Nem, Jeeves, nem aludtam ott. A lugasban aludtam – ha ugyan azt alvásnak lehet nevezni. És éppen a bokrokon lopakodtam keresztül, azon igyekezve, hogy becserkésszem magát, amikor megláttam, hogy az a konyhalány idebent élelmet helyez az asztalra.

– Őlordsága reggelijét, uram.

– S ő hol van?

– Rövidesen le kell jönnie, uram. Fölöttébb szerencsés véletlen, hogy őladysége arra utasított: hívjam fel a tengeri Panoráma Hotelt. Máskülönben némi nehézségbe ütközött volna érintkezésbe lépnünk egymással.

– Na igen. Mellesleg mi volt ez az egész? Mármint a Tengeri Panoráma Hotelos sóder.

– Őladysége némiképp nyugtalankodik Sir Roderick miatt, uram. Úgy vélem, hogy átgondolván a dolgokat, arra a konklúzióra juthatott, hogy tegnap este méltatlanul bánt vele.

– Az anyai szeretet ma reggel nem buzog már benne oly magas hőfokon?

– Nem, uram.

– És annak esete forog fenn, hogy „Jöjj vissza, s én mindent megbocsájtok"?

– Pontosan, uram. Sajnos azonban Sir Roderick a jelek szerint eltűnt, és nem tudunk tájékoztatást nyújtani arra vonatkozólag, hogy mi lett vele.

Én természetesen abban a helyzetben voltam, hogy magyarázattal szolgáljak és világosságot derítsek, s késedelem nélkül így is tettem.

– Nem esett semmi baja. Egy Brinkley-vel való, vérkeringést serkentő találkozás után elpályázott a garázsomba, hogy benzinre tegyen szert. Mellesleg, Jeeves, helytálló volt-e Glossop tata ama föltételezése, miszerint a benzin mint cipőkrémlemosó-szer ugyanolyan hatékony, mint a vaj?

– Igen, uram.

– Akkor erős a gyanúm, hogy már jócskán útban van London felé, vagy talán már oda is ért.

– Azonnal értesítem őladységét, uram. Úgy vélem, az információ jelentékeny mértékben enyhíteni fogja aggodalmát.

– Maga csakugyan azt hiszi, hogy ő még mindig szereti Glossopot, és hajlandó elmenni akár a nyilvános megkövetésig is?

– Avagy az olajágas fordulatig? Igen, uram. Őladysége viselkedéséből legalábbis erre következtettem. Az volt a benyomásom, hogy a régi szerelem és tisztelet továbbra is él szívében.

– S én ezt nagy örömmel hallom – szóltam szívélyesen. – Mert meg kell mondjam magának, Jeeves, hogy az utolsó találkozásunk óta gyökeresen megváltozott a véleményem a fent említett Glossoppal kapcsolatban. Látom immár, hogy számos jó tulajdonság rejlik benne. Az átvirrasztott éjszaka folyamán olyasmit kötöttünk, amit aligha túlzás szép barátságként jellemeznem. Fölfedeztük egymás rejtett erényeit, s ő távoztában ebédmeghívásokkal árasztott el.

– Valóban, uram?

– Úgy ám. Mostantól fogva a Glossop odúban mindenkor késsel-villával az asztalon várják Bertramot, és Roddy is ugyanilyen fogadtatásra számíthat Bertramnál.

– Ez szerfelett örömteli, uram.

– Roppant mód. Úgyhogy ha a közeljövőben csevegni fog Lady Chuffnell-lel, nyugodtan megmondhatja neki, hogy a frigy a teljes jóváhagyásomat és szentesítésemet élvezi. Hanem mindez – folytattam, gyakorlatias hangot ütve meg – nem érinti a lényeget. A szőnyegen forgó kérdés ugyanis az, hogy égető

szükségem van a táplálékra, és ácsingózom arra a tálcára. Úgyhogy nyújtsa ide nekem, éspedig szaporán.

– Meg akarja enni őlordsága reggelijét, uram?

– Jeeves – szóltam indulatos hangon, és épp azt készültem hozzátenni, hogy ha bármi kétsége van azt illetően, hogy mit szándékozom tenni azzal a reggelivel, hát nyugodtan elvetheti őket, és félreállva figyelheti, amint akcióba lépek, amikor újból lépteket hallottam odakintről.

Ilyenformán ahelyett, hogy a fent jelzett észrevételt tettem volna, elfehéredtem – már amennyire képes elfehéredni egy olyan fickó, akinek az arca teljesen be van mázolva cipőpasztával –, s rövid sikkantást hallatva elnémultam. Újfent fölismertem: létfontosságú számomra, hogy eltűnjek a helyszínről.

A felhangzó léptek, meg kell hogy említsem, súlyos, robusztus, legalább 46-os méretű lábaktól származtak. Ennélfogva természetesnek tűnt azt föltételeznem, hogy Chuffy az, aki az ajtó előtt áll. Márpedig aligha szükséges mondanom, hogy a Chuffyval való találkozás távol állt volna politikámtól. Azt hiszem, már kellően világos stílusban utaltam rá, hogy a fiú nem szimpatizált céljaimmal és törekvéseimmel. Az eszmecsere, amelyet múlt éjszaka folytattunk, megmutatta számomra, hogy lényegében véve mint szemben álló féllel kell számolnom vele – ellenséges és fenyegető tényezőként. Ha hagynám, hogy fölfedezze jelenlétemet, első dolga lenne, hogy a lovagias buzgóság szellemében elzárjon engem valahová, és küldöncöket menesszen Stoker papához, hogy az legott idespurizzon, és begyújtson.

Ezért hát jóval azelőtt, hogy a kilincsgomb elfordult volna, úgy hanyatlottam alá a mélységekbe, akár egy bukóréce.

Kinyílt az ajtó. Egy női hang szólalt meg. Semmi kétség, a leendő Mrs. Dobsoné.

– Mr. Stoker – jelentette.

Nagy, lúdtalpas lábak masíroztak be a szobába.

Kínos jelenetek egy dolgozószobában

Kissé még szorosabban beékeltem magam a jó öreg fedezék mögé. „Nem túl jól áll a szénád" – egy hang mintha ezt suttogta volna a fülembe. Minden kellemetlen eshetőségek közül, amelyek csak előadódhattak, körülbelül ez tűnt számomra a legrázósabbnak. Bármilyen hátrányos sajátságai voltak is Chuffnell Hallnak – és a legutóbbi események nem kis mértékben hozzájárultak, hogy csökkenjen a vonzereje a szememben –, úgy gondoltam, egy dolog legalább azért mellette szól, nevezetesen, hogy vélhetőleg nem kell tartanom attól, hogy a területén összefussak J. Washburn Stokerrel. És dacára annak, hogy szinte teljes egészében az kötött le, hogy úgy érezzem magam, mint egy tányér kocsonya, egy jókora mérvű jogos méltatlankodásra azért képes voltam amiatt, hogy a pasas ezt a véleményem szerint semmivel sem igazolható tolakodást tanúsította.

Mit akarok mondani, ha egy pali kivagyiskodva játszotta az eszét egy angol főúri kastélyban, a sárga földig lehordva annak lakóit, s határozottan kijelentve, hogy oda soha többé be se teszi a lábát, akkor nincs joga alig két nappal később oly módon besétálni oda, mintha az egy szálloda volna, az „Isten hozta!" felirattal a bejárata fölött. Meglehetősen ki voltam akadva az eljárása láttán.

Egyébiránt kíváncsian vártam, hogy vajon Jeeves miként kezeli majd le ezt a szitut. Mostanra ugyanis egy olyan dörzsölt fickó, mint ez a Stoker, hajlamos volt arra a vélekedésre jutni, hogy a menekülésem terve az ő, Jeeves csavaros agyvelejében született meg, és egyáltalán nem látszott valószínűtlennek, hogy Stoker holmi kísérleti jellegű hadmozdulatot tegyen ezen agyvelő kiloccsantására a kandalló előtti szőnyegre. A hangja, midőn most megszólalt, kétségkívül arról árulkodott, hogy valami efféle elképzelést forgat a fejében. Harsány volt és goromba, és bár bevezetés gyanánt ténylegesen csak annyit mondott, hogy „Ah!",

egy céltudatos férfiú gazdag jelentéstartalmat képes belezsúfolni egy „Ah!"-ba.

– Jó reggelt, uram – mondta Jeeves.

Ez az íróasztalok mögötti kucorgás sajátos egy dolog. Megvannak a maga előnyei, de a hátulütői is. Ha pusztán a sorsüldözte menekülő szempontjából tekintjük: természetesen remek. Mi több, talán kívánni se lehetne jobbat. Ezzel viszont azt a tényt kell szembeállítani, hogy kétségkívül korlátozza az embert a hallgatói mivoltában. A hatás most nagyjából ugyanolyan volt, mintha egy színházi előadást hallgattam volna a rádióban. A hangokat hallottam, viszont a szereplők arcjátékát nem láthattam. És sokért nem adtam volna, ha abban is részem lehet. Na persze, nem Jeevesre gondolok, hiszen az ő esetében arcjátékról soha nem lehet beszélni. Ellenben Stokeré, úgy éreztem, még egy futó pillantásnál is jóval többre lett volna érdemes.

– Szóval itt van?

– Igen, uram.

Ezután rendkívül csúnya nevetés hallatszott a látogató szájából. Ama kemény, rövid, éles kacajok egyike.

– Azért jöttem ide, mert értesülést akartam szerezni arról, hogy hová tűnt Mr. Wooster. Azt hittem, talán lord Chuffnell találkozott vele. Még csak nem is sejtettem, hogy magába fogok botlani. Hát ide hallgasson – bőszült fel hirtelen a Stoker-rákfene –, tudja, mit csinálnék magával legszívesebben?

– Nem, uram.

– Kitekerném a redves nyakát.

– Valóban, uram?

– Igen.

Hallottam, amint Jeeves köhint.

– Kétségkívül kissé szertelenül fogalmaz, uram. Meg tudom érteni, hogy ama tény, miszerint úgy döntöttem – beismerem, némiképp hirtelen –, hogy kilépek az ön alkalmazásából, és őlordságáéba térek vissza, az ön nemtetszését váltotta ki, ámde…

– Maga nagyon is jól tudja, miről beszélek. Vagy le akarja talán tagadni, hogy maga volt az, aki megszöktette azt a Wooster fickót a jachtomról?

– Nem, uram. Beismerem, közreműködtem abban, hogy Mr. Wooster visszanyerje a szabadságát. Egy vele folytatott beszélgetés során Mr. Wooster arról tájékoztatott ugyanis, hogy jogellenesen tartják fogva a hajón, amiért is én, az ön jól felfogott érdekében cselekedve, szabadon engedtem őt. Hiszen akkor még, mint ön bizonyára emlékszik, uram, az ön szolgálatában álltam, így kötelességemnek éreztem, hogy megkíméljem önt az esetleg módfelett súlyossá válható következményektől.

Noha természetesen látni nem láthattam, de bizonyos mennyiségű gargarizálás- és horkantásszerű zajból, melyet Stoker papa e megjegyzések során hallatott, azt a benyomást szereztem, hogy a pasas már kissé korábban szerette volna magához ragadni a szót. De akár meg is mondhattam volna neki, hogy erre hasztalanul törekszik. Jeevest ugyanis nem lehet csak úgy egyszerűen kikapcsolni, amikor úgy érzi, hogy mondandója érdeklődésre tarthat számot. Ilyenkor nem tehetsz mást, mint hogy kivárod, amíg magától eldugul.

Hanem hát, jóllehet most így tett, a másik fél részéről mégsem azonnal következett holmi riposztféle. Úgy hiszem, Jeeves kis beszédjének veleje gondolkodóba ejtette az ipsét.

E vélekedésem helytállónak látszott bizonyulni. Stoker papa egy ideig kissé feszülten szedte a levegőt, majd csaknem megilletődött hangon szólalt meg. Gyakran van így, amikor Jeevesszel keveredsz szócsatába. Hajlamos rá, hogy új látásmódokat szuggeráljon beléd.

– Maga őrült meg, vagy én?

– Uram?

– Hogy megkíméljen, azt mondja, a…

– Súlyos következményektől? Igen, uram. Hitelt érdemlően nem tudok nyilatkozni, mivel nem vagyok benne bizonyos, hogy ama tény, miszerint Mr. Wooster önszántából lépett a jacht fedélzetére, mekkora súllyal esne latba az esküdtszék szemében…

– Esküdtszék?

– …ám a hajón való fogva tartása a távozás iránti kifejezett óhaja dacára, hajlok a föltételezésre, kimeríti az emberrablás tényálladékát, amelynek büntetési tétele, mint ön bizonyára tudja, uram, igen súlyos.

– Na de, figyeljen már…!

– Anglia módfelett törvénytisztelő ország, uram, és olyan vétkeket, amelyek fölött az ön hazájában esetleg szemet hunynak, itt a legnagyobb szigorral ítélnek meg. A jog aprólékos részleteivel kapcsolatos ismereteim, sajnálattal közlöm, csekélyek, így teljes bizonyossággal nem tudom megmondani, hogy Mr. Wooster eme fogva tartása a büntető törvénykönyv valamely paragrafusába ütközik-e, és mint ilyen, börtönbüntetéssel sújtandó-e, ám annyi kétségtelennek látszik, hogy amennyiben nem lépek közbe, az ifjú úriembernek minden jogalapja meglett volna ahhoz, hogy polgári pert indítson, és igen tetemes anyagi kártérítést követeljen. Így hát, mint mondom, az ön jól felfogott érdekében cselekedve, uram, szabadon engedtem Mr. Woostert.

Kis ideig csend volt.

– Köszönöm – szólalt meg aztán Stoker papa szelíden.

– Nincs mit, uram.

– Nagyon köszönöm.

– Azt tettem, amit az egyetlen lehetséges megoldásnak ítéltem a fölöttébb kellemetlen következmények elhárítására, uram.

Be kell valljam, semmi okát nem látom, miért ne lehetne Jeeves nevét dalba és legendába foglalni. Dániellel is ez történt, azon az alapon, hogy úgy fél órát töltött el az oroszlánok barlangjában, mely időszakot követően úgy hagyta el a néma cimborákat, hogy azok nyájas és bajtársias állapotban voltak; és ha az, amit Jeeves az imént művelt, nem méltó rá, hogy még e jeles tettnél is jóval többre értékeljék, hát nem vagyok képes megítélni a bravúros teljesítményt, ha azt látok. Kevesebb mint öt perc leforgása alatt ezt a zsákmányra leső Stokert afféle emberszabású vadmacskából úgyszólván kezes házikedvenccé változtatta át. Ha nem vagyok ott, és nem a saját fülemmel hallom, el se hittem volna, hogy ez lehetséges.

– Erről el kell majd gondolkodnom – mondta Stoker papa, jámborabban, mint valaha.

– Igen, uram.

– Eddig ebből a szempontból még nem vizsgáltam meg. Igen, uram, erről el kell gondolkodjam. Azt hiszem, sétálok egyet, és

meghányom-vetem magamban a dolgot. Ugye, lord Chuffnell nem találkozott Mr. Woosterrel?

– Tegnap este óta nem, uram.

– Ó, tehát tegnap este találkozott vele? És merre felé tartott Mr. Wooster?

– Úgy vélem, az volt a szándéka, hogy az Özvegy-lakban éjszakázik, ma pedig visszatér Londonba.

– Az Özvegy-lakban? Abban a park túloldalán lévő házban?

– Igen, uram.

– Majd benézek hozzá. Úgy hiszem, legelőször is beszélnem kell Mr. Woosterrel.

– Igen, uram.

Hallottam, amint eltávozik a franciaablakon keresztül, de csak egy-két további perc elmúltával ítéltem helyénvalónak, hogy felszínre bukkanjak. Immár joggal föltételezve, hogy tiszta a levegő, felütöttem fejemet az íróasztal fölé.

– Jeeves – szóltam, és ha könnyek ragyogtak a szememben, akkor mi van? Mi, Woosterek nem félünk kimutatni igaz érzelmeinket. – Magának nincs párja, senki emberfia!

– Rendkívül kedves öntől, hogy ezt mondja, uram.

– Alig tudtam megállni, hogy elő ne ugorjak, és meg ne rázzam a kezét.

– Az adott körülmények között ez aligha lett volna bölcs cselekedet, uram.

– Épp ez tartott vissza tőle. Az apja nem kígyóbűvölő volt véletlenül, Jeeves?

– Nem, uram.

– Csak úgy átfutott az agyamon. Mit gondol, mi történik majd, amikor Stoker papa beállít az Özvegy-lakba?

– Csupán a sejtéseinkre hagyatkozhatunk, uram.

– Én csak attól félek, hogy mostanra Brinkley netán kialhatta a részegségét.

– Fennáll a lehetősége, uram.

– Mindazonáltal kedves gondolat volt, hogy odaküldte a fickót, és nekünk módunkban áll, hogy reméljük a legjobbakat. Végül is Brinkleynek még mindig birtokában van az a bárd. Ide figyeljen, gondolja, hogy Chuffy tényleg lejön?

– Megítélésem szerint immár bármelyik pillanatban várható, uram.

– Így hát nem tanácsolja, hogy megegyem a reggelijét?

– Nem, uram.

– De jojózik a szemem az éhségtől, Jeeves.

– Végtelenül sajnálom, uram. E pillanatban kissé nehéz a helyzet. Később majd bizonyára módom nyílik rá, hogy enyhítsem ínségét.

– Maga reggelizett már, Jeeves?

– Igen, uram.

– Mit?

– Egy narancs kifacsart levét, uram, aztán Fincsi Cerbit – ez egy amerikai zabpehelymárka –, tojásrántottát egy szelet sült szalonnával, majd lekváros pirítóst.

– Ó, anyám! És ezt az egészet, nem kétlem, egy csésze, erőt adó kávéval öblítette le, igaz?

– Igen, uram.

– Szent ég! Tényleg azt hiszi, nem csórhatnék el legalább egy szál kolbászt?

– Nem ajánlanám, uram. Egyébként pedig, bár mellékes szempont, őlordsága füstölt heringet reggelizik.

– Füstölt hering!

– És úgy hallom, épp most jön lefelé, uram.

Ilyenformán Bertram újfent az alsóbb régiókba kényszerült áttenni székhelyét. És alig illesztettem be magam az asztallábak közé, amikor kinyílt az ajtó.

Egy hang így szólt:

– Á, helló, Jeeves!

– Jó reggelt, kisasszony.

Pauline Stoker volt az.

Meg kell mondjam, kissé be voltam pipulva. Mert bármilyen fogyatékosságok jellemezték is Chuffnell Hallt, Stokerektől, mint már rámutattam, tökéletesen ment kellett volna hogy legyen. És hát tessék: igenis itt voltak, olyasformán özönölve el a házat, mint az egerek. Már teljesen fel voltam rá készülve, hogy egyszer csak azt veszem észre: valaki a fülembe szuszog, és arrafelé fordulva a kis Dwightot pillantom meg. Mit akarok mondani, úgy éreztem – bevallom, keserűséggel eltelten –, hogy ha már

amolyan Stokerek Napközi Otthonává készül válni ez a hely, akkor akár teljes létszámmal is jelen lehetnének.

Pauline élénken szimatolni kezdett.

– Mi ez a pompás illat, Jeeves?

– Füstölt hering, kisasszony.

– Kié?

– Őlordságáé, kisasszony.

– Ó. Még nem reggeliztem, Jeeves.

– Nem, kisasszony?

– Nem. Apa kirángatott az ágyból, és már félúton jártunk idefelé, mielőtt még teljesen fölébredtem volna. Totál ki van akadva.

– Igen, kisasszony. Épp az imént folytattam hosszabb beszélgetést Mr. Stokerrel. Némiképp ingerültnek tűnt.

– Idefelé jövet mindvégig arról beszélt, hogy mit fog csinálni, ha valaha megtalálja magát. És maga most azt állítja, hogy apa ténylegesen meglelte. Mi történt. Nem falta föl magát?

– Nem, kisasszony.

– Valószínűleg diétázik. Na és innen hová ment? Azt mondták, itt járt.

– Mr. Stoker egy perccel ezelőtt távozott, azzal a szándékkal, hogy az Özvegy-lakba látogat, kisasszony. Úgy hiszem, ott reméli feltalálni Mr. Woostert.

– Valakinek figyelmeztetni kéne azt a szegény tökfilkót.

– Mr. Wooster miatt szükségtelen aggódnia, kisasszony. Nem tartózkodik ugyanis az Özvegy-lakban.

– Hát hol van?

– Egyebütt, kisasszony.

– Persze nem mintha törődnék vele, hogy hol van. Emlékszik még rá, Jeeves, hogy tegnap este azt mondtam magának, fontolgatom, hogy Bertram Woosterné váljon belőlem?

– Igen, kisasszony.

– Nos, már felhagytam vele. Meggondoltam magam.

– Ezt örömmel hallom, kisasszony.

Magam is ugyanígy voltam vele. A lány szavai muzsikaként zsongtak fülemben.

– Örömmel, azt mondja?

– Igen, kisasszony. Kétlem ugyanis, hogy e frigy sikeres lett volna. Bár Mr. Wooster szeretetre méltó ifjú úriember, mindazonáltal lényegében véve úgy jellemezném őt, mint született agglegényt.

– Amellett, hogy intellektuális értelemben elhanyagolható?

– Mr. Wooster alkalmanként hajlamos igen agyafúrt módon cselekedni, kisasszony.

– Akárcsak én. És éppen ezért mondom, hogy ha apa a feje tetejére áll is, akkor se fogok hozzámenni ahhoz a szegény, sorsüldözte bárányhoz. Már mért is tenném? Hisz nem haragszom én rá.

Szünet állt be.

– Épp az előbb beszéltem Lady Chuffnell-lel, Jeeves.

– Valóban, kisasszony?

– Úgy tűnik, neki is része volt egy kis házi perpatvarban.

– Igen, kisasszony. Tegnap este, sajnálatos módon, kenyértörésre került sor őladysége és Sir Roderick Glossop között. Mostanra azonban, örömmel közölhetem, őladysége a jelek szerint átgondolta a dolgokat, és úgy ítélte meg, hogy hibázott, amikor szakított az úrral.

– Az ember hajlamos rá, hogy átgondolja a dolgokat, nem igaz?

– Csaknem minden esetben, kisasszony.

– És átkozottul sokra megy ám vele, ha erre a másik fél nem hajlandó! Lord Chuffnell-lel találkozott-e ma délelőtt, Jeeves?

– Igen, kisasszony.

– És hogy nézett ki?

– Meglehetősen gondterheltnek tűnt, kisasszony.

– Valóban?

– Igen, kisasszony.

– Hm. Nos, nem tartom fel tovább a hivatali kötelmeiben, Jeeves; felőlem máris folytathatja őket.

– Köszönöm, kisasszony. Viszontlátásra.

Miután az ajtó becsukódott, néhány percig moccanatlan maradtam. Gondosan számba vettem a dolgok állását. A megkönnyebbülés oly módon járta át bensőmet, mint valami pompás bor, megelégedést és szellemi felvidulást keltve. Ez a Pauline csajszi a lehető legvilágosabb nyelvezetben, mérlegelvén

a szavait, s kétértelműség vagy köntörfalazás nélkül beszélve, kijelentette, hogy jó atyjának mégoly radikális intézkedései se képesek őt rávenni, hogy magára öltse a menyasszonyi fátylat, és az oltár elé járuljon az oldalamon. Eddig minden szép és jó.

De vajon kellő alapossággal mérlegelte-e faterkája rábeszélőképességét? – ezt kérdeztem most magamtól. Látta-e már őt valaha, amikor úgy istenigazából elkapja a lendület? Tudatában van-e annak, hogy Stoker papa micsoda erőtényezővé képes válni, amikor csúcsra járatva löki a szöveget? Egyszóval: tisztában van-e azzal, hogy mi ellen szegült, és tudja-e, hogy szembeszállni próbálni a felbőszült J. Washburn Stokerrel azzal egyenértékű, mintha egy dzsungelbe lépve összeakaszkodnál az első két vadmacskával, mely az utadba akad?

Ez az aggodalom volt az, ami meggátolt abban, hogy örömmámorom teljes legyen. Úgy éreztem, hogy amikor egy afféle, nyugalomba vonult kalóz akaratával helyezkedik szembe, mint amilyen a szülőatyja, ez a törékeny leányzó nem vele egy súlycsoportba tartozó ellenféllel akaszt tengelyt, és hasztalanul tanúsít ellenállást annak kiházasítási terveivel kapcsolatban.

És még javában ezen morfondíroztam, amikor hirtelen csészébe csurranó kávé hangja ütötte meg a fülem, egy perccel később pedig olyasmi hallatszott, amit Drexdale Yeats fémes kondulásnak nevezett volna, és rendkívüli felindulással ébredtem tudatára, hogy Pauline, képtelen lévén tovább ellenállni ama tálca látványának, kitöltött magának egy gőzölgő csöbörnyit, s egyúttal támadást intézett a hering ellen. Merthogy immár semmi kétségem sem maradt afelől, hogy Jeeves információja helyes volt. Csakugyan füstölt hering illata volt az, ami most úgy szállongott felém, akár a mennyei malaszt, s ökölbe szorítottam kezeimet, mígnem ujjízületeim fehéren dudorodtak az erőfeszítéstől. Minden egyes falatról tudomással bírtam, és mindegyik olyan volt számomra, akár megannyi gyötrelmes tűrdöfés.

Fura, hogy az éhség mily erőteljes hatással tud lenni az emberre. Lehetetlen megjósolnod, mi mindenre rá nem képes szorítani. Ha igazából elővesszi az ehetnék, még a legnyugisabb krapek is hajlamos szélnek ereszteni minden elővigyázatosságot. Most magam is így tettem. Nyilvánvalóan akkor jártam volna el

helyesen, ha fedezékben maradok, és megvárom, amíg a Stokerek eltisztulnak a színről, és éppenséggel ez volt az a politika, melyet követtem volna, ha nyugodtabb lelkiállapotban vagyok. Ám a füstölt hering illata, no meg az a tudat, hogy minden további perc elmúltával annak újabb falatjai enyésznek el, mint hó a hegytetőről, valamint hogy csakhamar az összes pirítós is odalesz, túl soknak bizonyult számomra. Oly módon bukkantam elő az íróasztal mögül, mint egy horogra akadt ponty.

– Hé! – szóltam, s hangomból nyomatékos kérés csendült ki.

Furcsa, hogy mennyire nem okulunk saját tapasztalatainkból. Ánnak idején láthattam, miként reagált a konyhalány váratlan megjelenésemre. Lemérhettem annak hatását a jó öreg Chuffyn is. És megfigyelhettem Sir Roderick Glossopot a becsapódása pillanatában. És mindezek ellenére, lám, ezúttal is ugyanolyan hebehurgya módon bukkantam felszínre, mint korábban.

És pontosan ugyanaz zajlott le most is. Az adott pillanatban Pauline Stoker egy heringfalat rágásával volt elfoglalva, s ez gátolta a verbális kifejezés szabadságában, úgyhogy egy és egy negyed másodpercen át csupán annyi történt, hogy rémült szemekkel bámult az enyémbe. Aztán a heringtorlasz utat engedett, és az egyik legvérfagyasztóbb sikoly reszkettette meg a levegőt, melyet valaha is hallottam.

S ezzel egyidejűleg kinyílt az ajtó, és az ötödik báró Chuffnell jelent meg a küszöbön. És a következő pillanatban Chuffy odairamodott a lányhoz, és a karjaiba zárta, aki is időközben őhozzá iramodott, hogy a karjaiba zárasson.

E műveletet akkor se hajthatták volna végre precízebben, ha előtte heteken át gyakorolták volna.

Előkészületek Stoker papa megjuhászítására

Mindig is azt tartottam, hogy igazából egy fickó ilyetén alkalommal tanúsított viselkedése nyújt módot arra, hogy mintegy mérlegre téve őt, meg lehessen ítélni, van-e benne kellő lovagias finomság, vagy nincs. Ha valaki odajönne hozzám, és így szólna: „Wooster, te elég jól ismersz engem. Egy fogadást eldöntendő, ugyan mondj már meg nekem valamit. Te, ahogy mondani szokás, *preux chevalier*[8]-nek tartasz-e engem?", azt felelném: „Drága Batesem vagy Cuthbertsonom", vagy bárhogy is hívják a fickót, „jobban meg fogom tudni válaszolni ezt a kérdést, ha kifejted, mit tennél, ha történetesen egy olyan szobában tartózkodnál, ahol két szerető szív, azt követően, hogy egy fájdalmas félreértés elválasztotta őket, éppen újból összejön egymással a pajtásiasság és a kölcsönös tisztelet jegyében. Alábuknál-e az íróasztal mögé? Vagy csak állnál ott, és kidülledt szemmel innád magadba a jelenetet?"

Jómagam ezzel kapcsolatban nagyon is szilárd nézeteket vallok. Amikor szerelmesek összebékülése van folyamatban, nem maradok a helyszínen szemguvasztva. Amennyire csak a körülmények lehetővé teszik, visszavonulok, és magukra hagyom a feleket.

Minthogy az asztal köztünk volt, látni nem láthattam, viszont hallani hallottam őket, s ez roppant kellemetlenül érintett. Chuffyt, mint már említettem, gyakorlatilag kölyökkora óta ismertem, s az évek során a legkülönfélébb körülmények közt és sokféle kedélyállapotában volt alkalmam látni őt. Ámde soha nem hittem volna képesnek arra az émelyítő szentimentális ömlengésre, ami most ajkai közül áradt, körülbelül kétszázötven szavas percenkénti sebességgel. Amikor azt mondom önöknek, hogy az „Ej, ej, kislány!" volt az egyetlen észrevétel, amelyet alkalmasnak tartok az idézésre, önök némi fogalmat alkothatnak

[8] Gáláns lovagnak

arról, hogy micsoda megpróbáltatásnak voltam kitéve. És hát, ami még komiszabbá tette a dolgot, mindezt éhgyomorra kellett elviselnem.

Pauline ezenközben alig valamivel vagy épp semennyivel se járult hozzá a dialógushoz. E pillanatig úgy ítéltem meg, hogy a megjelenésem kiváltotta érzelmi reakció dolgában a konyhalány olyan magasra tette a mércét, hogy bármely más halandó, aki váratlanul találkozik szembe velem, hasztalanul próbálná meg utolérni a teljesítményét. Ám Pauline még messze túl is szárnyalta. Chuffy karjaiban maradt, olyanformán bugyborékolva, mint egy repedt radiátor, és csak jó idő múltán kezdett el visszanyerni valamit beszédkészségéből. Úgy tetszett, mintha valósággal megkukult volna.

Azt hiszem, e ténynek az lehetett a magyarázata, hogy megmutatkozásom pillanatában a lány éppen tetemes mérvű lelki feszültséget élt át, s hogy felbukkanásom arra szolgált, hogy mintegy megkoronázza a dolgokat. Bárhogyan is volt, e radiátor-imitációját oly hosszú időn keresztül folytatta, hogy végül úgy tűnt, mintha Chuffynak az volna az érzése, hogy ideje lesz eldugaszolnia a lány fülébe duruzsolt becéző szavainak árját, és rátérnie az okozati összefüggésekre.

– De drágaságom – mondta. – Mi volt az, angyalom? Mitől ijedtél úgy meg, szivecském? Hadd halljam, gyöngyvirágom. Láttál valamit, mucikám?

Úgy éreztem, eljött a pillanat, amikor csatlakoznom kell az egybegyűltekhez. Az asztallap fölé emelkedtem, amire Pauline úgy hőkölt hátra, mint egy megriasztott ló. Bevallom, bosszantott a dolog. Bertram Wooster nincs hozzászokva, hogy rángógörcsöt idézzen elő a gyengébb nem tagjaiban. Ami azt illeti, a lányok a láttomra rendszerint inkább egy derűs mosolyra hajlamosak, avagy, esetenként, egy fáradt sóhajra és a rezignált „Ó, már megint itt vagy, Bertie?"megjegyzésre. De még az is jobb, mint ez a páni rémület.

– Helló, Chuffy! – szóltam. – Szép napunk van.

Önök joggal hihették volna, hogy Pauline Stoker kebelében a megkönnyebbülés volt az uralkodó érzelem annak fölfedeztén, hogy riadalmának oka pusztán egy régi barát volt. De nem. A lehető legellenségesebb pillantást lövellte felém.

– Te szerencsétlen hülye! – fakadt ki. – Miféle idétlen ötlet ez, hogy bújócskát játszol itt, és a szívbajt hozod rá az emberekre, mi? És nem tudom, tudsz-e róla, de csupa korom a képed.

Chuffy se késlekedett lebaltázásommal.

– Bertie! – mondta, afféle zsémbelő tónusban. – Az istenfádat! Gondolhattam volna, hogy te vagy az. Te aztán tényleg a létező legkomplettebb, nyáladzó szájú elmebeteg vagy, aki valaha is szabadlábon grasszált!

Úgy éreztem, ezt ideje lesz erélyesen leállítanom.

– Sajnálom – mondtam hűvös felsőbbséggel –, hogy megijesztettem ezt az ifjú pupákot, de az azzal kapcsolatos indítékaim, hogy elrejtőzzem a mögé az íróasztal mögé, elővigyázaton és bölcs megfontolásokon alapultak. És ha már elmebetegekről esett szó, Chuffnell, ne felejtsd el, hogy kénytelen voltam végighallgatni mindazt, amit az utóbbi öt percben mondtál!

Megelégedéssel konstatáltam, hogy szégyenpír lepi el a srác arcát. Kényelmetlenül csoszogott.

– Nem kellett volna hallgatóznod.

– Csak nem képzeled, hogy szántszándékkal tettem?

Holmi kihívás vagy színlelt harciasság jelent meg a modorában.

– És ugyan mi az ördögért ne beszélhettem volna úgy? Hiszen szeretem őt, a fene essen beléd, és fütyülök rá, hogy erről ki szerez tudomást!

– Ó, hát persze – mondtam, alig leplezett gúnnyal.

– Ő a legcsodálatosabb teremtés a földkerekségen.

– Nem, te vagy, kicsim – mondta Pauline.

– Nem, te vagy, angyalom – mondta Chuffy.

– Nem, te vagy, nyuszikám.

– Nem, te vagy, bogaram.

– Na ne már! – szóltam közbe. – Könyörgöm!

Chuffy csúnya pillantást vetett rám.

– Szóltál valamit, Wooster?

– Ó, semmit.

– Mintha valami megjegyzést tettél volna.

– Ó, nem.

– Helyes. Nem is ajánlom.

Mostanra a kezdeti émelygés valamelyest alábbhagyott, és egy szívélyesebb Bertram Wooster volt az, aki megmutatkozott. Toleráns természetű fickó vagyok, és jólelkűen latolgattam, hogy igazságtalanság volt ilyen keménynek lennem egy Chuffy helyzetében lévő sráchoz. Végtére is, az adott sajátos körülmények között aligha lehetett tőle elvárni, hogy maradéktalanul betartsa az illemszabályokat. Békülékeny hangot ütöttem meg.

– Chuffy, öreg fiú – szóltam –, nem engedhetjük meg, hogy civódás támadjon köztünk. Ez most az a pillanat, amikor a szívélyes tekintet meg a szeretetre méltó mosoly kell hogy uralkodjon. Senki számára se lehetne örömtelibb, mint az én számomra, hogy te meg ez a régi barátom eltemettétek a halott múltat, és ismét minden oké köztetek. Ugye, tekinthetem én magam régi barátnak?

A lány arca barátságosan sugárzott.

– Hát már hogyne tekinthetnéd, te szegény golyhó! Hiszen már jóval azelőtt is ismertelek, hogy egyáltalán találkoztam volna Marmaduke-kal.

Chuffyhoz fordultam.

– Ezt a Marmaduke-ügyet illetőleg egyszer majd váltanék veled néhány szót. Fura, hogy annyi éven át sikerült titokban tartanod.

– Nincs abban semmi rossz, ha az embert Marmaduke névre keresztelik, vagy igen? – fortyant föl Chuffy némileg hevesen.

– Nincs hát, semmi a világon. De azért a Parazitában majd mindnyájan röhögünk rajta egy jót.

– Bertie – mondta Chuffy feszülten –, ha egy szót is mersz róla szólni azoknak a Parazita-beli nyikhajoknak, én a világ végén is rád találok, és puszta kézzel fojtalak meg!

– Jó, jó, megfontolom majd a dolgot. Hanem hát, mint mondom, örvendek, hogy ez a kibékülés megtörtént. Már csak azért is, mivel egyike vagyok Pauline legmeghittebb barátainak. Hej, micsoda remek közös élményekben volt nekünk részünk a régi szép időkben, mi?

– Meghiszem azt.

– Például az a nap Piping Rockban.

– Aha.

– Hát arra az éjszakára emlékszel-e, amikor lerobbant a járgány, és órákon át rostokoltunk az esőben valahol a Westchester grófságbeli vadonban?

– De még mennyire!

– Átázott a cipőd, s én, nagyon is bölcsen, lehúztam a harisnyádat.

– Hé! – csattant fel Chuffy.

– Ó, ne gondolj semmi rosszra, öreg. Mindvégig maximálisan betartottam az illemet. Csupán azt próbálom érzékeltetni, hogy régi barátja vagyok Pauline-nak, s következésképp jogom van örvendezni a dolgok jelenlegi állásán. Kevés elbűvölőbb lány van, mint ez a P. Stoker, és szerencsésnek mondhatod magad, hogy meghódítottad a szívét, öreg fiú, dacára annak a ténynek, hogy szegényke jócskán hátrányos helyzetűnek minősül amiatt, mert egy olyan apával rendelkezik, aki szembeszökő hasonlóságot mutat valami affélével, amiről a Jelenések Könyvében lehet olvasni.

– Apa egészen rendes hapsi tud lenni, ha csak úgy szőrmentén simogatják.

– Hallod ezt, Chuffy? Ha majd simogatod azt a nyüves vén latort, okvetlenül szőrmentén tedd!

– Apa nem nyüves vén lator!

– Bocsánat! De erről azért hadd kérdezzem meg Chuffy véleményét is.

Chuffy megvakarta az állát. Szemlátomást némiképp kínos volt számára a dolog.

– Meg kell mondjam, angyalom, olykor kissé sajátosnak tűnik nekem a viselkedése.

– Pontosan – szóltam. – És azt se felejtsd el, hogy szilárdan eltökélte: Pauline-nak hozzám kell feleségül jönnie.

– Micsoda?!

– Nem tudtad? Pedig így van.

Pauline arcára afféle Szent Johanna-szerű kifejezés ült ki.

– Gebedjek meg, ha hozzád megyek, Bertie.

– Ez már beszéd! – mondtam bátorítólag. – De akkor is ki tudsz-e majd tartani e vakmerő álláspontod mellett, ha azt látod, hogy apus lángot lélegzik ki orrlyukain, és üvegcserepet rágcsál

az előtérben? Hogy egy idézettel éljek: nem rettensz-e majd meg a nagy csúnya farkastól?

A lány kissé tétovázni látszott.

– Természetesen nehéz lesz vele zöld ágra vergődnünk, ezt belátom. Tudod, angyalom, eléggé be van rád pipulva.

Chuffy kidüllesztette a mellét.

– Majd beszélek a fejével!

– Nem – mondtam erélyesen. – Én fogok vele beszélni. Csak bízzátok ide az egészet.

Pauline fölnevetett. Csöppet sem volt ínyemre, mivel lekicsinylést véltem belőle kihallani.

– Te? Ó, szegény báránykám, hiszen te egy mérföldet futnál ijedtedben, ha apa csak annyit mondana is neked, hogy „Hu!".

Felvontam a szemöldököm.

– Semmi efféle eshetőségével nem számolok. Már mért mondaná nekem azt, hogy „Hu!"? Úgy értem, átkozottul buggyant dolog, ha bárki is ilyesmit mond valakinek. És még ha ezt a hülye észrevételt tenné is, nem olyan hatással járna, mint felvázoltad.

Jó, beismerem: egyszer kissé ideges voltam a faterkád jelenlétében. De immár egészen más a helyzet. Lehullott szememről a hályog. Nem sokkal ezelőtt ugyanis szemtanúja voltam, amint Jeeves, nem egészen három perc leforgása alatt, bömbölő orkánból lágy szellővé csendesítette őt le, s ezzel megtörte a pasas varázserejét. Ha megérkezik, nyugodtan bízzátok csak rám. Durva nem leszek hozzá, de igen erélyesen fogok föllépni.

Chuffy kissé mélázni látszott.

– De hát idejön?

Odakint a kertben lépések hangja, valamint ziháló légzés vált hallhatóvá. Az ablak felé böktem hüvelykujjammal.

– Ez, Watson – szóltam –, ha nem tévedek, az ügyfelünk lesz.

Jeeves hírekkel szolgál

És csakugyan így is volt. A nyári égbolt hátterén egy termetes alak tűnt fel. Belépett, és leült. És miután leült, zsebkendőt vett elő, s elkezdte a homlokát törölgetni. Ezt kissé elmerengve végezte, konstatáltam, és gyakorlott érzékeim képessé tettek rá, hogy tüstént felismerjem a tüneteket – egy olyan emberen kiütköző tüneteket, aki az imént Brinkleyvel bratyizott.

Hogy e diagnózis helyes volt, az egy pillanattal később bizonyossággá is vált, amikor is a pasas, kis időre leeresztvén a zsebkendőt, olyasmit tett láthatóvá, ami minden ismérvét magán viselte egy roppant mutatós, véraláfutásos szemnek.

Ezt meglátván, Pauline kislányos sikkantást hallatott.

– Hát veled meg mi a csuda történt, apa?

Stoker papa nehezen szedte a levegőt.

– Nem tudtam elcsípni a fickót – mondta, végtelen sajnálkozással a hangjában.

– Miféle fickót?

– Nem tudom, ki volt. Valami elmebeteg az Özvegy-lakban. Az ablakban állt, és krumplival dobálózott. Alighogy bekopogtam az ajtón, megjelent az ablaknál, és elkezdett krumplival dobálni. Nem volt rá hajlandó, hogy, mint férfihoz illik, előjöjjön, és lehetőséget adjon rá, hogy elkapjam a frakkját. Csak állt az ablakban, és hajigálta a krumplit.

Bevallom, hogy e szavak hallatán afféle önkéntelen csodálat kerített hatalmába e Brinkley fickó iránt. Természetesen barátság soha nem szövődne köztünk, de azt muszáj volt elismernem, hogy az a fajta ember, aki, ha az alkalom úgy kívánja, képes rá, hogy helyes szellemben és a közérdeket szem előtt tartó módon járjon el. Sejtésem szerint Stoker papa munkálkodása a kopogtatóval a macskajajos merengéséből riaszthatta őt fel, ráébresztve, hogy elég csúnya fejfájás gyötri, minekutána azon nyomban elkezdett lépéseket tenni a megfelelő csatornákon keresztül. És mindezt a legnagyobb megelégedésemre.

– Átkozottul szerencsésnek mondhatja magát – mutattam rá a dolog derűs oldalára –, hogy a fickó a távolsági harcmodor alkalmazása mellett döntött. Szemtől szembeni hadviseléskor ugyanis rendszerint trancsírkést vagy húsvágó bárdot szokott bevetni, s ez jókora mérvű és fölöttébb ügyes lábmunkát kíván meg a másik féltől.

A pasast mindeddig annyira lefoglalta a saját gondja-baja, hogy szerintem aligha jutott el tudatáig a tény, hogy Bertram ismét a társaságában van. Mindenesetre hatalmas szemeket meresztett.

– Á, Stoker! – mondtam fesztelenül, mintegy kisegítvén őt zavarából.

A pasas továbbra se szűnt meg nagy szemeket mereszteni.

– Maga Wooster? – kérdezte, s hangjából bizonyos félelemmel vegyes tiszteletet véltem kiérezni.

– Még mindig ugyanő, Stoker, öreg fiú – mondtam derűsen. – Először, utolszor és mindenkor: Bertram Wooster.

Chuffyról Pauline-ra, majd újból Chuffyra nézett, csaknem esdően, mintha vigaszt és támogatást keresne.

– Mi az ördögöt csinált ez az arcával?

– Lebarnított a nap – feleltem. – Nos, Stoker – fűztem tovább a szót, mivel égtem a vágytól, hogy rátérhessek a legfőbb napirendi pontra –, a lehető legalkalmasabb pillanatban szerencséltetett bennünket. Már kerestem magát, és… nos, talán kissé pontatlanul fogalmazok, de most mindenesetre örülök, hogy látom, mert meg akartam mondani magának, hogy az azzal kapcsolatos ötletének, miszerint én meg a lánya egybekelünk, lőttek. Felejtse el, Stoker. Vesse sutba. Száműzze a fejéből. Teljességgel fuccs a dolognak.

Nehéz lenne túldicsérni azt a nagyszerű bátorságot és határozottságot, mely beszédemet jellemezte. Egy pillanatig még el is tűnődtem, vajon nem vittem-e kissé túlzásba a dolgot, mivel elkapva Pauline pillantását, abban olyan rajongó tiszteletet láttam tükröződni, hogy nagyon is elképzelhetőnek tűnt: a lényemből áradó varázstól lenyűgözve esetleg mégiscsak úgy dönt, hogy én vagyok álmainak lovagja, és Chuffytól visszapártol hozzám. Ez a gondolat arra sarkallt, hogy meglehetős gyorsasággal áttérjek az agenda soron következő pontjára.

– Chuffyhoz fog feleségül menni, azaz Lord Chuffnellhoz, őhozzá, ni – mutattam rá a srácra egy lendületes kézmozdulattal.

– Micsoda?!

– Igen. Eldöntött tény.

Stoker papa erőteljeset horkantott. Mélységesen fel volt indulva.

– Ez igaz?

– Igen, apa.

– Ó! Te olyan emberhez szándékozol feleségül menni, aki az apádat gülüszemű vén sviháknak nevezte?

Érdeklődésem felcsigázódott.

– Te gülüszemű vén sviháknak nevezted őt?

Chuffy felhúzta az alsó állkapcsát, mely az imént kissé megereszkedett.

– Szó sincs róla – mondta erőtlenül.

– De igenis így tett – replikázott Stoker. – Amikor azt közöltem magával, hogy nem vagyok hajlandó megvenni ezt a házat.

– Nos… izé – szólt Chuffy –, hiszen tudja, hogy van.

Pauline nyitotta szólásra a száját. Szemmel láthatólag úgy érezte, hogy a felek eltértek a tárgytól. A nők szeretnek megmaradni a tulajdonképpeni témánál.

– Én mindenesetre hozzámegyek, apa.

– Nem mész.

– De igen. Szeretem őt.

– Pedig tegnap még ebbe az istenverte, kormos képű idiótába voltál szerelmes.

Kihúztam magam. Mi, Woosterek, bár tekintettel tudunk lenni egy atya bosszúságára, de igen élesen megvonjuk a határt.

– Stoker – szóltam –, furcsa mód megfeledkezik magáról. Meg kell hogy kérjem, tartsa magát a tisztességes vita követelményeihez. És különben is: nem korom, hanem cipőkrém.

– Dehogyis voltam belé szerelmes! – kiáltott Pauline.

– Azt mondtad, az voltál.

– Nos, nem voltam.

Stoker tata újabb horkantást hallatott.

– Valójában az veled a baj, hogy saját magaddal se vagy tisztában; hát én majd teszek róla, hogy tisztába jöjj!

– Bármit is mondasz, nem megyek hozzá Bertie-hez.

– Nos, egy hozományvadász angol lordhoz pedig pláne nem fogsz hozzámenni!

Erre már kinyílt a bicska Chuffy zsebében.

– Hogy érti azt, hogy hozományvadász angol lord?

– Úgy értem, ahogy mondom. Magának nincs egy lyukas fityingje se, és megpróbál horogra kaparintani egy Pauline rangjabeli lányt. Nos hát, a fenébe is, maga pont olyan, mint az a fickó abban a zenés játékban, amit láttam egyszer… mi is volt csak a neve?… ja igen, lord Wotwotleigh.

Állati üvöltés tört elő Chuffy ajkai közül.

– Wotwotleigh!

– Annak a kiköpött mása. Szakasztott ugyanaz az arc, ugyanaz a kifejezés, ugyanaz a beszédmód. Mindvégig azon törtem a fejem, kire is emlékeztet maga engem, és most beugrott: Lord Wotwotleigh-re.

Ismét Pauline ragadta magához a szót.

– Abszolút zöldségeket beszélsz, apa! Hiszen mindvégig éppen az okozta a problémát, hogy Marmaduke olyan aggályoskodó és lovagias volt, hogy addig nem mert feleségül kérni, amíg nem érezte úgy, hogy immár elegendő pénze van. El nem tudtam találni, mi lehet a baja. Aztán te megígérted, hogy megveszed Chuffnell Hallt, és ő öt perccel azután szökdécselve rohant hozzám, és megkérte a kezem. Ha egyszer nem állt szándékodban megvenni a Hallt, akkor nem kellett volna azt mondanod, hogy megveszed. És persze most sem látom be, mért is ne vehetnéd meg.

– Azért akartam megvenni, mert Glossop megkért rá – felelte Stoker papa. – Ahogy azonban most vélekedem arról a pasasról, hát még egy mogyoróárus standot se vennék meg a kedvéért.

Késztetést éreztem, hogy közbeszúrjak pár szót.

– Nem rossz srác az öreg Glossop. Én csípem.

– Akkor puszilja körbe.

– Először azzal lopta be magát a szívembe, ahogy tegnap este eldöngette a kis Seaburyt. Ezzel, úgy értékeltem, a helyes szemléletmódról tett tanúbizonyságot.

Stoker rám meresztette a bal szemét. A másik most úgy csukódott le, mint valamely megfáradt virág alkonyatkor. Azt

kellett hinnem, hogy az a Brinkley bitang jól tudhat célozni, ha ilyen akkurátusan telibe trafálta az ipsét. Nem a világ legkönnyebb dolga ám nagy lőtávolból burgonyával a szeme közé találni egy fickónak! Nekem elhihetik, hiszen jómagam is megpróbálkoztam már vele. A burgonya, eredendően ormótlan alakú, göcsökkel és dudorokkal teli alkalmatosság lévén, cefetül megnehezíti a pontos célzást.

– Mit beszél, jóember? Glossop elpáholta azt a kölyköt?

– Méghozzá, amint hallom, nem is akárhogy.

– Nahát, megáll az eszem!

Nem tudom, önök látták-e már ama filmek egyikét, melyekben a nehézfiú meghallja a régi dalt, amire az anyukája még mint ölben ülő csipiszt tanította meg, és a kamera premier planban mutatja a pasi arcjátékát, és mielőtt még önök észbe kaphatnának, ő már egy megigazult ember, aki folyvást azon igyekszik, hogy jót tegyen mindenkivel, aki csak él és mozog. Mindig is kissé hirtelen fordulatként értékeltem a dolgot, de nekem elhihetik, hogy e villámgyors ellágyulások igenis előfordulnak. Mert ezek egyike most íme, a szemünk láttára ment végbe Stoker papán.

Az egyik pillanatban még mint edzett acél keménységű férfiú állt előttünk. A következőben viszont már-már emberi lénynek volt mondható. Némán rám meredt. Aztán megnyalta az ajkát.

– Komolyan mondja, hogy az öreg Glossop ezt tette?

– Bár személyesen nem voltam jelen, de közvetlenül Jeevestől tudom, aki pedig Marytől, a szobalánytól hallotta, aki is mindvégig szemtanú volt. Glossop alaposan ellátta a baját a kis Seaburynek – kapásból azt mondanám, egy hajkefe hátuljával.

– Nahát, megáll az eszem!

Pauline szemei valósággal sziporkákat szórtak. Látni való volt, hogy újból földerengett szívében a remény. Nem vagyok benne biztos, hogy nem tapsikolt-e kislányos örömében.

– Na látod, apa! Abszolút tévesen ítélted őt meg. Ő valójában nagyszerű ember. El kell majd hozzá menned, és megmondanod neki: sajnálod, hogy olyan undok voltál, és hogy mégiscsak megveszed neki a házat.

Nos, akár előre megmondhattam volna a szegény pupáknak, hogy dőreséget művel, ha ily módon kotnyeleskedik a dologba. A

lányoknak fogalmuk sincs róla, miképp kell lekezelni egy olyan szitut, amely finom tapintatot igényel. Hogy is mondjam csak: Jeeves elárulhatja önöknek, hogy efféle alkalmakkor abban áll a dolog lényege, hogy tanulmányozni kell az egyén lelkialkatát, és még egy bagoly is (mármint egy hímnemű példány) világosan látta volna, hogy milyen is a lelkialkata Stoker papának. Azon fickók közül való volt, akik abban a minutában, amint azt látják, hogy a legközelebbi és számukra legkedvesebb rokonaik bele akarják őket rángatni valamibe, megkötik magukat; pont úgy, mint a hapsi a Bibliában, aki midőn azt mondják neki: menj, ő jövend, s ha azt: jöjj, ő menend; egyszóval olyan fickó, aki valahányszor egy „Tolni" feliratú ajtóhoz érkezik, ő mindig biztosan húzni fogja.

És igazam is lett. Ha magára hagyták volna, ez a Stoker kábé további fél percen belül körbetáncolta volna a szobát, rózsákat hintve szét a kalapjából. Mindössze kurta ugrásnyira volt attól, hogy olyasvalakivé váljon, aki csordulásig van telítve kedvességgel és vidám derűvel. Most azonban hirtelen megmeredt, s tekintetébe csökönyös kifejezés költözött. Látni való volt, hogy dölyfös lelke zokon vette a sürgetést.

– Semmi effélét nem teszek!

– Ó, apa!

– Nekem te ne povedálj arról, hogy mit tegyek, és mit ne tegyek!

– De hiszen nem úgy értettem!

– Bánom is én, hogy értetted!

A dolgok kedvezőtlen fordulatot vettek. Stoker papa úgy morgolódott magában, mint egy nem túl víg kedélyű buldog. Pauline olyanformán festett, mintha horogütést mértek volna a hasi idegközpontjára. Chuffy olyan ember arckifejezését viselte, aki még mindig nem heverte ki, hogy Lord Wotwotleigh-jel hasonlították össze. Ami pedig engem illet, én, bár jól láttam, hogy a pillanat egy aranyszájú szónok közbelépéséért kiált, úgy éreztem, nem sok értelme van aranyszájú szónokként próbálnod megnyilatkozni, ha egyszer semmi mondanivaló nem jut eszedbe, márpedig nekem nem jutott.

Így azután hosszas csend következett, s ez még mindig javában tartott, és percről percre kínosabbá vált, amikor kopogtattak az ajtón, és Jeeves libegett be.

– Elnézését kérem, uram – mondta Stoker papa felé áramolva, s egy borítékot nyújtva át neki egy ezüsttálcán. – Egy matróz az ön jachtjáról az imént hozta ezt a táviratot, mely röviddel az ön ma délelőtti eltávozását követően érkezett. A hajó kapitánya, úgy gondolván, hogy sürgős jellegű közlés lehet, azt az utasítást adta a matróznak, hogy hozza ide ebbe a házba. A hátsó ajtónál vettem át tőle, s nyomban idesiettem vele, hogy személyesen adhassam át önnek.

Ahogyan az egészet előadta, az olyan színben tüntette fel a dolgot, mintha ama nagy eposzok egyike volna, melyekről olvasni lehet. Az ember lépésről lépésre követte a cselekményt, melynek érdekessége és drámai feszültsége egészen a végső nagy pillanatig fokozódott. Azonban Stoker papa, ahelyett hogy átengedte volna magát a kellemes izgalomnak, inkább némiképp türelmetlennek tűnt.

– Vagyis úgy érti, táviratom jött.

– Igen, uram.

– Akkor mért nem azt mondja, a keservét magának, ahelyett hogy dalt zengedezik itt róla! Azt hiszi, az operában énekel, vagy mi? Hoci!

Jeeves méltóságteljes tartózkodással átnyújtotta a küldeményt, majd kilibegett a tálcával. Stoker elkezdte föltépni a borítékot.

– Szó se lehet róla, hogy bármi effélét mondjak Glossopnak – szólt, folytatván az iménti gondolatmenetet. – Ha ő el akar jönni hozzám, hogy bocsánatot kérjen, akkor esetleg hajlandó leszek…

Hangja olyasformán halt el, mint amikor egy felfújható játék kacsából kiengedik a levegő utolsó maradékát. Az állkapcsa megereszkedett, s úgy meredt a sürgönyre, mintha hirtelen arra eszmélt volna, hogy egy tarantellapókot tart a kezében. A következő pillanatban olyan megjegyzés hagyta el ajkát, melyet én még ezekben a modern, feslett erkölcsök jellemezte időkben se tartottam volna semmiképp alkalmasnak arra, hogy vegyes társaságban kiejtsem a számon.

Pauline feléje szökkent. Aggódva, mint amikor lelki gyötrelem redőzi a homlokot.

– Mi a baj, apa?

Stoker papa nyeldeklésszerű hangokat bocsátott ki.

– Bekövetkezett!

– Mi következett be?

– Mi? Mi? – kaffogott Stoker. Láttam, ahogy Chuffy hevesen összerezzen. – Mi? Mi? Megmondom neked, hogy mi. Megtámadták az öreg George végrendeletét!

– Ezt nem mondod komolyan!

– Nagyon is komolyan mondom. Itt van, olvasd el magad!

Pauline átfutotta az okiratot. Feldúltan nézett föl belőle.

– De ha ennek helyt ad a bíróság, fuccs az ötven milliónak!

– De fuccs ám!

– Jóformán egy centünk se marad.

Chuffy hirtelen rándulással életre kelt.

– Ismételd ezt meg! Úgy érted, minden pénzetek odaveszett?

– Úgy néz ki.

– Remek! – ujjongott Chuffy. – Nagyszerű! Szuper! Csodás! Oltári! Káprázatos!

Pauline amolyan szökellésfélét produkált.

– De tényleg, hát nem?

– Még szép, hogy az! Én le vagyok égve. Te is le vagy égve. Spurizzunk hát gyorsan a házasságkötő irodába!

– Helyes.

– Ez mindent rendbe hoz. Most már senki se mondhatja, hogy olyan vagyok, mint Wotwotleigh.

– De nem ám!

– Merthogy Wotwotleigh e hír hallatán tüstént lefalcolt volna.

– Mint a szél! Látni se lehetett volna őt a nagy porfelhőtől.

– Ez csodálatos!

– Fenomenális!

– Még soha életemben nem hallottam ilyen elképesztő mázliról.

– Én se.

– És épp a legjobbkor jött.

– A lehető legjobbkor.

– Ez felséges!

– Egyszerűen pazar!

Kettejük eme szilaj, ifjonti lelkesültsége olyasféle hatást látszott tenni Stoker papára, mintha furunkulus támadt volna az arcbőrén.

– Hagyjátok abba ezt az eszement hablatyolást, és figyeljetek rám! Hát teljesen meghibbantatok? Hogy a csudába érted azt, hogy odaveszett a pénzed? Csak nem képzeled, hogy nyugodtan hátradőlök, és zokszó nélkül hagyom, hogy a végrendeletet érvénytelennek nyilváníttassák? Hiszen fikarcnyi esélyük sincs. Az öreg George éppolyan épelméjű volt, mint amilyen én vagyok, és ezt Anglia leghíresebb elmegyógyásza, Sir Roderick Glossop is kész megerősíteni.

– De hiszen összevesztél vele!

– Csupán annyi a teendőm, hogy Glossopot beidéztessem tanúnak, és az ellenfél keresete kártyavárként omlik össze.

– Igen ám, de most, hogy összerúgtátok a patkót, Sir Roderick nem fog melletted tanúskodni.

Stoker papa olyanformán sistergett, mintha parázsra pisilne.

– Ki mondja, hogy összevesztem vele? Mutasd meg nekem azt a félnótást, aki azt meri állítani, hogy nem a lehető legszívélyesebb viszonyban vagyok Sir Roderick Glossoppal! Csak mert egy csip-csup átmeneti nézeteltérés támadt köztünk, ami a legmeghittebb barátok közt is megesik, ez talán már azt jelenti, hogy nem olyanok vagyunk egymás számára, mint két testvér?

– De ha, tegyük föl, mégsem kér tőled bocsánatot?

– Soha nem is merült fel kérdésként, hogy ő kérjen bocsánatot tőlem. Természetesen én fogom megkövetni őt. Elvégre vagyok én olyan karakán férfi, hogy őszintén beismerjem, ha úgy találom, hogy hibáztam, és megsértettem a legjobb barátomat, hát nem? Naná, hogy megkövetem, ő pedig meg fog nekem bocsátani, ugyanabban a szellemben, mint amelyben én megkérem rá. Sir Roderick Glossopban nyoma sincs a kicsinyességnek. Ráveszem, hogy két héten belül jöjjön át New Yorkba, és ő a lelkét is kiteszi majd értem a tanúk padján. Mi is a neve annak a helynek, ahol megszállt? Tengeri Panoráma Hotel, nemde? Azonnal föl is hívom, és megbeszélek vele egy találkát.

Itt közbe kellett szúrnom pár szót.

– Jelenleg nincs a hotelban. Onnan tudom, mert Jeeves az imént próbálta elérni telefonon, de hasztalan.

– Akkor hol van?

– Nem tudnám megmondani.

– Valahol csak lennie kell!

– Ah! – szóltam, megvizsgálván, és épkézlábnak ítélvén az érvet. – Való igaz. De hol? Nagy valószínűséggel már Londonban lehet.

– Miért épp Londonban?

– Miért ne?

– Szándékában állt Londonba menni?

– Könnyen meglehet.

– Mi a londoni címe?

– Nem tudom.

– Maguk közül tudja-e valaki?

– Én nem – mondta Pauline.

– Én sem – mondta Chuffy.

– Maguknak aztán nem sok hasznát veszi az ember! – mondta Stoker papa bosszúsan. – Hordja el magát! Nem érünk rá.

E megjegyzést Jeevesnek címezte, aki időközben újból beszivárgott. Ez egyike e pasas legfigyelemreméltóbb sajátságainak: egyik pillanatban még látod, a következőben már nem. Avagy inkább: egyik pillanatban még nem látod, a következőben már igen. Javában csevegsz erről-arról, és egyszer csak mintha valakinek a jelenlétét észlelnéd; és csakugyan: őt pillantod meg a helyszínen.

– Elnézését kérem, uram – mondta Jeeves. – Őlordságával szerettem volna váltani néhány szót.

Chuffy elhárítólag intett. Szórakozottan, mintegy.

– Majd később, Jeeves.

– Igenis, m'lord.

– Most dolgunk van.

– Értem, m'lord.

– Nos, egy olyannyira ismert személyiségnek, mint amilyen Sir Roderick, nem lesz túl nehéz kideríteni a tartózkodási helyét – mondta Stoker papa, folytatván az elkezdett témát. – A címe benne kell hogy legyen a *Ki kicsodá*-ban. Van *Ki kicsodá*-ja?

– Nincs – felelte Chuffy.

Stoker papa az ég felé vetette karjait.

– Uram Atyám!

Jeeves köhintett.

– Engedelmet kérek a közbeszólásért, uram, de úgy hiszem, meg tudom önnek mondani, hogy hol van Sir Roderick. Ha jól sejtem, Sir Roderick Glossop az, akit ön megtalálni óhajt, ugye, uram?

– Persze hogy az. Mit gondolt, hány Sir Rodericket ismerek? Hol van hát?

– A kertben, uram.

– A kertben, úgy érti?

– Igen, uram.

– Akkor menjen, és mondja meg neki, hogy azonnal jöjjön ide. Mondja meg, hogy Mr. Stoker tüstént beszélni szeretne vele egy hallatlan fontosságú ügy-ben. Azaz mégse, álljon meg. Ne is menjen sehova. Majd magam megyek el. A kertnek melyik részén látta?

– Én nem láttam őt, uram. Csupán tájékoztattak róla, hogy ott van.

Stoker papa csettintett néhányat a nyelvével.

– Nos, az ördögbe is, a kertnek melyik részén látta az az akárki, aki csupán tájékoztatta magát arról, hogy a kertben látta?

– A melegházban, uram.

– A melegházban?

– Igen, uram.

– Mit csinál ő a melegházban?

– Üldögél, uram, úgy vélem. Mint említettem, nem első kézből szereztem értesülésemet. Az informátorom Dobson konstábler volt.

– Hogy? Mi? Dobson konstábler? Az meg ki?

– A rendőr, aki tegnap este letartóztatta Sir Rodericket, uram.

Azzal Jeeves, derékban enyhén meghajolva, elhagyta a helyiséget.

Jeeves rálel a kiútra

– Jeeves! – bömbölte Chuffy.

– Jeeves! – sikított Pauline.

– Jeeves! – kurjantottam.

– Hé! – ordított Stoker papa.

Az ajtó becsukódott, és esküszöm, nem nyílt ki ismét. Mindazonáltal a pasas újból a köreinkben volt, udvarias érdeklődéssel az ábrázatán.

– Jeeves! – kiáltotta Chuffy.

– M'lord?

– Jeeves! – rikoltott Pauline.

– Kisasszony?

– Jeeves! – üvöltöttem.

– Uram?

– Hé, maga! – bődült el Stoker papa.

Ínyére volt-e vajon Jeevesnek, hogy a „Hé, maga!" titulussal illetik, nem tudtam megmondani. Szoborszerű arca ugyanis nem tükrözött sértettséget.

– Uram? -- mondta.

– Hogy a csudába képzeli, hogy csak úgy ukmukfukk elhúzza a szennyest?

– Az volt a benyomásom, hogy őlordsága, lényegbevágóbb ügyekkel lévén elfoglalva, nem ér rá meghallgatni a közlendőket, melyeket előadni szándékoztam, uram. Később készültem visszatérni, uram.

– Nos, maradjon veszteg egy másodpercre, oké?

– Hogyne, uram. Ha tudtam volna, hogy önnek mondandója van a számomra, uram, nem hagytam volna el a szobát. Erre csupán az az aggodalom sarkallt, hogy netán olyan pillanatban találok alkalmatlankodni, amikor nem kívánatos a jelenlétem…

– Jó, jó, jó, rendben! – Immár nem első ízben konstatáltam, hogy Jeeves beszédstílusában van valami, ami láthatólag irritálja Stoker papát. – Sose strapálja magát.

– A jelenléte éppen hogy nagyon is kívánatos, Jeeves – szóltam.

– Köszönöm, uram.

Chuffy ragadta magához a szót, mivel Stoker pillanatnyilag azzal volt elfoglalva, hogy olyanszerű hangot hallasson, mint egy sebesült bölény.

– Jeeves.

– M'lord?

– Azt mondta, letartóztatták Sir Roderick Glossopot?

– Igen, m'lord. Épp ezzel kapcsolatban szerettem volna szót váltani lordságoddal. Azért jöttem, hogy tájékoztassam lordságodat: Dobson konstábler tegnap este letartóztatta Sir Rodericket, és a Hall területén lévő melegházban helyezte el, s annak ajtajánál maradt őrségben. A nagyobbik melegházban, m'lord, nem a kisebbikben. Arra a melegházra célzok, amely a konyhakertbe lépve jobb kéz felől esik. Vörös cserépfedeles építmény, ellentétben a kisebbik melegházzal, amelynek tetőzete...

Habár soha nem tartoztam J. Washburn Stoker rajongói közé, de e pillanatban úgy éreztem, a jószomszédi szellem okvetlenül megkívánja, hogy megóvjam őt a gutaütéstől.

– Jeeves – szóltam.

– Uram?

– Ne foglalkozzon vele, hogy melyik melegház volt az.

– Nem, uram.

– Lényegtelen szempont.

– Értettem, uram.

– Akkor folytassa, Jeeves.

Tiszteletteljesen részvevő pillantást vetett Stoker papára, akinek szemlátomást alaposan meggyűlt a baja a hörgőivel.

– Úgy tűnik, m'lord, hogy Dobson konstábler tegnap este egy kései időpontban tartóztatta le Sir Rodericket. Ilyenformán meglehetős dilemmában volt azt illetőleg, hogy mi módon tudná foganatosítani intézkedését. A jobb megértés végett tudomására kell hoznom lordságodnak, hogy a tűzvészben, amely Mr. Wooster villáját elpusztította, Voules őrmesteré, mely azzal szomszédos, ugyancsak leégett. És minthogy Voules őrmester háza egyszersmind a helyi rendőrőrszobaként is szolgált, Dobson

konstábler, érthető módon, némiképp tanácstalan volt a tekintetben, hogy hol is helyezze el foglyát – annál is inkább, mivel Voules őrmester, akihez tanácsért fordulhatott volna, nem tartózkodott a helyszínen, tudniillik a lángokkal viaskodva sajnálatos sérülést szenvedett el a fején, és a nagynénje házába szállították. A Maud nevű néniké jére célzok, aki is Chuffnell Regisben lakik, nem pedig…

Megint csak a korrektség megkövetelte módon jártam el.

– Sose törődjön vele, melyik néniké je volt, Jeeves.

– Nem, uram.

– Aligha tartozik a tárgyra.

– Való igaz, uram.

– Akkor folytassa, Jeeves.

– Igenis, uram. Ily módon, végül is, a saját kezdeményezésére cselekedve, a konstábler arra a konklúzióra jutott, hogy a melegház is van olyan biztonságos, mint amilyen bármely más hely lenne – úgy értem, a nagyobbik melegház, amely…

– Értjük, Jeeves. A cserépfedeles.

– Pontosan, uram. Ennélfogva Dobson konstábler a nagyobbik melegházban helyezte el Sir Rodericket, és az éjszaka hátralévő részében ott őrködött. Nem sokkal ezelőtt megérkezett munkavégzésre a kertész, és a konstábler, magához szólítva annak egyik segédjét, egy fiatal legényt, akinek neve…

– Lényegtelen, Jeeves. Ugorgyunk.

– Igenis, uram. Tehát magához szólítván e fiatal legényt, Voules őrmester ideiglenes lakhelyére küldte, abban a reményben, hogy az utóbbi egészségi állapota immár kellően helyreállt ahhoz, hogy intézkedni tudjon az ügyben. És a jelek szerint csakugyan így állt a dolog. Az éjszakai ágynyugalom, valamint természettől fogva erős szervezete képessé tette Voules őrmestert arra, hogy a szokásos időpontban felkeljen, és elköltsön egy kiadós reggelit.

– Reggeli! – voltam kénytelen feljajdulni, óriási önuralmam dacára is. Aszó érzékeny idegszálat sajdított meg Bertramban.

– A hír vételét követően Voules őrmester a Hallba sietett, hogy őlordságával konzultáljon.

– Miért épp őlordságával?

– Őlordsága a helyi békebíró, uram.

– Na ja, persze.

– És mint ilyen, hatalmában áll a fogoly hivatalosabb jellegű áristomban való elzáratása iránt intézkedni. Az őrmester jelenleg a könyvtárban várakozik, m'lord, abban a reményben, hogy mihelyt lordságod ideje engedi, fogadja őt.

Míg Bertram Wooster számára a „reggeli" szó szolgált mintegy kulcsszóként ahhoz, hogy remegés álljon a tagjaiba, Stoker papa idegdúcait az „áristom" főnév látszott jócskán megbirizgálni. Rút kiáltást hallatott.

– De hogy lehet ő áristomban? Mi köze van őneki áristomokhoz? Mért gondolja az a fafejű zsaru, hogy áristomban lenne a helye?

– Az őrmester, uram, ha jól értettem, betöréssel vádolja.

– Betöréssel?

– Igen, uram.

Stoker papa olyan keserves ábrázattal nézett rám – hogy miért pont énrám, nem tudom, de így volt –, hogy kis híján megcirógattam a fejét. Ezt valójában játszi könnyedséggel megtehettem volna, ha kezemet megtorpanásra nem készteti egy hirtelen mögülem felharsanó zaj, mely úgy hangzott, mintha egy megriasztott tyúktól vagy fölburranó fácántól származott volna. Lady Chuffnell nagyasszony robogott be a szobába.

– Marmaduke! – kiáltotta, és jobban aligha tudnám érzékeltetni a keblében dúló érzelmi vihart, mint ha elmondom, hogy miközben beszélt, tekintetét az arcomon nyugtatta, és az abszolút semmilyen hatást nem tett rá. Annyi ügyet sem vetett fizimiskám milyenségére, hogy attól akár a Nagy Fehér Főnök is lehettem volna. – Marmaduke, a legrémségesebb hírt kell veled közölnöm! Roderick…

– Jó, tudom – mondta Chuffy, megítélésem szerint kissé zsémbesen. – Mi is hallottuk. Jeeves épp most számol be róla.

– Na de mit tegyünk?

– Nem tudom.

– És teljesen az én hibám, teljesen!

– Ugyan, ne mondj már ilyet, Myrtle néni! – szólt Chuffy, ingerülten bár, de még mindig gáláns lovagként. – Hiszen te nem tehettél róla!

– Ó, dehogynem! Már hogyne tehettem volna! Soha nem fogok megbocsátani magamnak. Ha én nem viselkedem úgy, ő soha nem hagyta volna el a házat azzal a fekete anyaggal az arcán.

Őszintén sajnáltam szegény Stoker papát. Úgy értem, egyik csapás a másik után. Szeme oly módon türemkedett ki üregéből, mint egy csigáé.

– Fekete anyag? – gurgulázta bávatagon.

– Égetett parafa dugóval kormozta be az arcát, hogy szórakoztassa Seaburyt.

Stoker papa egy fotelhez támolygott, és beleroskadt. Láthatólag úgy vélte, hogy ez itt ama históriák egyike, amelyeket biztonságosabb, ha ülve hallgat végig az ember.

– És azt a szörnyűséget csak vajjal lehet eltávolítani…

– És benzinnel, mint szakértőktől hallom – voltam kénytelen közbeszúrni. Efféle ügyekben szeretem az egyértelmű fogalmazásokat. – Megerősít ebben, Jeeves? Igaz, hogy a benzin is megfelel a célnak?

– Igen, uram.

– Na jó, akkor benzinnel is. Benzinnel vagy vajjal. Egy azonban biztos: Glossop nyilván azért hatolt be abba a házba, hogy szert tegyen valamire, ami leviszi azt az anyagot. És most tessék…!

Itt Lady Chuffnellnek muszáj volt szünetet tartania, oly mélyen fel volt indulva. Ám semmivel sem mélyebben, mint Stoker papa, aki szemmel láthatólag tantaluszi kínokat élt át.

– Ez maga a vég – szólt, afféle színtelen hangon. – Ez az a pillanat, amikor ötvenmillió dollárra kell keresztet vetnem, és ráadásul úgy, hogy meg kell próbálnom jó képet vágni hozzá. Merthogy egy dilinóssági pörben átkozottul sokra megyek majd egy olyan fickó vallomásával, akit aközben csípnek el, amint korommal bemázolt képpel kóvályog a környéken. Nincs az a bíró egész Amerikában, aki hiteltelennek ne nyilvánítaná minden egyes szavát, azon az alapon, hogy ő maga is flúgos!

Lady Chuffnell megremegett.

– De hiszen azért csinálta, hogy kedvében járjon a fiamnak!

– Bárki, aki hajlandó bármit is tenni annak érdekében, hogy a kedvében járjon egy olyan ifjú pokolfajzatnak – replikázott Stoker papa –, egész biztos, hogy flúgos.

Örömtelen nevetést hallatott.

– Hát nem kész röhej? Mindent ennek a Glossop pasasnak a tanúvallomására teszek föl. Tőle várom, hogy megmentse az ötven milliómat azáltal, hogy tanúsítja: az öreg George nem volt süsü. És két perccel azután, hogy a tanúk padjára szólíttatom, a másik fél azzal tromfol majd le, hogy rámutat: az én tisztelt szakértőm maga is dilis, még annál is sokkal dilisebb, mint amilyen az öreg George lett volna, ha egész életét bolondokházában töltötte volna is. Ez ironikus. Az embernek az a fickó jut róla eszébe, akinek legfelül állt a neve a listán.

Jeeves köhintett. Szemében ama sajátos, informatív fény csillogott.

– Abu Ben Adhem, uram.

– Hogy mit ad el? – értetlenkedett Stoker papa.

– A költemény, amelyre céloz, uram, egy bizonyos Abu Ben Adhemről szól, aki egy éjjel nyugodt álmából felriadva, egy angyalt látott…

– Mars ki! – szólt Stoker papa vérfagyasztó nyugalommal.

– Uram?

– Tűnjön ki ebből a szobából, mielőtt megölöm!

– Igen, uram.

– És vigye magával az angyalait is!

– Igenis, uram.

Az ajtó becsukódott. Stoker papa sebzett vadként fújtatott.

– Még van képe angyalokat emlegetni! – háborgott. – Egy ilyen pillanatban!

Úgy éreztem, a méltányosság azt követeli, hogy kiálljak Jeeves mellett.

– Tökéletesen igaza volt – mondtam. – A suliban könyv nélkül fújtam a szóban forgó verset. Ez a muki, tudja, egy angyalt látott írni egy könyvbe az ágya mellett, és végül az sült ki az egészből… Ó, rendben, ha nem akarja hallani.

Visszavonultam a szoba egy sarkába, és fölvettem egy fényképalbumot. Egy Wooster nem erőlteti rá társalgását az attól húzódozókra.

Ezután néhány percen át jókora mérvű olyasmi következett, amit általános tereferéként lehet jellemezni, melyben én – bár kedvem ellenére – nem vettem részt. Mindenki egyszerre beszélt, és senki sem mondott semmi olyasmit, amit a legkevésbé is konstruktívnak lehetett volna minősíteni. Kivéve Stoker papát, aki is bizonyságot tett arról, hogy helytálló volt ama föltételezésem, miszerint egykor a Karib- vagy valamely más tengeren kalózkodott, ugyanis vakmerő javaslattal rukkolt ki arra vonatkozólag, hogy alakítsanak mentőosztagot.

– Miért ne tehetnénk meg – akarta tudni –, hogy kimenjünk és betörjük az ajtót, és kiszabadítsuk őt, majd pedig kicsempésszük innen és elrejtsük valahová, aztán azok az istenverte zsaruk hadd rohangásszanak csak körbe-körbe önmaguk körül, azon igyekezve, hogy rátaláljanak?

Chuffy aggályának adott hangot.

– Azt nem tehetjük.

– Miért nem?

– Hallhatta, mit mondott Jeeves: Dobson ott őrködik.

– Fejbe kell verni egy lapátnyéllel.

Chuffynak láthatólag nem nagyon tetszett az ötlet. Föltételezem, ha az ember békebíró, ügyelnie kell a tetteire. Suvassz fejbe lapátnyéllel rendőröket, és a grófságban görbe szemmel fognak nézni rád.

– Nos, a fenébe is, akkor le kell fizetni!

– Egy angol rendőrt nem lehet lefizetni.

– Ezt komolyan mondja?

– A lehető legkomolyabban.

– Te jó ég, micsoda ország! – szörnyülködött Stoker papa afféle fütyülő sóhaj kíséretében, és lerített róla, hogy immár soha többé nem lesz képes ugyanúgy vélekedni Angliáról.

Durcásságom fölengedett. Mi, Woosterek humánus alkatok vagyunk, és oly sok gyötrelem látványa egy közepes méretű szobában túl soknak bizonyult számomra. A kandallóhoz sétáltam, és megnyomtam a csengőt. Ilyenformán épp amikor Stoker papa elkezdte kifejteni, hogy mi a véleménye az angol rendőrökről, nyílt az ajtó, és megjelent Jeeves.

Stoker papa vészjóslóan mustrálta.

– Már megint itt van?

– Igen, uram.
– Nos?
– Uram?
– Mit akar?
– Megszólalt a csengő, uram.
Chuffy újabb elhessentő mozdulatot tett.
– Nem, nem, Jeeves. Senki se csöngetett.
Előléptem.
– Én csöngettem, Chuffy.
– Minek?
– Jeevesért.
– Nincs szükségünk Jeevesre.
– Chuffy, öreg fiú – szóltam, és a jelenlévők szívét kétségkívül megremegtette a hangomból áradó komor ünnepélyesség –, ha létezett valaha idő, amikor nagyobb szükséged volt Jeevesre, mint most, én... – Itt elvesztettem a fonalat, s így kénytelen voltam újrakezdeni. – Chuffy – mondtam –, arra célzok, hogy csupán egyetlen emberfia létezik, aki ki tud téged húzni ebből a slamasztikából. Előtted áll az illető. Jeevesre gondolok – fűztem hozzá, még világosabbá téve a dolgot. – Te is éppolyan jól tudod, mint én, hogy efféle alkalmakkor Jeeves mindig megtalálja a kiutat.
Chuffyra nyilvánvalóan nagy hatással voltak szavaim. Szinte láttam, ahogy memóriája életre kel, és felidéződik benne Jeeves néhány korábbi diadala.
– Jupiterre mondom, jól beszélsz. Így igaz. Csakugyan rá szokott találni a kiútra, hát nem?
– De rá ám!
Lefegyverző pillantást vetettem Stoker papára, aki angyalokról kezdett el mondani valamit, majd Jeeveshez fordultam.
– Jeeves – szóltam –, szükségünk van a közreműködésére és tanácsára.
– Igenis, uram.
– Először is, hadd nyújtsak magának egy rövid szinopszist... ugye, szinopszis?
– Igen, uram. A szinopszis szó tökéletesen helyénvaló.

– ...tehát egy rövid szinopszist a dolgok állásáról. Bizonyára emlékszik még a néhai Mr. George Stokerre. A táviratból, amit az imént hozott nekünk, arról értesültünk, hogy az elhunyt végrendeletét, melynek értelmében az itt jelenlévő Mr. Stokert oly igen tekintélyes pénzösszeg illeti meg, megtámadták, éspedig azon az alapon, hogy az örökhagyó nem volt ki négy kerékre.

– Igen, uram.

– Ennek cáfolata céljából Mr. Stoker a tanúk padjára szándékozott idéztetni Sir Roderick Glossopot, hogy az, mint szakértő, igazolja, miszerint az öreg George-nál minden a legnagyobb rendben volt a felső régiókban. Tök mentes a hangyásságtól, ha érti, hogy gondolom. És rendes körülmények között ez a húzás be se tudott volna csődölni. Okvetlenül betermelte volna a palacsintára valót.

– Igen, uram.

– Hanem hát, és éppen ez a bibije a dolognak, Jeeves, Sir Roderick jelenleg a melegházban tartózkodik – a nagyobbik melegházban –, s az arca be van kenve égetett parafa dugóval, és számíthat rá, hogy baromi keményen megmázsálják betörés miatt. Ugye, belátja, hogy ez mennyire kipukkasztja a palit, mint erőtényezőt?

– Igen, uram.

– Ezen a világon ugyanis, Jeeves, az alábbi két dolog közül csupán az egyiket van módja megtenni az embernek. Vagy perdöntő szaktekintélyként lép fel az ügyben, hogy egy bizonyos felebarátja épelméjű-e vagy sem, vagy pedig befeketített arccal flangál, és melegházakba hagyja magát bekasztlizni. Mind a kettőt nem teheti meg. Ilyenformán most mitévők legyünk, Jeeves?

– Azt javasolnám, hogy Sir Rodericket el kellene távolítani a melegházból, uram.

A gyülekezet felé fordultam.

– Na ugye! Nem megmondtam, hogy Jeeves rálel majd a kiútra?

Egyvalaki ellenvéleményének adott hangot. Stoker papa. Láthatólag kekeckedhetnékje volt.

– Eltávolítani a melegházból, he? – szólt, éspedig fölöttébb rút hanghordozással. – Hogyan? Tán egy csapat angyallal?

Ujfent bölénybe ment át, s meglehetős eréllyel kellett elhallgattatnom.

– El tudja távolítani Sir R.-t a melegházból, Jeeves?

– Igen, uram.

– Biztos benne?

– Igen, uram.

– Máris kész tervvel és stratégiával rendelkezik?

– Igen, uram.

– Akkor mindent visszaszívok – mondta Stoker papa tisztelettel. – Vegye úgy, hogy el se hangzott. Ha engem kihúz ebből a szószból, akár éjnek idején eljöhet hozzám, és fölébreszthet, hogy angyalokról meséljen, ha úgy tartja kedve.

– Köszönöm, uram. Azáltal, hogy Sir Rodericket még azt megelőzően eltávolítjuk a melegházból, hogy őlordsága előtt megjelenne, uram – folytatta Jeeves –, úgy hiszem, minden kellemetlenségnek elejét vehetjük. Sir Roderick személyazonossága ugyanis még nem ismeretes sem Dobson konstábler, sem Voules őrmester előtt. A konstábler a tegnap esti találkozásuk előtt még soha nem látta őt, és azon néger minstrel csoport egyik tagjának véli, akik Mr. Stoker jachtján felléptek. Voules őrmester ugyanebben a hiszemben van. Ilyenformán mindössze annyi a teendőnk, hogy kiszabadítsuk Sir Rodericket, még mielőtt az ügy továbbfejlődne, és minden szépen elrendeződik.

Tudtam követni a pasast.

– Tudom követni magát, Jeeves – mondtam.

– Ha megengedi, uram, most felvázolnám a módszert, amelyet e cél elérése érdekében javasolnék.

– Jó – mondta Stoker papa. – Mi volna az a módszer? Halljuk!

Feltartottam a kezem. Eszembe ötlött egy gondolat.

– Várjon, Jeeves – szóltam. – Csak egy pillanat.

Kényszerítő pillantással fixíroztam Stoker papát.

– Mielőtt még továbblépnénk, két dolgot el kell intéznünk. Ünnepélyesen a szavát adja-e, hogy az itt jelen lévő jó öreg Chuffytól megvásárolja Chuffnell Hallt a szerződő felek által kölcsönösen megállapított vételárért?

– Igen, igen, igen. Tovább!

– Továbbá beleegyezését adja-e Pauline lányának a jó öreg Chuffyval való egybekeléséhez, egyszersmind felhagyva azzal a badarsággal, hogy én vegyem őt feleségül?

– Persze, persze!

– Jeeves – szóltam –, magáé a szó.

Hátraléptem, és átengedtem neki a terepet – közben konstatálva, hogy szemében a színtiszta értelem fénye csillog. Feje, mint rendszerint, tarkóban kidudorodott.

– Jelentékeny mérvű gondolkodást szentelvén az ügynek, uram, arra a konklúzióra jutottam, hogy célunk megvalósításának útjában a fő nehézséget Dobson konstáblernek a melegház előtt való jelenléte jelenti.

– Nagyon igaz, Jeeves.

– Ő képviseli a bökkenőt, ha mondhatom így.

– Naná, hogy mondhatja, Jeeves. De úgy is lehetne fogalmazni, hogy a „dolog bibéjét".

– Pontosan, uram. Ennélfogva első hadmozdulatunk az kell legyen, hogy kiküszöböljük Dobson konstáblert.

– De hiszen én is ezt mondtam! – vetette közbe Stoker papa meglehetősen panaszos hangon. – És maga nem hallgatott rám.

Letromfoltam a pasingert.

– Maga fejbe akarta őt verni egy ásóval vagy mivel. Teljesen téves elképzelés. Amire nekünk most szükségünk van, az... minek is mondják, Jeeves?

– Finesz, uram.

– Pontosan. Folytassa, Jeeves.

– Ez véleményem szerint könnyűszerrel véghezvihető oly módon, ha a konstábler küldönc útján azt az üzenetet kapja, hogy Mary, a szobalány szeretne vele találkozni a málnabokorban.

Valósággal elkábított a pasas éleselméjűsége, de annyira azért nem, hogy ne lettem volna képes a többiek felé fordulni, és lábjegyzetet fűzni a hallottakhoz.

– Ez a Mary nevű szobalány – mondtam – jegyben jár azzal a Dobson nyikhajjal, és, habár csak távolról láttam, tanúsíthatom, hogy épp az a fajta fehérnép, akivel bármely bővérű zsernyák szíves-örömest találkozna málnabokrokban. Csupa szexepil, mi, Jeeves?

– Szerfölött vonzó fiatal teremtés, uram. És azt gondolom, hogy még biztosabbá tehetnénk a dolgokat azzal, ha az üzenetben arról is szó esne, hogy a lány egy csésze kávét és egy sonkás szendvicset is hoz magával. A konstábler ugyanis még nem reggelizett.

Összerezzentem.

– Efölött sikoljon át, Jeeves. Elvégre nem vagyok márványból!

– Elnézését kérem, uram. El is felejtettem.

– Semmi baj, Jeeves. Maryvel, természetesen, még egyeztetnie kell majd, ugye?

– Nem, uram. Puhatolóztam a leány elképzeléseit illetően, és úgy találtam, ég a vágytól, hogy eleséget juttathasson el a biztos úrnak. Azt javasolnám, küldjünk üzenetet a lánynak – színleg a biztos úrtól –, melynek értelmében az a jelzett helyen várakozik rá.

Muszáj volt közbeszólnom.

– Egy bibi, Jeeves. Sőt: bökkenő. Ha a konstábler burkolni akar, miért ne jönne be egyenesen a házba?

– Mert tartana tőle, hogy Voules őrmester észreveszi, uram. Szigorú parancsot kapott ugyanis fölöttesétől arra nézve, hogy maradjon az őrhelyén.

– Akkor vajon elhagyja-e majd? – firtatta Chuffy.

– Drága öregem! – szóltam. – Hiszen még nem reggelizett a pali! Az a lány pedig görnyedezni fog majd a kávétól meg a sajtos szendvicstől. Úgyhogy légy szíves, ne tartsd fel buta kérdésekkel a párbeszéd menetét. Igen, Jeeves?

– A biztos úr távollétében, uram, egyszerű feladat lesz eltávolítani Sir Rodericket, és valamely biztonságos rejtekhelyre kísérni. Őlordsága hálószobája például ilyennek ígérkezik.

– Dobson pedig aligha merné bevallani, hogy elhagyta az őrhelyét. Erre céloz?

– Pontosan, uram. Mint mondani szokás, lakat lenne az ajkán.

Stoker papa újból az előtérbe tolakodott.

– Nem jó – szólt. – Aligha válna be. Nem azt állítom, hogy Glossopot nem tudnánk eltüntetni, de a zsaruk kiszimatolnák, hogy turpisság van a dologban. Az emberük elpárologna, ők meg

kijojóznák, hogy valaki megléptette. Következtetés útján rájönnének, hogy mi tettük. Múlt éjjel, példának okáért, a jachtomon…

Itt elnémult, mivel szerintem nem akarta feszegetni a halott múltat, de értettem, mire célzott. Amikor olajra léptem a jachtról, nem sok idejébe került rájönni, hogy bizonyára Jeeves állt a háttérben.

– Stokernek van némi igazsága – voltam kénytelen beismerni. – Szó se róla, a biztos uraknak semmi konkrét ütőkártya nem lenne a kezükben, viszont beszélni beszélnének róla, és mielőtt észbe kapnánk, kitudódna, hogy Sir Roderick befeketített képpel csámborgott a környéken. A helyi lap tudomást szerezne róla. A pletykafirkászok egyike, akik a Parazitában szoktak lebzselni, és mindenkor fülüket hegyezve várják, hogy elcsíphessenek valami borsosat a kiválóságokról, megszimatolná a dolgot, minekutána kábé ugyanolyan gázos helyzetbe kerülnénk, mintha az öregfiú éveken át Dartmoorban vagy valahol egyebütt törte volna a követ.

– Nem, uram. A biztos urak találnának egy foglyot a melegházban. Tudniillik azt javasolnám, hogy Sir Rodericket önre kellene kicserélni.

Rámeredtem az ipsére.

– Énrám?

– Létfontosságú, ha szabad rámutatnom, uram, hogy a melegházban találtassék egy fekete arcú fogoly, amikor elérkezik a pillanata annak, hogy a vádlottat őlordsága elé kísérjék.

– De hiszen én nem úgy nézek ki, mint Glossop papa! Teljesen más az alkatunk. Én karcsú vagyok és nyúlánk, ő pedig… nos, nem szeretnék semmi lekicsinylőt állítani egy olyan férfiúról, akit egy régi barátom nénikéjéhez gyengédebb kötelékek fűznek, mint a puszta… nos, arra akarok kilyukadni, hogy még a legmerészebb képzelettel se lehetne őt karcsúnak és nyúlánknak nevezni.

– Ön elfeledkezik róla, uram, hogy a foglyot ténylegesen csak Dobson konstábler látta, és hogy annak ajkán, mint mondom, lakat lesz majd.

Ez igaz volt. Csakugyan megfeledkeztem róla.

– Igen; na de Jeeves, a macska rúgja meg, bár-mennyire is égek a vágytól, hogy segítséget és vigaszt hozzak e sorsverte házba, nem igazán lelkesedem a gondolatért, hogy vagy öt évre lesitteljenek betörésért.

– Ennek veszélye nem áll fenn, uram. Az épület ugyanis, melybe Sir Roderick a letartóztatása pillanatában behatolt, az ön saját garázsa.

– De Jeeves! Az ég áldja meg, gondolkodjon! Használja a józan eszét! Tekintse át a szitut. Feltételezhető-e rólam, hogy egyetlen zokszó nélkül hagytam, hogy elcsípjenek, amint betörök a tulajdon garázsomba, és egész éjszakára bezárjanak egy melegházba? Ez nem tűnik valószerűnek.

– Csupán Voules őrmestert kell rávenni, hogy elhiggye, uram. Hogy a konstábler mit hisz, az ama tény folytán lényegtelen, hogy lakat lesz a nyelvén.

– De Voules egy pillanatig se fogja bevenni.

– Ó, de igen, uram. Véleményem szerint az a benyomás alakult ki benne, hogy önnek bevett szokása, hogy melegházakban aludjék.

Chuffy boldog kiáltást hallatott.

– Hát persze! Egyszerűen biztosra veszi majd, hogy megint leittad magad a sárga földig.

Megmerevedtem.

– Ő? – szóltam, és hangomat más módon nemigen lehetett volna jellemezni, mint a „maróan gunyoros" szófordulattal. – Vagyis úgy vonuljak be Chuffnell Regis történetébe, mint napjaink egyik legmegátalkodottabb alkoholistája?

– Lehet, hogy egyszerűen csak ütődöttnek hisz – sugalmazta Pauline.

– Úgy van – helyeselt Chuffy. Esengve fordult felém. – Bertie – szólt –, ugye nem azt akarod nekem mondani ebben a válságos helyzetben, hogy bármi kifogásod van az ellen, hogy úgy tekintsenek rád, mint…

– …intellektuális értelemben elhanyagolható személyre – segítette ki Pauline.

– Pontosan – mondta Chuffy. – Naná, hogy megteszed! Micsoda? Bertie Wooster? Hogy ő ne áldozná fel magát, hogy

cserébe egy kis átmeneti kényelmetlenségért megmentse a barátait? Ugyan már, hiszen ő kapva kap egy efféle feladaton!

– Két kézzel – így Pauline.

– Kézzel-lábbal – tódította Chuffy.

– Mindig is azt tartottam Mr. Woosterről, hogy remek fiatal fickó – mondta Stoker papa. – Emlékszem, mikor először láttam, tüstént ez volt róla a benyomásom.

– Nekem is – így Lady Chuffnell. – Annyira más, mint napjainkban oly sokan e haszontalan modern fiatalemberek közül.

– Tetszett nekem az arca.

– Nekem mindig is tetszett az arca.

Kissé kóválygott a fejem. Nem gyakran fordul elő, hogy ennyire remek sajtóm legyen, és a jó öreg balzsam kezdett levenni a lábamról. Erőtlenül ellenkezni próbáltam.

– Igen, de figyeljenek…

– Én együtt jártam iskolába Bertie Woosterral – nyilatkoztatta ki Chuffy. – Erre mindig szívesen gondolok vissza. Előbb a magánsuliba, aztán Etonban, majd Oxfordban is. Mindenki szeretete övezte.

– A csodálatos, önzetlen természete miatt? – kérdezte Pauline.

– Pontosan: ahogy mondod. A csodálatos, önzetlen természete miatt. Mert ha arról volt szó, hogy segítsen egy cimboráján, ő tűzön-vízen képes volt átgázolni ennek érdekében. Bár annyi ficcsem volna, ahányszor már láttam őt magára vállalni a felelősséget másvalaki piszkos stiklije miatt!

– Milyen nemes lelkű! – szólt Pauline.

– Épp olyan, amilyennek képzeltem – mondta Stoker papa.

– Így igaz – szólt Lady Chuffnell. – Maga a megtestesült tisztesség.

– Látniuk kellett volna, amint a dühöngő iskolaigazgatóval dacolt, halálmegvető pillantással azokban a nyílt tekintetű, nagy kék szemeiben…

Feltartottam a kezem.

– Elég, Chuffy! – szóltam. – Ne tovább! Vállalom e rémséges megpróbáltatást. Hanem egy szóra még. Ha előjövök abból a nyüves melegházból, kapok reggelit?

– A legprímább reggeliben lesz részed, amit csak Chuffnell Hall előállítani képes.

Fürkész tekintettel mustráltam.

– Füstölt hering?

– Vagonszámra.

– Pirítós?

– Garmadával.

– És kávé?

– Több findzsányi.

Megbiccentettem a buksit.

– Na, majd ráfigyelek – szóltam. – Jöjjön, Jeeves, kész vagyok elkísérni magát.

– Igenis, uram. Szabadna tennem egy észrevételt?

– Igen, Jeeves?

– Amit most cselekszik, messze-messze a legderekabb dolog, amit valaha is cselekedett, uram.

– Köszönöm, Jeeves.

Mint már korábban is mondtam, az efféléket senki sem tudja olyan tetszetősen megfogalmazni, mint ő.

Jeeves állásért folyamodik

A napfény beözönlött Chuffnell Hall kicsiny nappali szobájába. Pajkosan játszadozott rajtam, aki egy kényelmes asztalkánál üldögéltem; Jeevesen, aki a háttérben állomásozott; négy füstölt hering csontvázán; egy kávéskannán; valamint egy üres pirítóstartón. Kitöltöttem magamnak a kávé utolsó cseppjeit, és elgondolkodva kortyolgattam. A közelmúltbeli események mély nyomot hagytak bennem, s immár egy komolyabb, érettebb Bertram Wooster volt az, aki a pirítóstartót szemlélte, s azon mit sem találván, tekintetét áthelyezte a kíséretében lévő férfiúra.

– Ki most a szakács a Hallban, Jeeves?

– Egy Perkins nevű asszony, uram.

– Príma reggelit rittyentett. Adja át neki üdvözletemet.

– Igenis, uram.

Ajkaimhoz érintettem a csészét.

– Mindez szakasztott úgy fest, mint a vihar után előcsillanó napsugár, Jeeves.

– Szembeszökő a hasonlóság, uram.

– És hát pusztító egy vihar volt, mi?

– Időnként módfelett embert próbáló, uram.

– Az „embert próbáló" kifejezés abszolút ráillik, Jeeves. A saját megpróbáltatásom jut az eszembe. Abban a hitben ringatom magam, hogy erős férfiú vagyok, Jeeves. Nem egykönnyen indítanak meg az élet kínos történései. Azt azonban kész vagyok bevallani, hogy piszok kellemetlen élmény volt Chuffy elé járulnom. Csupa ideg voltam, és kínosan feszengtem. A Törvény szörnyű fensége lengte őt körül. Nem tudtam, hogy szarukeretes szemüveget visel.

– Valahányszor békebíróként tevékenykedik, tudomásom szerint mindig így tesz, uram. Úgy vélem, a hivatali tevékenysége során e viselet önbizalmat kölcsönöz őlordságának.

– Nos, szerintem valaki azért figyelmeztethetett volna. Csúnya sokként ért a dolog. Az egész arckifejezését megváltoztatja. Pont úgy néz ki tőle, mint Agatha nénikém. Csak

oly módon voltam képes megőrizni hidegvéremet, hogy emlékeztettem magam: egykor a Bow Street-i rendőrbíróságon egymás mellett álltunk a vádlottak padján, azzal terhelten, hogy csendháborítást követtünk el a Csónakverseny éjszakáján. De szerencsére csupán rövid ideig tartó kellemetlenség volt. Be kell ismernem, Chuffy simán és gyorsan elboronálta a dolgokat. Egykettőre kiosztotta a fejét Dobsonnak, mi?

– Igen, uram.

– Alaposan beolvasott neki, nem igaz?

– Csakugyan szigorú dorgálás volt, uram.

– Bertram pedig anélkül bocsáttatott el, hogy egyetlen folt is esett volna a jellemén.

– Igen, uram.

– Viszont Voules rendőr őrmester szilárdan meg van róla győződve, hogy fent nevezett Bertram vagy megrögzött szeszkazán, vagy komplett dilinyós. Hanem hát – fordultam el a dolgok sötét oldalától – emiatt szükségtelen aggódni.

– Nagyon igaz, uram.

– A fő dolog az, hogy maga újfent bebizonyította: nincs az a válsághelyzet, amelyet ne lenne képes kezelni. Rendkívül fifikásan járt el, Jeeves. Fenemód fifikásan.

– Az ön együttműködése nélkül semmit se tudtam volna elérni, uram.

– Ugyan már, Jeeves! Én puszta pór voltam a Sors sakktábláján.

– Ó, nem, uram.

– De igen, Jeeves. Tudom én a helyemet. Valamiről azonban szólnom kell még. Egy pillanatig se higgye, hogy kisebbíteni akarom a nagyszerű teljesítményét, de azért mázlija volt, mi?

– Uram?

– Nos, az a távirat istenuccse a lehető legjobbkor futott be. Szerencsés egybeesés.

– Nem, uram. Számítottam az érkeztére.

– Micsoda?!

– A sürgönyben, amelyet tegnapelőtt New York-i barátomnak, Bensteadnek küldtem, arra ösztökéltem őt, hogy késedelem nélkül továbbítsa a küldeményt, amely közlendőm tárgyát képezte.

– Csak nem azt akarja ezzel mondani…?

– Közvetlenül azután, hogy Mr. Stoker és Sir Roderick Glossop között kenyértörésre került sor, ami is az előbbinek azt a döntését hozta magával, hogy nem vásárolja meg Chuffnell Hallt, majd pedig az őlordsága és Miss Stoker között támadt kellemetlenségnek lett az okozója, a távirat Bensteadnek való elküldése mint lehetséges megoldás ötlött fel bennem. Úgy ítéltem meg, hogy a hír, mely szerint a néhai Mr. Stoker végrendeletét megtámadták, kibéküléshez vezet majd Mr. Stoker és Sir Roderick között.

– És valójában senki nem is támadta meg a végrendeletet?

– Nem, uram.

– De mi lesz, ha ezt Stoker papa megtudja?

– Meggyőződésem, hogy a természetes megkönnyebbülése felülkerekedik majd a fortély miatti valószínű neheztelésén. És már alá is írta a Chuffnell Hall megvásárlását rögzítő okiratokat.

– Így hát ha szikrát hány is a szeme a pipától, akkor se tehet semmit?

– Pontosan, uram.

Borongó hallgatásba mélyedtem. Amellett, hogy e tényfeltáró közlés bámulatba ejtett, heves lelki sanyarúságot is okozott. Hogy is mondjam csak: annak gondolata, hogy hagytam ezt az embert kilépni a szolgálatomból, és most Chuffy alkalmazottjaként ténykedett, és hogy szinte a nullával volt egyenlő az esélye annak, hogy Chuffy valaha is akkora ökörséget kövessen el, hogy útilaput kössön a talpára… nos, a fenébe is, önök nem állíthatják, hogy ez nem bőven elegendő ahhoz, hogy az embernek gyötrelem marcangolja a szívét.

Mindazonáltal, olyasféle szellemben, ahogy a régi vágású arisztokrata felhág a vesztőhelyre vivő szekérre, kényszerítettem magam érzelmeim palástolására.

– Megkínálna egy cigivel, Jeeves?

Odanyújtotta a paklit, s én némán pöfékeltem.

– Megkérdezhetem, uram, mit szándékozik most tenni?

Felocsúdtam merengésemből.

– He?

– Most, hogy a villája leégett, uram. Szándékában áll-e egy másikat kibérelni a szomszédságban?

Megcsóváltam a fejem.

– Nem, Jeeves. Visszatérek a metropolisba.

– A korábbi lakásába, uram?

– Igen.

– De…

Elébe vágtam a kérdésnek.

– Tudom, mit akar mondani, Jeeves. Mr. Manglehofferre, a tiszteletreméltó Mrs. Tinkler-Moulke-ra és J. J. Bustard alezredesre gondol. Ám azóta, hogy sarkamra kényszerültem állni a bendzsólelémmel kapcsolatos viselkedésük miatt, megváltoztak a körülmények. Mostantól fogva nem lesz súrlódás. A bendzsólelémet a múlt éjjel elemésztették a lángok, Jeeves. Nem fogok másikat venni.

– Nem, uram?

– Nem, Jeeves. A lelkesedés tovatűnt. Egyetlen húrt se tudnék megpendíteni anélkül, hogy eszembe ne jutna Brinkley. Márpedig ha van valami, amit további intézkedésig okvetlenül el óhajtok kerülni, az az, hogy eszembe jusson az a dühöngő elmeroggyant.

– Akkor hát nem szándékozik őt megtartani a szolgálatában, uram?

– Még hogy megtartani? A történtek után? Azt követően, hogy csupán a lehető legrövidebb fejhosszal sikerült elsőként végeznem a vele és a trancsírkésével való versenyfutásban? Már hogy szándékoznék megtartani, Jeeves? Isten őrizz! Sztálint: igen. Al Caponét: minden bizonnyal. De Brinkleyt semmiképp.

Köhintett.

– Akkor hát, minthogy az ön személyzetében üresedés mutatkozik, uram, amennyiben ön nem tartaná tolakodásnak, felajánlhatnám-e szolgálataimat?

Fölborítottam a kávéskannát.

– Hogy mit… mit mondott, Jeeves?

– Azt a reményemet bátorkodtam kifejezésre juttatni, uram, hogy ön esetleg fontolóra venné az állás iránti szóbeli folyamodványomat. Igyekeznék kiérdemelni a megelégedését, ahogyan – hitem szerint – a múltban is tettem.

– De…

– Tovább semmiképp sem szeretnék őlordsága szolgálatában maradni, uram, most, hogy ő frigyre lépni készül. Senki sem nagyobb csodálója nálam Miss Stoker számos jó tulajdonságának, de soha nem tudtam összeegyeztetni elveimmel, hogy egy nős úriember alkalmazottjaként szolgáljak.

– Miért nem?

– Merő személyes érzés, uram.

– Értem, mire gondol. Az egyén lelkialkata, mi?

– Pontosan, uram.

– És csakugyan vissza akar szegődni hozzám?

– Rendkívül nagy megtiszteltetésnek tartanám, uram, ha így tehetnék, hacsak önnek nincsenek egyéb tervei.

Nem könnyű szavakat találni ezekben a magasztos pillanatokban, ha értik, mire gondolok. Úgy értem, akkor élsz át ilyen pillanatokat – mármint magasztosakat –, midőn valamennyi felhő elvonult, és a jó öreg napocska gőzerővel ontja sugarait, és úgy érzed magad… na szóval, a fenébe is, hiszen tudják, hogyan!

– Köszönöm, Jeeves – mondtam.

– Nincs mit, uram.